

24

INX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

OLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

CORNEL HODOJEU

Albatros 31

EDITURA MILITARĂ

Cornel Hodojeu
Albatros-31

1

Era a patra noapte în care dragorul[1] de bază 21 patrula la oarecare distanță de țărm. Oamenii, vlăguiți, aveau totuși privirile agere. Fiecare, la locul stabilit, observa un anume sector din întinderea apei. Presupusul inamic, o navă necunoscută ce transmitea din când în când, noaptea, scurte mesaje, întârzia să apară.

Primul mesaj, venit dinspre mare, fusese receptat, întâmplător, în ultima noapte a lunii martie. Al doilea, cu trei zile în urmă. De atunci... Locotenentul major Mihai Vidrașcu scruta și el luciul apei. Îl iscodea gândul inutilității acestei acțiuni. „Suntem în 16 aprilie, reflectă el, și nimic”. Fără să vrea își aminti cuvintele căpitanului Stoian: „Mai întâi în noaptea spre întâi aprilie, apoi în noaptea de 13; te pomenești că cineva e pus pe glume”. Din privirea serioasă a șefului dedusese interesul pe care îl acorda acestui caz, preocuparea pentru clarificarea lui.

Se uită din nou la ceas. Se apropia miezul nopții. Parcă

[1] Navă de luptă special amenajată pentru îndepărtarea minelor (acustice, magnetice sau mecanice) depuse într-o anumită regiune a mării sau a unui fluviu.

pentru a-și odihni ochii, ridică privirea spre stelele ce străjuiau întinderea nesfârșită a apelor. Întoarse capul spre uscat. Alte mii de stele se bolteau deasupra bătrânului port. Către Midia, cerul era mai întunecat. În jurul navei valuri și vuiete neînțelese, întuneric și pustiu.

Dinspre nord începu să sufle un vânt rece. Întâi în adieri, apoi în rafale din ce în ce mai puternice. Schimbarea vremii îl nemulțumea. Stelele dispărură rând pe rând sub perdeaua întunecată a norilor.

Nu trecură decât câteva clipe și picături mari de ploaie începură să cadă pe puntea lustruită ca o oglindă. Marinarul de la proră stătea nemișcat, săgetând bezna. Simțindu-i apropierea, se bucură. În doi, singurătatea e mai puțin urâcioasă și noaptea mai scurtă.

Vidrașcu își îmbrăcă haina de ploaie, îi ridică gulerul și continuă să privească unduirile apei.

Auzi un strigăt. Tresări. Se ridică și făcu câțiva pași pe punte. Ascultă din nou. Nimic, în afara vuietului mării. I se păruse probabil. Oboseala celor patru nopți nedormite își spunea cuvântul. Își șterse fața udă și murmură încet: „Am halucinații”. Peste câteva clipe auzi din nou strigătul. Mai mult o chemare. Înțelese că nu fusese o iluzie. Era vocea transmisionistului de serviciu. Coborî în grabă spre cabina stației de radio. Un mesaj scurt străbătuse eterul.

— L-ai înregistrat, Stolerule?

— Da, tovarășe locotenent major.

— Va răspunde corespondentul? Îl va repeta emitentul?

Se așternu liniștea. Nervii celor de pe navă erau încordați la maximum. Oboseala, risipită pentru moment, sporea usturimea ochilor, amplifica țiuitul din urechi. Mesajul nu se mai repetă. Corespondentul din larg căruia i se adresase cel de pe uscat tăcea și el. Vidrașcu își puse din nou mantaua pe umeri și ieși pe punte. Valurile nu mai izbeau așa puternic nava. Picăturile de ploaie se răriră și în cele din urmă rămase doar umezeala din aer. Aprinse o țigară și privi din nou spre uscat. Diadema de luminițe reapăruse deasupra portului.

Nici n-avusese timp să revadă bine orașul. Misiunea asta îl acaparase cu totul din prima zi. Primise cu bucurie vestea mutării, după mai mulți ani, de la Dunăre la mare. Spera să-și găsească o locuință bună, să iasă la pescuit, să facă plajă, să colinde seara străzile pline de amintiri. Dar, ca un făcut, exact în noaptea în care acceleratul îl aducea în Constanța, vasta întindere marină trimisese spre uscat, în întâmpinarea sa, misteriosul mesaj.

Următoarea noapte îl găsi tot pe puntea vasului. Patrulau acum în alt sector, la sud-est de oraș. Fuma

liniștit, puțin obosit. Faptul că mesajul nu fusese încă descifrat îl înciuda. Din nou, miile de stele, șiragul de lumini albe de pe țărm și marinarii de veghe îi țineau de urât. Avea răbdare. O calitate care dă puteri, ajută să învingi.

Ca ofițer din serviciul de contrainformații militare îndeplinise multe misiuni, rezolvase cazuri destul de complicate, simțise, nu o dată, satisfacția muncii împlinite. De data aceasta, însă, îl frământa îndoiala. Ipoteza propusă de el, căreia i se acordase oarecare credit, se întrevedea fantezistă. Trebuia încercat altceva. Va raporta mâine căpitanului Stoian.

— Un submarin la tribord! strigă marinarul din postul de veghe.

Smuls din gândurile lui, Vidrașcu se uită mai întâi la militar și abia după aceea în direcția indicată. Răspunse:

— L-am văzut. Nu-l slăbi și nu mai țipa așa.

— Am înțeles.

De fapt, marinarul, dovedind calități de adevărat cercetaș, zărise prin binoclu doar periscopul. Vidrașcu sesiză imediat că dragorul se găsea, cel puțin pentru moment, în unghiul mort al observatorului din submarin.

Periscopul începu să se scufunde încet. Peste câteva minute ieși timid la suprafață în alt punct. Coborî și iar apăru. Vidrașcu raportă prin radio șefului său, de la

care primi indicații asupra modului de acțiune.

Submarinul continua să „are” marea spre surprinderea și nerăbdarea echipajului care, alarmat, se găsea de-acum la posturi.

— Să lansăm câteva mine, tovarășe locotenent major, sugeră comandantul vasului.

— În niciun caz! N-am face decât să-l punem pe fugă, ori...

— Înțeleg, dumneavoastră urmăriți un anumit lucru.

— Mai bine manevră de îndepărtare pentru a-l induce în eroare.

Periscopul nu se mai zări câteva clipe. Reieși la suprafață, după care dispăru complet.

— Se vede că ne-a observat, spuse mai mult pentru sine Vidrașcu. Un submarin de mic tonaj. Tipul vasului ne este cunoscut. Mai puțin cunoaștem scopul vizitei în sudul portului. Părea că cercetează fundul mării, nu-i așa? se adresă comandantului.

— Așa mi-a făcut și mie impresia, răspunse gânditor acesta.

— De ce oare? Trebuie să aflăm, și asta neîntârziat.

Câteva ore mai târziu, în fața unei hărți, locotenentul major Vidrașcu arăta căpitanului Stoian locul unde fusese observat submarinul necunoscut, destinatarul, probabil, al mesajului misterios înregistrat în cursul nopții trecute.

— Din păcate, specialiștii noștri nu au reușit încă să descifreze mesajul, spuse cu necaz căpitanul. Trebuie să suplinim această deficiență cu alte măsuri.

— Mă gândesc că nu ar fi rău dacă am bruia mesajele.

— I-am speria. Atenția noastră trebuie îndreptată spre identificarea corespondentului de pe țărm. Ai citit materialul pe care ți l-am dat?

— Da, tovarășe căpitan.

— Ai găsit vreo legătură cu cazul acesta?

Vidrașcu tăcu. Citise materialul. Își formase o imagine cu privire la conținutul celor patru dosare, dar nu se simțea în măsură să dea un răspuns categoric la această întrebare.

sesizându-i ezitarea, căpitanul adăugă:

— S-ar putea să mă înșel, dar... știu eu?

Discuția luă sfârșit aici, șeful serviciului fiind chemat la telefon de București.

2

Tăcea marea, tăcea uscatul. Vidrașcu nu-și pierduse totuși răbdarea. Gândea febril. Făcea presupuneri. Căuta puncte comune între cele petrecute și conținutul dosarelor pe care le restudiase cu migală. În unele privințe faptele se înnodau, existând cel puțin aparent unele legături. Dar, undeva logica ofițerului se

împotmolea. O parte din informații nu puteau fi explicate prin prisma faptelor înregistrate în ultima lună.

Odată cu preocuparea pentru dezlegarea misterioaselor mesaje, începu să se obișnuiască cu noul loc de muncă. Colegii îl înconjuraseră cu căldură. Erau plini de viață. În clipe de destindere se încingeau adevărate partide de șah, tenis de masă sau volei.

Răsfoia pentru a nu știu câta oară filele dosarelor, încercând să stabilească o legătură între gândurile sale și cele ale predecesorilor. Făcea însemnări, eliminând și acceptând în același timp ipoteze, variante care puteau să-l ajute în dezlegarea enigmelor. Ajunsese la un punct, după părerea lui, verosimil, dar continua să fie descumpănit. Încerca un fel de teamă, poate nejustificată, întreținută de zvonurile care circulau cu privire la pretențiile „exagerate” ale căpitanului Stoian.

Șeful serviciului, prins în alte probleme mai urgente, îl primi abia a doua zi după-amiază. Cu convingere, dar, ponderat, își expuse punctul de vedere. Fu ascultat cu răbdare și atenție, fapt ce-l impresionă plăcut. Căută să întrezărească efectul concluziilor sale. Căpitanul Stoian nu schița însă niciun gest, fie el favorabil sau nefavorabil. Rezemat de spătarul scaunului-fotoliu, privea la creionul pe care-l răsucea între degete. Puse câteva întrebări, făcând unele precizări. Vidrașcu nu

știa ce să creadă. Cercetă insistent figura șefului, care continua să rămână inflexibilă. Fața-i aspră, brăzdată prea devreme, încadra armonios ochii mari, de culoare verde. Respectându-i tăcerea, Vidrașcu începu să reflecteze la întrebările ce-i fuseseră puse, sperând să sesizeze măcar o nuanță din viziunea căpitanului. N-avu prea mult răgaz, căci simți privirea șefului ațintită asupră-i.

— Raționamentul dumitale mi se pare bun. Accept propunerile și vei trece imediat la treabă.

Se ridică de la birou și începu să se plimbe încet prin încăpere. Vidrașcu remarcă ținuta ireproșabilă a căpitanului Stoian. Purta un costum de culoare albastră cu dungulițe abia vizibile. Cămașa albă, imaculată, cravata de culoare deschisă cu două dungi albastre întregeau ținuta, dându-i totodată o notă de sobrietate.

— Vei lucra direct cu mine. Aș dori în același timp ca în sectoarele de care răspunzi să nu apară evenimente deosebite, adăugă cu voce joasă Stoian.

— Am înțeles și, credeți-mă, același lucru îl doresc și eu.

Printre sarcinile încredințate locotenentului major Vidrașcu se afla și Ansamblul artistic al garnizoanei, pe care, mulți dintre colegii lui nu-l preferau. „În fond, conchise el după ce se informă, Ansamblul este un mănunchi de oameni cumsecade, apreciați și care

cuprinde talente autentice”. Din experiență știa că în munca lui se cerea o bună cunoaștere a oamenilor, a preocupărilor, bucuriilor și necazurilor lor. Se hotărî deci să se ocupe de Ansamblu mai îndeaproape.

Începu să frecventeze clădirea modestă, situată în spatele bisericii elene *Metamorphosis* [2] din strada Aristide Karatzale. Uneori bine dispus, alteori mai puțin, urmărea spectacolele „Sus ancora”, „Bun cart înainte”, „Cu barca-n larg”. Colectivul Ansamblului începu să-l atragă. Zăbovea câte o oră, două la repetiții. Mai ales în zilele când „ALBATROS-31”, cum era denumită misiunea referitoare la submarinul misterios, îi sporea, dintr-un motiv sau altul, tensiunea nervoasă, aici găsea momente de destindere. Reușise să cunoască oamenii. Se obișnuiseră și ei cu el. Dacă la început prezența noului ofițer îi stânjenea, ulterior îi simțeau parcă lipsa. Găsiseră în Vidrașcu un om cu idei, cu cultură artistică, un om serios și sociabil.

Fetele de la balet, mai îndrăznețe, îi trimiteau câte un zâmbet semnificativ. Cunoscut de-acum ca om de spirit,

---

[2] Biserica grecească „Metamorphosis” este un lăcaș de mici dimensiuni amplasat în zona istorică a orașului, aproape de plaja Modern. Povestea frumoasei biserici începe în urmă cu un secol și jumătate, pe vremea când Dobrogea era parte a Imperiului Otoman și marca „nașterea” primului lăcaș de cult creștin din Constanța. Construcția bisericii a demarat în anul 1862 cu acordul sultanului Abdul Aziz Bin Mehmet Han care răspundea astfel pozitiv la cererea comunității elene de a construi un lăcaș de cult în zonă.

în ochii lor cântărea mult și fizicul său atrăgător. Procedând cu tact pentru a nu le îndepărta, Vidrașcu nu răspundea acestor „tentative”, cum le numea el printre prieteni. Șeful Ansamblului îl cucerise prin atitudinea lui sinceră, prietenoasă, încă de la primele întâlniri. Își vorbeau și se înțelegeau ca și când s-ar fi cunoscut de mulți ani.

Luna aprilie a anului 1950 se arăta tare schimbătoare. Zile călduroase, ca de vară, alternau cu altele urâte, posomorâte. Ploi mărunte, ce te sfredeleau până la piele, nu – conteneau de dimineața până seara, pentru ca a doua zi un soare puternic să îmbrățișeze cu raze fierbinți întreg litoralul.

Într-una din diminețile mohorâte, Vidrașcu se îndreptă spre Ansamblu. Nu prea era în apele lui. Țipetele pescărușilor agitați îl indispuneau și mai mult. În ușa teatrului dădu peste o fetișcană plângând. Să tot fi avut șaptesprezece ani, dar înfățișarea plăpândă te făcea să nu-i dai nici atât. Încercă să afle ce i se întâmplase.

— De ce plângi?

Nu primi niciun răspuns. Printr-un gest, fata îi dădu să înțeleagă că dorește s-o lase în pace. Continuă să plângă. La insistențele lui, căută să se liniștească. Printre sughițuri, îi mărturisi necazul. Ar fi făcut-o, poate, în fața oricărui străin care ar fi căutat s-o asculte, atât era

de deprimată. Terminase un curs de balet și se remarcase în câteva formații artistice de amatori. Aflase că este un loc liber la Ansamblu și ceruse să fie angajată, însă maestrul de balet o refuzase pe motiv că n-ar fi putut face față unui program prea obositor.

În timp ce discutau, apăru șeful Ansamblului care, impresionat, hotărî s-o angajeze de probă.

Măsura se dovedi curând bine inspirată. Micuța balerină ajunse să fie socotită una dintre cele mai bune dansatoare, fiind distribuită în numere de succes. Cu toate acestea, Manuela Pandelescu, căci acesta îi era numele, părea nefericită. Se petrecea ceva cu ea. Observaseră acest lucru colegii și chiar Vidrașcu. Nimeni însă nu încerca s-o descoasă pentru a nu părea indiscret. Venea la teatru cu cearcăne la ochi, fugea de restul fetelor, continua să fie tristă. Mizând pe faptul că fata avea motiv să-l simtă mai apropiat, Vidrașcu vru să afle de la ea ce-o frământă. Manuela păru decisă în primul moment să-și descarce și de data aceasta sufletul. Apoi ezită, devenind și mai rezervată. El nu insistă.

Într-o zi, după o repetiție mai lungă, încercatul clovn și acrobat Vivi Albertini îl opri în fața teatrului, rugându-l să-i facă o vizită. Îi dădu adresa. A doua zi îl căută. Găsi cu ușurință strada, situată dincolo de piața mare. O străduță îngustă cu tei și case curate, bine

îngrijite. Dar apartamentul ori locuința clovnului nicăieri. Înciudat, Vidrașcu dădu să plece, când un vagon cum au mulți artiști de circ îi atrase atenția. Deasupra ușii era o tăbliță cu numele proprietarului.

Vagonul pe roți adăpostea două cămăruțe destul de atrăgătoare, mobilate cu gust. Bibelouri fine zâmbeau musafirilor din diferite unghere. Circar de meserie, acest pribeag artist cunoscuse toată viața drumurile și privațiunile meseriei. Deși nu împlinise patruzeci și cinci de ani, chipul său blând purta premature semne de bătrânețe.

Îl primi amabil, mult timp vorbindu-i de cu totul altceva decât se așteptase ofițerul. Fu servit cu o cafea preparată în nisip, după o rețetă împrumutată de la o vecină turcoaică. După ce-i dădu și acest amănunt, artistul se opri din sporovăială lui. Vidrașcu avu tot timpul impresia că omul căuta un moment prielnic ca să-i vorbească. Pe neașteptate, îl auzi:

— Cred că nu greșesc adresându-mă dumneavoastră. Am început să vă cunosc întrucâtva și de-aceea m-am oprit la dumneavoastră.

— Ce-mi spuneți mă bucură. Mi-ar face plăcere să vă fiu de folos.

— Nu mie, tovarășe locotenent major, nu despre mine e vorba, ci despre Manuela, Manuela Pandelescu. N-ați observat că are ceva pe suflet?

Surprins, Vidrașcu îi răspunse evaziv.

— Sincer să fiu, am observat ceva, dar insuficient ca să mă lămuresc. Poate cu ajutorul dumneavoastră...

— Zilele de ieri și de azi au fost un chin pentru mine. Oricât m-am frământat n-am găsit un mijloc de a o ajuta singur. Și e păcat de ea. Plăpândă cum e, intră mâine, poimâine în mormânt dacă o mai ține așa.

— Dar ce i s-a întâmplat, vreo decepție? interveni Vidrașcu.

— Spuneți vorbe mari. E curată ca o lacrimă. Ieri noapte a dormit în patul pe care stați dumneavoastră. Eu în camera de alături. Știți, e de-o vârstă cu fiica mea, pe care soarta mă face să o văd atât de rar.

După ce trase cu sete din țigară, continuă!

— Eu mai citeam, când am auzit niște gemete slabe, neregulate. M-am apropiat de patul fetei și nu-mi venea să cred văzând-o cum se zbuciumă prin somn. Voiam s-o scol, dar mă temeam să nu-i fac mai rău. Am rămas lângă ea minute în șir. Trăia niște coșmaruri groaznice. Îi simțeam sufletul zbătându-se ca un fluture plăpând în preajma flăcărilor. De câteva ori a țipat: „Nu mai da tată... Mamă, mămicuță...” S-a liniștit greu. Am adormit și eu spre ziuă.

— O dramă familială, tovarășe Albertini. În treburile acestea e greu să intervină cineva din afară.

— Stați, nu vă grăbiți, că nu v-am spus totul. De

dimineață nu i-am zis nimic despre cele petrecute peste noapte. I-am povestit despre fata mea lucruri vesele, unele inventate, i-am cerut părerea cam ce aș putea să-i cumpăr și să-i trimit de ziua ei. Apoi i-am ponegrit pe părinții care nu au grijă de copii, i-am relatat aspecte din viața unei familii în care tatăl era un zbir. Când i-am spus că își bătea soția și copiii, scoțându-i dezbrăcați în zăpadă, a început să plângă. Printre lacrimile care nu secau, mai cu întrebări, mai lăsată singură, mi-a povestit și tragedia din familia ei. Să vă spun ce am aflat. Tatăl Manuelei, un bețiv notoriu, își neglijează familia, își bate soția. În plus, îi cere soției lucruri mari. Vă va surprinde poate ce vă voi relata. M-am gândit mult până m-am hotărât să vă împărtășesc lucrurile astea. Din cauza fetei.

— Vă ascult. M-ați făcut curios.

— Îi cere, auziți, să intre în birourile de la unitatea unde lucrează ca lenjereasă și să ia hărți, sau orice hârtie scrisă, dosare chiar, dacă poate. Femeia nu vrea, dar nu are nici curajul să reclame. Manuela a aflat toate acestea din certurile dintre părinți și acum e îngrozită.

— Cum s-ar spune, spionaj...

— Așa mă gândesc și eu.

— După procedeu se vede că nu-i de meserie. Bă, dimpotrivă.

— Hm! Știu eu?

— Îl strânge cineva cu ușa, altfel n-ar proceda într-un mod atât de stupid. Îmi mai puteți spune ceva?

— Nu, tovarășe locotenent major. Cred că v-am spus totul.

— Vă mulțumesc foarte mult și vă rog, dacă veți mai afla ceva, să-mi comunicați.

— Așa o să fac. Vă spun încă o dată: mă gândesc la săraca fată.

Din ușa vagonului, Vivi Albertini îl conduse cu privirea până departe pe musafirul său. Pe fața sa se putea citi însă o ușoară nemulțumire, chiar o părere de rău. Ochii îi luciră puternic. Strânse pumnul tare și-l izbi cu ciudă în gol. Să-i fi părut rău că i-a spus ofițerului ce aflase despre Manuela?

La rândul său, Vidrașcu privea altfel lucrurile. Ca om îi părea rău de cele aflate despre tatăl Manuelei. Ca ofițer de contrainformații nu putea să nu constate și aspectul pozitiv. Erau primele informații obținute după numirea în noua funcție, semn că oamenii începuseră să aibă încredere în el. Se duse direct la șeful serviciului, căruia îi raportă toată situația, inclusiv modul în care fusese angajată fata la Ansamblu.

— Acestea au fost datele pe care mi le-a furnizat Vivi Albertini, tovarășe căpitan, încheie el.

— Ce fel de om e Albertini?

— Om serios, așezat. N-a creat probleme colectivului.

— Din alte puncte de vedere?

— Nimic. Cel puțin până în clipa de față.

— Atunci organizează o întâlnire discretă cu Manuela Pandelescu, de preferință mâine dimineață după repetiție.

— Am înțeles.

A doua zi, la ora 11, Vidrașcu raportă telefonic căpitanului Stoian că îl așteaptă Manuela într-o încăpere la Casa armatei. Ieși înaintea șefului care, deși avea multe alte treburi, îl întrebă fără grabă:

— Cum ai procedat, Vidrașcule?

— Fata e pusă la curent, tovarășe căpitan. Deși ezită încă, am impresia că are încredere în noi. A înțeles probabil că e în favoarea ei și a familiei să știm totul și să putem interveni în timp oportun.

— Bine. Trebuie să-i câștigăm neapărat încrederea, altfel nu facem nimic.

Pe Manuela o găsiră ghemuită în fotoliul de lângă geam. Privea fără țintă pe fereastră. Era tristă. Fața palidă și părul nearanjat, strâns doar la spate cu un șiret, îi dădea o înfățișare mai puțin plăcută.

Căpitanul Stoian o privi duios. Îi putea fi fiică. Deși își formase un cămin cu mulți ani în urmă, nu avea copii. Și-ar fi dorit o fetiță. De multe ori și-o imagina cu codițe lungi, ochi mari și gălăgioasă din cale-afară. Soția lui, o

femeie sobră, suferea mult din această cauză, omorându-și necazul între pereții apartamentului, întotdeauna extrem de curat și împodobit cu alese lucruri de mână.

Deși știa că protectorul ei n-o să revină singur, Manuela tresări, ochii îi luciră. Își frecă nervoasă mâinile și buzele începură să-i tremure. Privea temătoare spre noul venit. Acesta i se adresă cu voce caldă, părintească:

— Liniștește-te, domnișoară, și te rog spune-mi și mie totul de la început, cu de-amănuntul.

Manuela se încruntă, lăsă capul în jos și oftă adânc.

— Știu că nu-i ușor, dar trebuie. Ți-a spus și tovarășul Vidrașcu. O să facem tot ce putem pentru familia dumitale, pentru mama și pentru dumneata.

Fata continua să privească în jos și din ochi îi țâșniră lacrimi.

— S-ar putea ca lucrurile să nu fie prea grave, te-oi fi speriat mai mult. Dar trebuie să vedem. Depinde de dumneata în ce măsură o să reușim.

Manuela mai oftă o dată, își șterse lacrimile cu batista și se uită la căpitan. Fața luminoasă a acestuia îi dădu un pic de curaj.

— E vorba de ai mei, de tatăl meu și vă dați seama...

— Așa e, ai dreptate, dar gândește-te că e mai ușor să previi făptuirea unui rău, decât să repari ceea ce deja a

fost stricat. Și-apoi, una e tentativa și alta este faptul împlinit.

— La asta m-am gândit și eu. Nu vreau să le fac rău, sunt părinții mei. Vreau să-i ajut.

— Să-ncercăm împreună, Manuela. Nu te superi că-ți spun pe nume.

— Nu, nu mă supăr. Eu am să vă povestesc tot ce știu despre familia mea. Tatăl meu are acum patruzeci de ani...

Relatarea fetei înfățișa un tată cu apucături cel puțin ciudate. Dacă cu puțin timp în urmă era un om liniștit, care își vedea de casă și de familie, iar la serviciu era apreciat ca unul dintre cei mai buni piloți, de-o vreme, mai precis de câteva luni, își schimbase brusc felul de a fi. Intervenise ceva în viața lui. În mod cu totul nejustificat lipsise de câteva ori de-acasă, era nervos, capricios, începuse să bea, să aibă insomnii, să se teamă de ceva. De fiecare dată când venea acasă întreba dacă fusese căutat de cineva, când plecase persoana, dacă mai vine. Pe soție, contrar obiceiurilor statornicite de-a lungul celor aproape douăzeci de ani de căsătorie, o suspecta permanent.

În naivitatea ei, fata crezuse, la început, că tatăl devenise peste noapte, gelos. Treptat, văzând că se ferește de ea, ceea ce o determinase să-și ascută urechile, reușise să deslușească un motiv anume al frământărilor

tatălui ei. Era preocupat de aflarea anumitor lucruri, unele cu caracter militar. Cineva îi cerea, desigur, informații. Nu o dată se întrebase ea cine putea fi acel cineva și de ce avea nevoie de informațiile respective.

Ascultând-o cu răbdare, cei doi ofițeri observară la ea o minte lucidă, matură, în ciuda înfățișării firave, bolnăvicioase.

— Ascultă, Manuela, ai încercat să ai o discuție cu tatăl dumitale? întrebă căpitanul Stoian.

— Da, răspunse hotărât Manuela. Dar mi-a retezat-o aspru spunându-mi că sunt lucruri care nu mă privesc pe mine. Mi-a zis să-mi văd de serviciu, pentru ca în cazul în care nu reușesc la toamnă la facultate să am de unde mânca o pâine.

— Ce spuneai că este mama?

— Lenjereasă. După ce am intrat eu la Ansamblu, rata i-a cerut să se angajeze la o unitate militară. Când l-a întrebat de ce, i-a răspuns că așa i se cere lui. Altfel ar avea neplăceri. Mama nu a înțeles prea multe, și nici eu, dar nu am cerut explicații. Acum câteva zile am priceput de ce. A pus-o pe mama să sustragă din unitate orice documente scrise i-ar fi la îndemână.

— Vrei să ne spui ce relații are tatăl dumitale, care-i sunt prietenii, ce pasiuni are, dacă are și el ca tot omul un tovarăș cu care discută și bune și rele?

După câteva clipe de gândire Manuela răspunse că

singura lui preocupare este creșterea viermilor de mătase. În privința relațiilor, acestea erau puține, îndeosebi cu vecinii, unii dintre ei foști colegi în armată.

Simțind privirea stăruitoare a fetei asupra lui, căpitanul se simți obligat să-i vorbească, să o încurajeze, să-i dea un sfat. Era un om realist și ca atare nu putea inventa nimic.

— Într-adevăr, neplăcută situație, spuse Stoian.

Adresându-se lui Vidrașcu, continuă:

— Sunt și câteva lucruri neclare. Unele amănunte importante Manuela nu le cunoaște și nici nu are de unde. Va trebui să le lămurim noi. Se întoarse spre ea. Te văd acum mai liniștită, Manuela. Aș vrea să fii încredințată că ai făcut bine. Două lucruri te rog. Primul, e ca nimeni să nu știe despre discuția noastră, iar al doilea, ca orice lucru nou să i-l comunici tovarășului Vidrașcu. O să-ți spună dânsul cum îl găsești. Ești de acord?

— Da, tovarășe căpitan, așa voi face, dar, vă rog, aveți grijă. Sunt părinții mei și mă doare inima când mă gândesc că...

— Ți-am promis și sperăm să putem opri lucrurile la timp.

Se sculă de pe scaun, întinse mâna fetei și, strângându-i-o, o privi cu gingășie.

— Curaj și optimism, Manuela. Ai viața în față și mult

talent. Te-am admirat, împreună cu soția, la spectacolul de duminica trecută. Vom veni să te mai vedem. La revedere.

După ce-o conduse pe fată, Vidrașcu primi unele indicații de la șef, după care se despărțiră.

Cercetările efectuate confirmară în bună parte spusele Manuelei Pandelescu. Tatăl acesteia, Grigore Pandelescu, intrase în armată în 1930, în timpul celui de-al doilea război mondial fiind trimis la o școală de specializare în Germania. Capitularea Germaniei fasciste îl găsise într-un lagăr de prizonieri. Întors în țară în primăvara anului 1946, nu s-a mai reangajat în armată, preferind funcția de pilot în port.

Din verificări mai rezulta că în ultimul timp primise vizita unui necunoscut ce privise bănuitor de jur-împrejur înainte de a intra în curtea lui Pandelescu.

...Trecuseră trei zile de când căpitanul Stoian stătuse de vorbă cu Manuela Pandelescu. Vidrașcu își sistematiza documentarea făcută în legătură cu tatăl fetei pentru a-și informa șeful, când fu chemat la telefon. Recunoscu vocea fostului comandor de marină Manciu Dimitrie, pensionar, care se angajase marinar de cursă lungă, îndeplinind funcția de comandant pe nava «Zenit».

— Să trăiți, tovarășe comandant, ce mai faceți?

— Vidrașcule, dumneata ești?

— Eu sunt, tovarășe comandant.

— Ascultă-mă te rog cu atenție. Vorbesc, din port. Peste câteva minute, ridicăm ancora. Ne întoarcem peste zece zile. Mâine vine la dumneata pilotul Grigore Pandelescu, un băiat bun, care are un mare necaz pe suflet. Mie mi-a vorbit. Prin telefon nu pot să-ți spun. Acum câteva clipe m-am despărțit de el. L-am convins să-ți facă o vizită. De fapt, el va pilota nava până la ieșirea din port. O să-l mai sfătuiesc o dată să se prezinte la voi.

— Cu plăcere, tovarășe comandant. Îl așteptăm. De asemenea și pe dumneavoastră. Drum bun!

— Mulțumesc. La bună vedere!

„Telefonul acesta schimbă complet datele problemei, reflectă Vidrașcu. Mă bucur în primul rând pentru fată. Tatăl ei rămâne totuși un om”.

Abia așteptă ziua următoare să-l informeze pe căpitan de hotărârea luată de Grigore Pandelescu.

...Când ieși de la șef, ofițerul de serviciu îl anunță că e chemat la telefon. Recunoscu imediat vocea Manuelei.

— Ce s-a întâmplat, Manuela?

— A murit tata, auzi răspunsul disperat al fetei.

Se urcă repede în mașina de serviciu și alergă spre locuința familiei Pandelescu. Îl întâmpină o casă pustie. Surprins de vestea primită, uitase să-i ceară amănunte,

prin telefon, Manuelei. O vecină îi explică ce știa și ea. Ajunse într-un suflet la spital. Medicul legist stabilise că decesul survenise cu douăsprezece ore în urmă, părere împărtășită și de organele de miliție care cercetau cazul. Moartea fusese destul de rapidă, datorându-se unei otrăvi extrem de puternice – un amestec de stricnină cu un suc concentrat, extras dintr-o plantă foarte otrăvitoare ce crește pe dealurile golașe din Anatolia.

Se făcu, împreună cu organele de resort, o percheziție amănunțită la domiciliul lui Grigore Pandelescu. Între filele unei cărți, puține de altfel la număr, se găsi o foiță de hârtie cu niște însemnări scrise mărunt. Cuprindea nume de bărbați și femei, însoțite de niște cifre, totul fără nicio semnificație aparentă. Abia după o studiere atentă se putu trage concluzia că erau date referitoare la amplasarea unor unități militare, cu specificul lor, în regiunea Dobrogea.

Cercetările mai stabiliră că, în seara decesului, Grigore Pandelescu consumase băuturi în cantități considerabile la bufetul „Steaua" de pe bulevardul Marinarilor. Așezat singur la o masă incomodă, între tejghea și peretele din dreapta, se părea că așteaptă pe cineva. Sosise un bărbat cu care s-a întreținut aproape o oră. Pe baza declarațiilor unui ospătar și ale barmanului, se încercă reconstituirea înfățișării acestuia, prin metoda „portretului vorbit." Se contura

un bărbat de patruzeci-patruzeci și cinci de ani, înalt, cu părul negru ca tăciunele, îmbrăcat elegant, într-un costum de culoare închisă, cu cămașă albă și papion negru. Păruse cam agitat. Îi iscodise în repetate rânduri cu privirea pe consumatorii de la mesele vecine.

Discutaseră foarte încet. Absolut niciun cuvânt nu putuse fi auzit de ospătar sau de barman. Cu puțin înainte de ora 21,00 Pandelescu a rămas singur. Arăta trist, descumpănit. Lăsa impresia că-și face în minte niște socoteli. Apoi a început să bea din ce-l de-al treilea sfert de țuică pe care și-l comandase în momentul când comeseanul său se pregătea să plece. La un moment dat, barmanul a observat că ședea cu capul pe masă, poziție în care a rămas nemișcat până la închiderea localului, când responsabilul a constatat că e mort. Pe pereții paharului, medicul a identificat urmele puternicei otrăvi de care aminteam mai sus, fapt confirmat și la autopsie.

Concluzia lui Vidrașcu, acceptată și de căpitanul Stoian, suna clar: „crimă premeditată prin otrăvire". Autor, după toate probabilitățile, cetățeanul cu care stătuse de vorbă Pandelescu în bufet!

3

Poate din cauza Manuelei, poate din alte motive,

Vidrașcu resimți destul de puternic evenimentul. Era chiar șocat de repeziciunea cu care se consumase. Nu-i venea să creadă că cele petrecute erau reale. Zile întregi rămânea peste program cu dosarul crimei pe masă, îngândurat. Își revenea târziu din meditațiile îndelungi când, cu pasul legănat, se îndrepta fără grabă spre cămăruța lui. Regreta enorm că nu reușise să discute cu acest om. Era sigur că ar fi desprins măcar un fir din încâlcitul ghem care se încurca tot mai. Mult.

În după-amiezele când știa că se fac repetiții, se oprea pe la Ansamblu. Se simțea bine în scaunul din fundul sălii. Se amuza de ciorovăielile fetelor de la balet, în timp ce instructorul coregraf își consuma nervii ore întregi pentru a le învăța un nou pas de dans. Îi plăcea să asculte melodiile populare și lăutărești interpretate de Marin Tudose, care îi sugerau un han vechi cu cămăruțe mici, cu carafe și lăutari cântând de dimineața până seara. Îl incinta maniera în care Mimi Giurăscu și Angela Voiculescu interpretau piesele de muzică ușoară. Simțea însă o adevărată desfătare ascultând-o pe Dana Marinescu. Un talent autentic. Repertoriul ei bogat, de la cântecele sud-americane până la cele mai cunoscute arii de operetă, îi adusese o binemeritată faimă. Prezența ei în program atrăgea în sală sute de spectatori, iar apariția pe scenă declanșa ropote de aplauze.

Ascultând-o cântând, își aminti cum o cunoscuse. La primele repetiții nu o remarcase. Nimeni nu-i vorbise de ea. Se întâlniseră prima dată, față în față, la poarta mare a teatrului. Un grup de salariați îl salutaseră. Dana s-a uitat atent la el și a întors brusc capul. Apoi de câte ori îl vedea în sală, zâmbea nedeslușit și devenea foarte serioasă. Odată, la terminarea repetiției, trecuse pe lângă el, salutându-l mai mult decât respectuos. Îi răspunsese cu o ușoară înclinare a capului, urmărind-o cu privirea până la ieșirea din teatru, nesimțindu-se stânjenit de prezența șefului Ansamblului, căpitanul Jean Voicu, care zâmbea semnificativ.

Nu-l supărase atitudinea căpitanului Voicu. Îl simpatiza foarte mult. Un sentiment reciproc. Era un om bun. Fusese copil de trupă într-o fanfară militară. Trăind printre străini, îndurase multe. Avusese totuși o viață mai ușoară decât a celor unsprezece frați rămași într-o căsuță prăpădită pe malul Bahluiului[3]. Războiul îl purtase cu trompeta prin multe locuri, lăsându-l însă teafăr. După terminarea lui, continuase să cânte în fanfara Regimentului 36 infanterie. Muncitor și disciplinat, remarcându-se în activitatea sa, fusese

---

[3] Bahlui este un râu din Moldova centrală, afluent al Jijiei. Izvorăște în județul Botoșani la o altitudine de 500 metri și curge spre sud în județul Iași prin municipiul Iași, vărsându-se în Jijia în apropiere de localitatea Chiperești. Are o lungime de 119 km și un bazin hidrografic de 2.007 km²

trimis la Școala militară de muzică. Autor al unor scenete, al câtorva marșuri reușite, bun organizator, era acum conducătorul Ansamblului artistic al garnizoanei Constanța.

Vidrașcu puse punct gândurilor, se sculă și plecă fără să schimbe vreo vorbă cu cineva. Era nervos. Pe drum își aminti, pentru a nu știu câta oară în ultimele zile, că nu făcuse niciun progres în rezolvarea cazului ce i se încre dințase. Submarinul nu mai apăruse sau poate nu mai fusese reperat. În afara „cazului Grigore Pandelescu”, despre care nu știa încă dacă are sau nu vreo legătură cu „Albatros-31”, niciun element nou. Cu toate investigațiile făcute, nu aflase nimic despre Sali Abdulah, eroul celor patru dosare studiate cu multă atenție. Simțea cum îl copleșește amărăciunea. Lupta din ce în ce mai greu cu îndoiala privind justețea raționamentelor lui, a planului după care lucra. Pentru a-și menține moralul pe linia de plutire se refugia ades la Ansamblu. Îl însoțea pe litoral, în acele mini turnee, și se bucura alături de tot colectivul atunci când spectacolul „avea succes.” Încercă o adevărată plăcere, ba se simți chiar părtaș la bucuria artiștilor când, într-o seară călduroasă, la terminarea spectacolului dat în grădina de vară din Eforie-Sud, se urcă pe scenă regretata Maria Tănase, felicitând întregul colectiv. Pe Dana o îmbrățișase, urându-i mult succes în viață.

Frumoasa cântăreață părea extrem de fericită. În acele clipe arăta altfel ca de obicei. Parcă-și lăsase de-o parte aerul enigmatic de care nu se despărțea niciodată. Ochii ei mari vărsaseră câteva lacrimi de emoție, care șterseseră pentru moment luciul metalic al privirilor. Vidrașcu sesizase noua expresie a Danei, având impresia ca aceasta-i cea adevărată, că în sufletul ei sălășluiesc două Dane. „La naiba! își spuse Vidrașcu. În bobițe de nisip văd pietre de moară. C-or fi două, c-or fi nouă, e artistă, și orice artist duce o viață pe scenă și alta în societate". Conchise, în cele din urmă, că ori oboseala, ori preocupările profesionale îl făcuseră să vadă lucrurile altfel decât erau.

...Elevii școlii navale se aflau la practică în portul Mangalia. Ansamblul artistic răspunse cu promptitudine solicitării de a prezenta noul spectacol în fața lor. Artiștilor le făcea plăcere să joace pentru elevii-marinari, acești copii răsfățați ai mării, zgomotoși și entuziaști. O melodie bună „prindea" imediat în rândul elevilor, care o fredonau apoi luni în șir, pe culoare, în orele de sport, iar câte unul din ei în front, seara la apel. Șeful Ansamblului, mai în glumă, mai în serios, aprecia calitatea spectacolelor și în funcție de numărul melodiilor preluate de elevii școlii navale.

Vidrașcu se hotărî să însoțească Ansamblul la Mangalia. La întoarcere s-a râs și s-a glumit. Eliberați de

tensiunea contactului cu publicul, de atmosfera sobră a sălilor de teatru, deveniră mai degajați. Savurată de fiecare dată era însă inegalabila „simfonie medicală" interpretată cu brio pe scenă și reprodusă cu plăcere în autobuz de Puiu Cristache și, odată cu el, de tot Ansamblul.

În dimineața zilei următoare, fiind duminică, Vidrașcu se duse pentru o oră pe plaja „Modern". Deși nu începuse încă sezonul, plaja era destul de aglomerată. Privită de sus, semăna cu un mozaic uriaș, format din sute de cearșafuri albe și corturi multicolore. Căutându-și un loc Vidrașcu o zări pe Dana Marinescu pe un prosop roz cu dungulițe albastre. Tresări. Pentru prima oară o vedea în costum de baie. Trupu-i înalt și zvelt, părul auriu, desfăcut în plete, șoldurile plinuțe și sânii rotunzi, provocatori îi dădeau o frumusețe fascinantă. Ca și când ar fi simțit că e studiată, fata se uită spre el și, recunoscându-l, se sculă și se apropie, mlădiindu-și corpul în timpul mersului.

— Dumneata aici? întrebă Dana în loc de salut.

— De ce te miri? Am rătăcit și eu drumul pentru o oră.

— Cu sau fără intenție?

— Fără, răspunse el, oftând. Vreau să fac puțină mișcare în aer liber.

— Ți-a creat probleme cazul cu tatăl Manuelei? Dar, continuă ea, în fond ce s-a întâmplat? Bineînțeles dacă

nu-i secret profesional.

Dana vorbea încet, cu glas catifelat. Vidrașcu zâmbi. De ce? Nu știa nici el. Poate pentru franchețea cu care l-a tutuit Dana și care nu-i displăcu.

— O chestie destul de încurcată, evită el un răspuns direct.

— E adevărat că a fost spion? întrebă într-o doară Dana.

— Cine a spus asta?

— Așa se vorbește, răspunse ea, întorcând brusc capul și ridicându-se iute în picioare.

Vidrașcu îi urmă gestul, și, observându-i buzele tremurând, o întrebă:

— Ce s-a întâmplat. Ce-i cu dumneata, domnișoară?

— E îngrozitor, îngrozitor, răspunse ea. Ce ușor se omoară oamenii. Apoi, parcă mai liniștită, zise: Iartă-mă, treaba asta m-a indispus. N-aș fi crezut că se poate întâmpla așa ceva. Își privi ceasul. Trebuie să plec, la revedere.

Se întoarse și se îndreptă spre cabine.

Înciudat întrucâtva de atitudinea artistei, Vidrașcu o urmări cu privirea până o pierdu. Dădu totul pe seama sensibilității ei și, așezându-se cu spatele către soarele dogoritor, continuă să-și depene gândurile.

A doua zi la prânz, abia întors dintr-un șir de

verificări pe teren, Vidrașcu își aminti că nu luase nimic în gură din seara trecută. Lăsă vorbă la ofițerul de serviciu și se îndreptă spre bodega din apropiere, renumită pentru mult apreciata ciorbă de burtă pregătită de grecul Take Ianulis. Vidrașcu începu să mănânce cu o răbdare ce nu-i era caracteristică. Ceru apoi și un iaurt mic. Se vedea de la distanță că nu se grăbea.

În clipa când voi să se ridice, apăru în ușă un soldat care, după ce-l văzu, se apropie și-i raportă la ureche:

— Tovarășe locotenent major, vă cheamă tovarășul căpitan...

Vidrașcu plăti și ieși fără să mai spună ceva. Era încruntat. „Ce s-o mai fi întâmplat?" își zise el. Urcă în grabă scările. Ofițerul de serviciu îl întâmpină pe culoarul de la etaj și îi șopti:

— S-a comis o crimă. Tovarășul căpitan e înfuriat rău.

— Unde? Cine a fost omorât?

— Doamna Emilia, de la care frizerul nostru obișnuia să cumpere apă de colonie.

Fără să înțeleagă ce legătură are cazul cu el, Vidrașcu intră în cabinetul șefului. Acesta tocmai terminase de fumat o țigară și acum își aprindea alta.

— Am nevoie de dumneata, Vidrașcule. Ești bun să aduci dosarul lui Pandelescu și să-mi prezinți din nou concluziile?

— Am înțeles, tovarășe căpitan.

După ce răsfoi piesele dosarului cerut și-și ascultă subordonatul, Stoian spuse mai mult pentru sine.

— Am impresia că se limpezesc apele.

Vidrașcu nu înțelese sensul reflecției, dar tăcu.

— Iată despre ce este vorba. A fost ucisă o femeie oarecare. Oarecare până la proba contrarie. De ce ne ocupăm însă de ea? S-a constatat că a fost otrăvită cu aceeași substanță care l-a trimis pe lumea cealaltă și pe Pandelescu. Nu cumva e aceeași mână? Cred că e mai bine să te ocupi, împreună cu organele de miliție, tot dumneata de cazul acesta.

— Am înțeles. Pot să plec?

— Cu bine și ține-mă la curent.

Locotenentul major Vidrașcu se îndreptă în primul rând spre morgă, unde cu puțin timp în urmă fusese pentru Pandelescu. Femeia avea în jur de treizeci și opt de ani. Brunetă, robustă, cu trăsături oarecum distinse. Purta la gât un lănțișor de aur, iar pe degetele-i reci și vinete străluceau două inele cu pietre de culoarea smaraldului. Stabili că Emilia Rizea fusese vânzătoare la drogheria de pe strada Mangaliei. Cu un an în urmă se repatriase din Occident. Cu privire la trecutul ei circulau diferite versiuni destul de controversate. Se opri la varianta cea mai verosimilă. În timpul războiului, considerată printre cele mai reușite femei

din oraș, avusese multă trecere la bărbați. Odată cu alungarea trupelor fasciste, se oploșise pe lângă un ofițer neamț, care o luase cu el. Ce făcuse în străinătate, nimeni nu știa.

În Constanța avusese multe relații, mai bine zis își făcuse relații, și într-un timp destul de scurt. De fiecare dată o găseai cu țigări străine. Extrem de amabilă cu toți clienții, dar mai ales cu marinarii străini. Știa să vorbească mai multe limbi. Fusese văzută în repetate rânduri la Cazino, seara târziu, și de fiecare dată cu cetățeni necunoscuți. Vidrașcu intrase și în posesia unor informații din care rezulta că Emilia Rizea dispunea întotdeauna de bani în sume ce depășeau veniturile ei. Toate acestea îl puseră pe gânduri.

Un element nou apăru. Se stabili că Emilia Rizea avea un frate elev la școala navală. În primele declarații acesta arătă că, la înscrierea în școală, nu știa nimic de sora lui. La îndemnul părinților, menționase în autobiografie că ea a murit în timpul războiului. Vidrașcu a ținut să stea neîntârziat de vorbă cu el. Era un tânăr mărunțel, slăbuț și negricios. Păru destul de speriat când fu chemat de la clasă într-un birou al conducerii școlii, menținându-și declarațiile și subliniind că el nu are nicio vină. Mai adăugă că, la întoarcerea sorei lui din străinătate, voise să anunțe școala, însă tot părinții îl împiedicaseră. La câteva luni

după revenirea ei, fusese căutată de un cetățean care vorbea stricat românește. Cu un alt prilej, a auzit o discuție aprinsă între sora lui și individ.

Ajuns aici cu relatarea, tânărul nu-și mai putu ascunde tremurul vocii și al mâinilor.

— Știu, tovarășe locotenent major, că sunt pasibil de pedeapsă. Cred că soră-mea a fost amestecată într-o acțiune de spionaj, se tângui elevul.

— Ce dovezi ai în sprijinul afirmației tale? interveni ofițerul. Și apoi nu văd de ce te frământi așa. Fiecare răspunde de ceea ce face.

— Dar eu, care am știut și am tăcut, nu voi fi tras la răspundere? Deși, vă jur, sunt nevinovat.

— Nu știu despre ce e vorba. Hai să discutăm deschis, să spunem tot ce avem pe suflet. Oricum, e mai bine.

Elevul continua să se uite neîncrezător la ofițer. Ceru voie să fumeze.

— N-are rost să eziți. Noi tot vom afla. Spunându-ne acum, deși târziu, ți-ai îndeplini o datorie.

— Fie ce-o fi. Am să vă spun totul. Camera mea este lângă cea a Emei. Le desparte o ușă blocată cu un șifonier. Am mișcat puțin șifonierul și am stat la pândă în camera mea. Odată a apărut Ema, însoțită de un bărbat. Nu-i vedeam decât pantofii negri, cu bombeul lat și șireturi groase. Purta pantaloni negri, cu dungi abia perceptibile. S-a așezat pe un scaun, picior peste

picior. I-a cerut o cafea. Eu simțeam că mă sufoc, ardeam de nerăbdare să-i văd fața. Mă așteptam, din clipă în clipă, să o arunce pe Ema în pat, să o strângă la piept, să-i declare banale și infecte cuvinte de dragoste. Nimic din toate acestea. Au stat la o distanță apreciabilă unul de altul, în tăcere. Într-un târziu, cu voce joasă, guturală, a început:

— Ema, ai multe șanse să ajungi din nou afară, să te vezi în vila ta mult dorită.

— Mortul de la groapă nu se mai întoarce.

— De ce ești atât de sceptică?

— Lasă astea! Ce dorești?

— Ține mai întâi sutele astea. Nu sunt de lepădat. Până la următoarea întâlnire, întocmește o situație cu unitățile militare din Dobrogea. E suficient doar locul de amplasare și însemnele de armă ale soldaților. Ai experiență, iar lucrul ăsta e un fleac. Dar, fii atentă la relațiile pe care le ai. Tatonează. Să nu atragi atenția cu nimic. Peste tot pot exista persoane puse să urmărească, să supravegheze.

— Ți-am spus că nu mai vreau să lucrez pentru voi. Nu vreau să-mi petrec tinerețea, restul vieții după gratii. Ia-ți banii și pleacă.

— Ești nebună? Uiți că ai semnat un angajament prin care te-ai obligat să faci spionaj?

— Dar nu împotriva țării mele!

— Nu are importanță, tot spionaj se cheamă. Dacă lumea ar ști... dar de ce să știe lumea. Mai bine anunțăm securitatea...

— Poate te dau eu pe mâna securității, canalie, șantajistule.

— Nu folosi cuvinte mari. Fii mai înțelegătoare că-ți stă mai bine.

— Te rog pleacă.

— Plec cu o condiție. Să te mai gândești și nu cumva... să-ți treacă prin minte să anunți poliția română, te așteaptă...

A plecat însoțit de sora mea. Am ieșit și eu din cameră, sărind pe un geam ce dădea în curte, de acolo pe o poartă mică am trecut la o vecină și în câteva minute am ajuns în spatele cetățeanului. L-am recunoscut imediat. M-am luat după el. Cred că soră-mea l-a condus numai până la poartă. M-a plimbat mult prin oraș. Nu știu ce avea. S-a dus cu autobuzul până la abator. De la gară am crezut că se întoarce înapoi la Ema. A coborât lângă școala generală, apoi s-a urcat în prima mașină, cu care a călătorit până la Cazino. A intrat în restaurant unde a stat în jur de o oră. Se făcuse aproape 11 seara. Când a ieșit, vă jur, se purta ca un adevărat hoț. Se uita mereu înapoi, de parcă era hăituit de câini. Tiptil-tiptil, m-am ținut după el, până la intrarea în port. L-am lăsat să între. Luându-mi o

înfățișare serioasă, bărbătească, am intrat și eu. Portarului i-am spus sincer că sunt elev la școala de marină și mă duc la nava «Mircea». L-am ajuns din urmă pe mușteriu. S-a urcat pe vasul «El Hafez». Atât am putut afla.

— Când s-a întâmplat povestea?

— Exact acum două săptămâni.

— Și de ce n-ai spus nimic până acum la școală?

— Mi-a fost teamă, așa cum îmi este și acum.

— L-ai mai văzut de-atunci?

— Nu. Am discutat pe ocolite cu mama. Ea nu-l văzuse niciodată.

Dacă îți vom prezenta mai multe fotografii l-ai recunoaște?

— Sunt convins.

Apreciind că nu va mai afla nimic de la el, Vidrașcu îi dădu drumul, nu înainte de a-i atrage atenția să nu discute despre cele întâmplate absolut cu nimeni. Îl mai rugă să-l anunțe dacă eventual îl mai vede pe individul de pe «El Hafez». „E posibil să vină la înmormântare”, mai spuse el băiatului. Ofițerul miza pe faptul că mulți criminali țin neapărat să participe la înmormântarea victimei lor. Elevul Rizea fu de acord, promițând tot concursul său.

În drum spre serviciu, Vidrașcu analiză situația. Îl obseda atitudinea tânărului. „O fi sincer băiatul ăsta?

Pot avea încredere în el?” Luă urgent măsuri de verificare a situației navei «El Hafez». Spre surprinderea lui, constată că, deși sosise abia cu o zi înainte, vasul ridicase ancora cu calele goale, îndreptându-se spre Varna, de unde urma să ia o încărcătură de cherestea pentru Tripoli. Vidrașcu era convins că intrase pe un făgaș sigur, că reușise să prindă un fir de o importanță deosebită. Semnalmentele descrise de elev îl făcură pe Vidrașcu să identifice în individul suspect pe comeseanul lui Pandelescu din ultima seară petrecută de acesta la bufetul „Steaua”.

Se adânciră cercetările. O vânzătoare, Iulia Caliopi, colega Emiliei Rizea, declară: „Aproape de ora 20 când mai aveam puțin până la închiderea magazinului, un cetățean înalt, ce purta un costum negru, cămașă albă, mustăcioară subțire și care avea niște priviri agere, s-a oprit la intervale scurte de timp în dreptul vitrinei de la drogherie. Mi s-a părut că a schimbat câteva priviri cu Emilia. Din curiozitate am însoțit-o pe colega mea până la farmacia «Miga», lucru pe care nu-l făceam de obicei. În colț, la hotel «Continental», o aștepta. Emilia parcă a tresărit. Mi-am dat seama și politicos m-am dezlipit de brațul ei, îndreptându-mă spre prima stație de mașină”.

Declarația Iuliei Caliopi întregea celelalte date. Încheind-o, Iulia nu se putu abține:

— Era totuși fată bună, Dumnezeu s-o ierte!

În ceea ce privește ora săvârșirii crimei, experții au stabilit cu precizie că se petrecuse în jurul orei 22, folosindu-se aceeași otravă ca și în cazul lui Pandelescu.

A doua zi a avut loc înmormântarea. Un timp mohorât. Soarele se ascunsese în nori și vântul sufla în rafale. Se adunase destulă lume, dar mai ales femei. Se vorbea în șoaptă. Bătrânul Rizea, pensionar, trecut de 60 de ani, înalt și adus de spate, cu fața neagră și uscată, privea numai în jos, sprijinindu-se tot timpul de femeia cu care își trăise zilele mai bine de patruzeci de ani. Ea, mărunțică, cu fața toată ridată, pășea des și mărunt. Ochii mari și înroșiți priveau în sus, căutând parcă ceva, implorând neputincios cerul. Ținuseră mult la această fată. S-au bucurat când a venit pe lume. Au dat-o la școală, dar nu i-a plăcut. A preferat distracțiile. Au jelit mult după ea atunci când a fugit în 1944, dar azi ochii lor păreau secați. Nicio lacrimă, niciun suspin, o durere mută, chinuitoare. De ce oare? Știau ei ceva?

Prin mulțimea care însoțea cortegiul, Vidrașcu observă o femeie înaltă, cu un batic negru pe cap. Ținea tot timpul o batistă la gură și plângea. De sub batic ieșeau câteva bucle aurii. Purta taior închis, dar nu negru. Sub taior o bluziță albă de mătase. Era Dana. Îl observă și ea.

Îl privi fix și, parcă în ciudă, îi întoarse spatele.

Vidrașcu rămase surprins. Ce căuta aici? Să fi fost și ea o clientă a drogheriei? Nu prea departe, o altă cunoștință, Vivi Albertini, îmbrăcat într-o pelerină de ploaie, se amestecă în mulțimea de oameni ce însoțea cortegiul.

4

Obiectivul numărul unu a fost considerat identificarea marinarului de pe vasul «El Hafez». S-a stabilit că cel căutat îndeplinea funcția de ofițer secund și se numea Mohamed Sukmani. Era cotat ca un bun marinar, competent, exigent cu subalternii. Avea o ținută distinsă și un aer puțin arogant. Nu s-a semnalat că s-ar, ocupa cu afaceri de contrabandă, așa cum făceau de obicei ceilalți marinari.

Sesizând că în câteva rânduri «El Hafez» s-a găsit în portul Constanța în același timp cu «Amir Denir», chiar dacă, uneori, ședeau împreună doar câteva ore, de regulă o noapte, Vidrașcu asocie lui Mohamed Sukmani pe Sali Abdulah. Ultimul era un tip de statură mijlocie. Se mișca greoi, cântărea peste o sută de kilograme. În ultima cursă îndeplinise funcția de comandant pe «Amir Denir».

Cu aprobarea șefului, Vidrașcu organiză munca pentru cunoașterea activității acestora în timpul când

soseau în port. Greutatea măsurilor o axă pe cunoașterea temeinică a lui Mohamed Sukmani, presupusul autor al celor două crime.

Comportarea lui Sukmani îi întări lui Vidrașcu convingerea că avea de-a face cu un „vulpoi” în culegerea de informații.

Se controla tot timpul, uitându-se mereu în jur și insistând cu privirea asupra cetățenilor din apropiere. Ocolea străzile principale, aglomerate. Se ascundea de obicei în fundul unui restaurant, la o masă izolată, de unde studia fiecare persoană ce intra sau ieșea din local.

Urmărirea celor doi nu aduse însă nicio noutate. Până într-o zi, când Vidrașcu stabili că Sukmani venea în por tul Constanța nu numai cu «El Hafez». Fusese identificat sub alte nume pe încă două vase străine.

Cu toate acestea, nu apărea nimic nou. Vidrașcu era. Convins, și în bună parte și căpitanul Stoian, că Sukmani era spion și că juca o carte mare. Erau puține îndoieli că el n-ar fi autorul dublei crime. Nu se putea cere totuși trimiterea lui în fața instanței pe baza dovezilor existente până la acea dată, inclusiv a declarației elevului Rizea care-l recunoscuse într-o fotografie pe Mohamed Sukmani.

...Telefonul țârâi prelung. Vidrașcu, contrar firii sale, întinse alene mâna spre receptor. Se vedea că este

indispus. Vorbi rece la telefon:

— Cu cine doriți, vă rog?

— Cu tovarășul locotenent major Vidrașcu, se auzi o voce de tenor, puțin răgușită.

— Eu sunt, ce doriți?

— Măi Mihai, nu mă mai cunoști? Manciu la telefon. Am venit de ieri, dar nu am avut timp să trec pe la voi. Deși aveți treburi multe, puteți să mă primiți și pe mine în audiență?

— Mă scuzați, tovarășe comandant, că nu v-am recunoscut. Vă așteptăm cu plăcere.

— În zece minute sunt la voi.

Vidrașcu îl așteptă cu cafeaua aburindă. Îl stima mult, îl avusese comandant la o unitate și se înțeleseseră foarte bine. „Vidrașcule, îi spunea câteodată, tu trebuie să fii peste tot și formal nicăieri”.

— Bine ați venit, tovarășe comandant. Vă rog să vă faceți comod, îl întâmpină Vidrașcu.

— Bun găsit, amice. Să intru însă în temă, îmi știi doar felul! Pot să-ți povestesc în timp ce sorb cafeaua pe care o presupun delicioasă. Ei, oftă Manciu, iată despre ce este vorba! Cu câteva ore înainte de a pleca în ultima cursă, a venit la mine Grigore Pandelescu. Stă cu casa pe strada mea, suntem vecini. Era abătut, trist. Păcat de el, Dumnezeu să-l ierte și să-i fie țărâna ușoară acolo unde zace.

Tam-nesam mi-a spus că-și pune capăt zilelor. L-am luat cu binișorul deși eu nu sunt obișnuit cu astfel de maniere. La mine, ca la armată – ordine, executare. Așa sunt eu și cred că așa este bine. Asta nu înseamnă să nu-l asculți pe om, să nu ți-l apropii! Ce crezi că-mi povestește?

„Tovarășe Manciu. Nea Mitică, vecine, mai știu eu cum mi-a spus, sunt un om cinstit, mă cunoști de atâția ani, am lucrat cu matale în marină, mi-ai fost șef pe submarin. Ți-amintești noaptea aceea când eram în imersiune și de sus ne bombardau cu grenade legate buchet de ne-au ținut așa până dimineața. Toți am albit, dar s-a legat între noi o prietenie adevărată. Atunci când comandamentul a cerut un marinar bine pregătit pentru a merge la o școală de specializare în Germania, m-ați trimis pe mine. Pentru asta am venit acum. Am intrat într-o mare nenorocire și nenorocirea de la trimiterea asta mi se trage".

Nea Grigore, nu înțeleg nimic și ca atare nu văd ce te-a găsit după atâția ani să-mi faci reproșuri? i-am zis eu tot așa cu binișorul.

„Nea Mitică, uite ce s-a întâmplat! Când nemții au căzut, pe noi toți de la școală ne-au luat prizonieri americanii. În lagăr, aveam administrator un fost ofițer de informații. Mi-a făcut tot timpul mizerie până când odată i-am zis-o de la obraz. Știi ce mi-a răspuns?

«Stăpânii au nevoie de informații, dă-mi date despre ce vorbesc prizonierii și termini cu mizeria, mai mult chiar, te vei bucura de unele avantaje.» Cum simțeam că nu mai pot răbda, am acceptat. La vreo două-trei întâlniri cu administratorul, domnul Fred, i-am spus ce intenții aveau unii prizonieri, a fost vorba de un plan de evadare, niște comentarii negative la adresa soldaților americani, îndeosebi în legătură cu abuzurile săvârșite de aceștia. Atât a fost tot. În februarie 1946 am venit acasă. De atunci nu m-a deranjat nimeni până acum câteva. Luni, de când trăiesc adevărate chinuri.

Într-o seară m-am pomenit în casă cu un marinar străin. Musafirul îmi cunoștea perfect situația și m-a luat ca din oală. A fost sincer cu mine. A venit să mă reactiveze ca spion. Auzi vecine, ca spion. Categoric l-am refuzat. M-a întâlnit apoi de câteva ori, mi-a spus ce informații dorește, din nou l-am refuzat. M-a amenințat cu lichidarea dacă nu-i aduc informațiile cerute. Ce să fac?"

Singurul lucru pe care i l-am spus a fost să se prezinte de urgență la voi, să te caute pe dumneata sau pe căpitanul Stoian. Ce puteam să-i spun altceva. N-a mai apucat săracul. Dacă n-ar fi fost cu plecarea mea, atunci, imediat veneam cu el.

— Ezitarea i-a fost fatală. Eu vă mulțumesc pentru ce mi-ați spus. Informațiile dumneavoastră clarifică niște

lucruri.

— Nu știu la ce te referi și nici nu mă interesează, însă îți spun sincer că moartea lui Pandelescu mi-a dat de gândit. Înseamnă că mai avem de luptat încă cu cei ce nu văd cu ochi buni ceea ce avem de gând să facem în țara noastră.

— Mai avem, tovarășe comandant, dar cu oameni ca dumneavoastră o să biruim.

— Mă flatezi!

— Nu, vă spun și eu sincer ce gândesc...

...Deși bătrânul lup de mare plecase de mult, Vidrașcu nici nu se gândea să se dezlipească de hârtia pe care inserase datele furnizate de musafirul său. Începură presupunerile: Pandelescu era oare un om cinstit? De ce nu s-a prezentat atunci? Pentru cine trebuia să culeagă informații? Ce îl interesa pe așa-zisul marinar?

Noaptea ca o pâclă deasă, neagră și neprimitoare acoperi orașul. Dinspre mare se auzeau tânguirile pescărușilor, vuietul neîncetat al mării. Mai multe luminițe galbene, gata parcă să se stingă, stăteau de strajă la orizont.

Deși nu dormise decât câteva ore în noaptea aceea, la cinci jumătate Vidrașcu se găsea la birou. Își revăzu notițele, părerile și propunerile. Cu ele în „proțap”, cum îi plăcea să spună, îl așteptă pe căpitanul Stoian. Ca

niciodată, simțea nevoia stringentă de a se consulta cu șeful său. Pregăti minuțios toate concluziile cu privire la cazul Pandelescu. Îl încercă un sentiment de reproș atunci când își aduse aminte de lipsa de intuiție. Își dădea seama că după discuția cu Albertini ar fi fost necesar să-l fi chemat imediat pe Grigore Pandelescu la birou ori să meargă acasă la el. Poate ar fi putut evita astfel o crimă.

În sinea sa se bucură de un lucru – de încrederea acordată tinerei Manuela Pandelescu, pe care o credea nevinovată, și acest lucru ar fi dorit să i-l spună și căpitanului Stoian.

Spre surprinderea lui, îl găsi și pe șeful serviciului la program. Când orologiul din holul de la intrare bătu ora 7, ei analizau cu răbdare, cu grijă, fiecare piesă, afirmație, concluzie.

— Vidrașcule, am impresia că avem de-a face cu o organizație de spionaj, o organizație periculoasă, fapt ce ne obligă la acțiuni de contracarare bine gândite și puse la punct. Să ne sprijinim mai mult pe cei ce vor și ne pot ajuta. Nu uita de comandorul Manciu care face curse regulate în Mediterana.

— Am înțeles, tovarășe căpitan.

...Vara anului 1950 se arătă dintr-o dată, după multe ploi, zile noroase cu vânt, foarte călduroasă. Simțeai

nevoia să faci zilnic o baie în mare. Iubitorii de sport nu se sinchiseau de căldura ce se revărsa pe litoral ca un torent. Cu o încăpățânare demnă de invidiat, se duceau în fiecare duminică pe stadionul din port, care era de fapt un teren sportiv amenajat printre stivele de lemne și macarale, unde urmăreau evoluția echipei lor preferate «Locomotiva». Constănțenii sperau să aibă și ei un stadion frumos, o echipă care să-i reprezinte în cea mai înaltă competiție, în divizia A de fotbal. Deocamdată se mulțumeau cu meciurile din județ și uneori cu vizita echipelor din București.

Noul campionat avea să înceapă la 23 august. Se duceau tratative pentru aducerea de noi jucători. Vedetele locale Nely Ispas, Vultur și alții nu mai corespundeau. Cel care se agita mai mult și cunoștea toate noutățile era simpaticul moș Stoian. Microbist, conform afirmației domniei sale, până în măduva oaselor, nu lipsea de la niciun antrenament, pentru a nu mai vorbi de meciuri. Se apropia de șaptezeci de ani, dar se ținea foarte bine. Doar părul, complet albit, îi trăda vârsta. Avea mers vioi, mișcări sacadate, un zâmbet permanent luminându-i fața. Venea destul de des pe la unitatea unde lucra fiul său, dar evita întâlnirile cu el. Se înțelegea parcă mai bine cu ceilalți. Soldaților le aducea țigări și câte o farfurie de stavrizi gata pregătiți. Pensionar fiind, era tot timpul la pescuit, preocupare a

mai tuturor constănțenilor vârstnici.

Într-o după-amiază călduroasă de iunie, moșul a venit la unitate mai altfel decât de obicei. Ofițer de serviciu, din întâmplare, era locotenentul major Vidrașcu. Nu se simțea prea bine, o ușoară indispoziție, o dorință inexplicabilă de izolare îl cuprinsese imediat după ce servise masa. Un soldat îi raportă dorința lui moș Stoian de a-l vedea. Vidrașcu, vădit nervos, vorbi neprietenos:

— Ce vrea moșul, să intervin pentru vreun fotbalist ce-și face armata să i se dea liber pentru antrenament?

— Nu, tovarășe locotenent major, deși duminică «Locomotiva» joacă cu «Dinamo», cu d-alde Băcuț, Suru, Nicușor, Vasile Anghel. Ar fi păcat să piardă, cu toate că meciul e amical.

— Nu cumva ești constănțean?

— Din Tăbăcărie sunt, tovarășe locotenent major. Asta nu înseamnă că nu sunt principial. Adevărul e că «Locomotiva», acuma «Farul», bate, și la anul intră în A. Și moșul mi-a spus, dar e acrit rău. Cred că ceva nu e în regulă. A întrebat mai întâi de tovarășul căpitan, nu știa că a plecat azi-dimineață din garnizoană. Și-apoi a zis că vrea neapărat să vorbească cu ofițerul de serviciu. Ce să-i spun?

— Cheamă-l aici, răspunse Vidrașcu, îmbunat întrucâtva de vorbăria soldatului.

Peste câteva momente bătrânul intră, căutând cu privirea neliniștit în stânga și în dreapta. Pleoapa dreaptă îi tremura mai des, umărul stâng părea aplecat, iar legănarea din șolduri mai accentuată. Ofițerul înțelese că s-a întâmplat ceva și se gândi în primul rând la familia lui Stoian.

— Ia loc, moșule, îl caut imediat pe tovarășul căpitan și...

— Nu-i neapărat nevoie de el, vă pot spune și dumneavoastră.

— Ceva în familie?

— Nu, nu, ferească sfântul. Altceva, poate și mai grav.

— Mă faci curios!

— Matale știi că eu sunt curajos și mă cam descurc, dar de data asta, zău că nu știu ce să fac. D-aia am venit, să ne sfătuim.

— E așa de grav, moș Stoiane?

— E. Să vă spun. Acu să tot fie două ore, cât aveți ceasul?

— Aproape șapte.

— Pe la cinci m-am întors cu barca. Prinsei ceva pește și am zis să dau pe la Grecu, responsabilul bufetului de lângă mine. Cum mă vede, zice: „Bine-ai venit, nea Ioane!”. Mă cheamă de-o parte și-mi povestește: „Pe la prânz a venit unul la mine să se intereseze de un pescar bun, care are barca lui și-i om de încredere. Cineva, care

probabil nu l-a «cântărit» bine, i-a zis de Gogu al lui Smarandache. S-a interesat de Gogu, dar ăsta-i plecat în Moldova, la neamuri. Atunci eu m-am gândit să-i zic de dumneata. Tot stai aici, aproape, după colț. A fost de acord și v-am dat întâlnire în astă-seară la ora opt”. Luat așa, pe nepusă masă, nu știam ce să-i zic. M-a scos din încurcătură tot Costică Grecu. Asta l-a mirosit bine și mi-a șoptit apoi, mai încet: „Individul umblă cu necuratul, vrea să șteargă putina”. Mi-a zis că s-a gândit la mine că mă știe om cu experiență și că dacă-i așa cum bănuia el, oi ști să mă descurc.

— Știu eu ce să cred, moș Ioane? S-ar putea ca grecul dumitale să se-nșele. S-ar putea să aibă și un miros bun, cum ai spus dumneata. De aceea, trebuie să fim foarte precauți, să nu facem vreo gafă. Nu de alta, dar pe urmă cum mai dăm ochii cu tovarășul căpitan? Uite cum procedăm...

...Și Vidrașcu stabili împreună cu moșul anumite lucruri. După plecarea acestuia, chemă de acasă pe locotenentul major Voinea, căruia îi dădu indicații amănunțite cum trebuie să acționeze. Imediat după orele 22, Voinea îi raportă telefonic lui Vidrașcu că bătrânul Stoian s-a întâlnit cu individul care i-a făcut cinste cu o jumătate de țuică. N-au stat de vorbă prea mult. După încă o jumătate de oră, Voinea, care trecuse între timp pe la moș Stoian, îi comunică lui Vidrașcu ce

dorea individul. Nimic mai mult decât ca pe la orele două noaptea să fie dus cu barca în larg vreo doi kilometri. Voia să pescuiască, deci moșul să ia și instrumentele necesare. I-a dat arvună cinci sute de lei.

Suma de bani, de fapt o greșeală a celui în cauză, a fost argumentul care l-a determinat pe Vidrașcu să ia măsuri care să ducă la prinderea în flagrant delict a acestuia. A fost prevăzută și situația când nu s-ar fi confirmat bănuita intenție.

Era o noapte senină și plăcută. Un vânt ușor învăluia orașul într-o adiere binevenită după arșița zilei. Sus, bătrâna lună veghea parcă la liniștea și somnul pământenilor. Vidrașcu, de unde cu câteva ore mai înainte era indispus, se plimba vesel prin birou. Nu-i era somn. Căuta cu răbdare muzică la aparatul de radio. Încăperea se umplu de o melodie cunoscută. La un post străin, în plină noapte, se transmitea celebra melodie «Valurile Dunării» a lui Ivanovici[4]. Urmară alte câteva melodii, după care închise aparatul. Începuse să-și piardă răbdarea. Își consulta mereu ceasul. De fiecare dată și-l confrunta cu pendula ce atârna pe un perete în holul mare. Ieșea tot mai des în balconul mic ce dădea

---

[4] Iosif Ivanovici, cunoscut și ca Ion sau Ivan Ivanovici (n. Jovan Ivanović în 1845, Timișoara – d. 16/28 septembrie 1902, București) a fost un clarinetist, dirijor și compozitor român de muzici militare și muzică ușoară. Creația lui cuprinde în majoritate dansuri (vals, cadril, polcă) și marșuri. Cea mai cunoscută compoziție a sa este valsul „Valurile Dunării”.

în strada Anestinelor. Se reîntorcea în birou, parcă tot mai nerăbdător. În sfârșit, una din ieșirile în balcon coincise cu apariția a două faruri de mașină în colțul străzii. Peste câteva clipe, turismul opri în fața unității. Vidrașcu privea atent la cei ce coborau. Mai întâi, locotenentul major Voinea, apoi un vlăjgan aproape de doi metri și la urmă un alt ofițer. Văzându-l pe străin, Vidrașcu zâmbi, relaxându-și nervii.

Vlăjganul începu să țipe în stradă, să gesticuleze nervos.

— Ce aveți cu mine? N-am voie să ies noaptea la pescuit?

— Gura! Tulburi liniștea oamenilor, interveni hotărât Voinea.

La percheziție s-au găsit asupra lui dovezi incontestabile ale intenției de a pleca din țară. Privindu-l insistent pe arestat, Vidrașcu descărcă pistolul cu care acesta îl amenințase pe moș Stoian să-l ducă cu barca către nava «Amir Denir».

— De ce ai încercat să treci fraudulos frontiera de stat a României? întrebă tăios locotenentul major Vidrașcu.

Individul, privind probele materiale înșirate pe birou, lăsă capul în jos, închizând ochii.

— Nu vrei să vorbești, domnule Zorlescu?

Verificările cerute în cursul nopții scoseseră la iveală că cel în cauză era un element dușmănos. Cu câteva

săptămâni în urmă fusese eliberat dintr-un penitenciar, unde-și ispășea pedeapsa pentru o fraudă de 245.000 de lei. În timp ce era închis, la vechiul domiciliu, primise corespondență din străinătate. Planurile ex-contabilului Zorlescu, fiul unui fost mare politician și moșier de prin părțile Vasluiului, eșuaseră.

— Ei, aștepți invitații speciale? interveni din nou Vidrașcu.

Zorlescu ridică capul, se îndreptă din mijloc și aruncă o privire sălbatică către ofițer. Viața destrăbălată dusă înainte de a-și ispăși pedeapsa se oglindea din plin pe chipul dezgustător al infractorului.

— N-am ce discuta cu voi! urlă într-un târziu Zorlescu. Am fost prins în flagrant delict. Recunosc! Luați măsuri și condamnați-mă!

— Duceți-l la arest, poate se mai gândește, încheie Vidrașcu discuția.

...Când soarele era sus de tot, Vidrașcu făcu o vizită lui moș Stoian. Îl întâmpină în pragul casei cu un zâmbet larg.

— Bine ați venit, vă așteptam, grăi bătrânul cu voce caldă.

— Bine te-am găsit, moș Stoiane. Cum te simți?

— Tânăr mă simt. Adică, completă bătrânul, mai tânăr ca ieri.

— Cum a fost?

— Ei, cum să fie. Ca pe front. Doar bătrânețea mi-a jucat festa. Numai din cauza ei am uitat să pun dopul la barcă și m-a costat. Am făcut bătături în palme scoțând apa cu o cutie de conserve.

— Ți-a fost frică, moș Stoiane?

— Nu, deși mă amenința cu pistolul și mă tot zorea *i* mai repede, mai repede! Timpul trecea încet de tot și băieții dumneavoastră nu mai apăreau. Deodată văd în stânga silueta mare a unui vapor. Am înghețat. În aceeași clipă, din fundul mării parcă, au apărut bărcile dumneavoastră. Spun cinstit că atunci am respirat din adâncul rărunchilor. Individul se zăpăcise, nu știa ce să creadă. Era momentul. L-am ars cu rama în cap, așa cum m-ați învățat, să nu-l omor. Dar s-a trezit repede. Ori eu am dat prea încet, ori el are capul tare, zău așa.

— Ne-am lămurit cu el, moș Stoiane. A avut dreptate prietenul dumitale, Grecu. O să se întoarcă de unde a venit. Făcurăm o treabă bună, o să se bucure tovarășul căpitan.

— Să vadă și el că mai sunt bun de ceva. O fi el căpitan, dar și eu...

Discuția le fu întreruptă de claxonul unei mașini. Venise șoferul după Vidrașcu. Îl chema căpitanul Stoian, sosit pe neașteptate în garnizoană.

— Și eu care credeam că o să bem un păhărel de țuică, spuse mâhnit bătrânul.

— Lasă, moș Stoiane, că bem noi și două. Acum scuză-mă, dar trebuie să mă duc. O să se bucure șeful când i-oi povesti cum a fost.

Căpitanul Stoian venise cu avionul de la București și se interesase în primul rând de Vidrașcu.

Ofițerul de serviciu îl informă pe scurt despre arestarea lui Zorlescu, însă șeful serviciului era preocupat de alte probleme. Numai când auzi de «Amir Denir» deveni mai atent.

Vidrașcu îi raportă amănunțit ce se petrecuse în noaptea precedentă, conchizând că poate n-ar strica să i se acorde lui Sali Abdulah, tot atâta atenție câtă i se dădea și lui Sukmani.

— Sincer să fiu, Vidrașcule, nici eu nu știu care din ei prezintă mai multă importanță. După câte mi s-a spus, Sukmani este suspectat pentru activitate de spionaj și într-o țară vecină.

— Deci rămâne tot pe primul loc.

— Da, cel puțin deocamdată. Sali Abdulah, în schimb, e mai activ. Mă tem însă că Sukmani acționează din umbră.

— Să nu fie la mijloc o manevră a unui serviciu de informații străin care încearcă să acționeze pe două planuri, urmărind același scop.

— Posibil. În orice caz e un păienjeniș ciudat și trebuie

neapărat să-l clarificăm. E timpul, de altfel pentru asta te-am chemat, să revedem tot materialul strâns și să facem o selectare în scopul restrângerii acțiunii la ceea ce este esențial. Pe acest domn Armand Zorlescu vreau să-l cercetez personal. După o discuție cu el mă voi putea pronunța, sper, cât de cât, asupra legăturilor organizate sau nu cu Sali Abdulah.

— Vă raportez că am și început să sistematizez materialul. M-am oprit însă la mesajele acelea cărora încă nu le-am dat de cap...

— Nu s-a mai recepționat nimic?

— Nu.

— Înseamnă că ele și-au atins scopul și tocmai acest lucru trebuie să ne dea de gândit. Nu cumva acțiunea se apropie de punctul final?

Mirat de o asemenea concluzie, Vidrașcu nu știa ce să răspundă pentru moment. Mai învăță încă un lucru: analizele trebuie făcute – periodic – și pe ansamblul elementelor ce se coroborează, dar și luându-le pe fiecare în parte.

Au lucrat până seara târziu, ajungând la unele concluzii care au infirmat câteva ipoteze stabilite anterior și au impus luarea altor măsuri.

În drum spre cămăruța lui de pe strada Gladiolei, Vidrașcu se gândea cu admirație la căpitanul Stoian. La omul trecut de treizeci și cinci de ani, care avea o minte

ageră, o putere de judecată uluitoare, născut parcă pentru munca de contrainformații militare. Poate plăcerea de a lucra cu un astfel de om îl făcea să nu simtă oboseala, ba, dimpotrivă, părea dispus să o ia de la capăt.

5

Potrivit celor stabilite la ultima analiză, Vidrașcu își concentra activitatea numai asupra misiunii „Albatros-31”. Antrena la executarea unor sarcini izolate și alți colegi, care nu aveau cunoștință de cazul în sine.

Mohamed Sukmani continua să vină regulat cu vasul «El Hafez». Comportarea lui – în aparență, neschimbată. Supraveghindu-l personal în câteva rânduri, Vidrașcu a sesizat la acesta o nervozitate destul de discretă.

Sukmani era atent în continuare la legăturile sale. Atenție, dar de altă natură, acorda acestor relații și Vidrașcu. Față de femei, secundul vasului «El Hafez» arbora o pedanță de invidiat. În schimb, marinarii din subordine, și mai ales cei certați cu disciplina, erau tratați exagerat de dur, chiar brutal. Ceda, în mod ciudat, de pe aceste poziții doar atunci când era solicitat să împrumute bani, devenind foarte filantrop. Probabil o tactică cu un scop bine determinat.

Cu răbdare și migală de ceasornicar, Vidrașcu trecu la identificarea și verificarea tuturor relațiilor create de cuplul Sukmani-Sali. Cifra stabilită era neașteptat de mare, de unde rezulta pregnant maniera versată de a acționa a celor doi spioni. Căpitanul Stoian, în fața acestei situații, luă măsuri corespunzătoare.

— Să excludem pe cei care pot constitui doar o momeală, o acoperire, susținea mereu Stoian în discuțiile cu Vidrașcu.

Ușor de spus, dar cum? Niciodată nu poți avea certitudinea că în spatele unor sărutări nevinovate sau pasionate îmbrățișări nu se ascunde și o relație de spionaj. Din multiplele cunoștințe create de Sukmani, Vidrașcu se opri în primul rând la o dactilografă de la o unitate militară care într-una din seri a fost condusă acasă de marinarul străin. Sukmani s-a întors la vapor, unde a ajuns aproape de orele 23. Investigațiile au stabilit date interesante. Florica Mezei, o femeie în jur de patruzeci de ani, destul de frumoasă și agreabilă, fusese căsătorită și avea o fată de șaptesprezece ani, fără serviciu, haimana pe litoral. Se pare că-i semăna tatălui. Florica se îmbrăca îngrijit. Pudra îi ascundea ridurile neplăcute și oboseala anilor. Nu avea relații cu vecinii. Fata, cu numele de Bebi, se lăudase într-o zi față de o tânără din vecini că în curând se va mărita cu un străin care are bani mulți și o va duce în Italia.

La unitate, dactilografa era cunoscută ca un om conștiincios. Nu era curioasă. Niciodată nu o interesau lucrările dactilografiate de colegele ei. Acestea erau mult mai tinere și nu găseau subiecte de discutat cu ea. Una din ele, mai în glumă, mai în serios, a făcut-o pe Florica „babetă”. A lăsat capul în jos. În suflet se simțea încă tânără.

Ofițerul de contrainformații nu avea nicio îndoială cu privire la cinstea femeii. Unele împrejurări ieșite din comun îi dăduseră prilejul să se convingă de loialitatea ei. Avea în schimb rezerve față de fiică fiindcă se înhăitase cu străini. Maică-sa se pare că era în cunoștință de cauză, dar nu avea puterea să intervină, Vidrașcu stabili anumite măsuri cu locotenentul Ionașcu, omologul său de la unitate, după care plecă.

Se opri la Ansamblul artistic, unde se așeză discret pe un scaun mai în spate, pentru a nu atrage atenția nimănui. Se făceau repetiții pentru noul spectacol. Apăru pe scenă Dana. L-a observat imediat. Vidrașcu avu impresia că părea surprinsă și puțin neliniștită. Îl privea mult prea insistent, ca și când ar fi vrut să-i transmită ceva. A repetat de două ori cântecul «La revedere, dragul meu». Dirijorul, deși nu s-a declarat mulțumit de interpretare, nu a mai rechemat-o. Au urmat ceilalți cântăreți, apoi un scheci.

În numărul final, Dana arăta îmbujorată și parcă

rușinată. A asistat și nea Marin, portarul, care la terminare nu se putu abține și în auzul tuturor spuse:

— Domnișoară Dana, să știți că tovarășul căpitan Istrate nu a plecat, vă așteaptă în fața teatrului.

Fata numai că nu leșină. Se încruntă și coborî grăbită de pe scenă spre nedumerirea celorlalți și mai ales a lui moș Marin.

Urmărind-o cu privirea, Vidrașcu încercă un sentiment nedefinit. Deformație profesională sau cumva un început de invidie? Fără să stea prea mult pe gânduri, chiar în ziua următoare făcu o vizită colonelului Mușat, comandantul căpitanului Istrate. Jenat oarecum, îl întrebă pe comandant dacă are cunoștință de relația subordonatului cu o cântăreață de la Ansamblul artistic al garnizoanei.

Deloc surprins, colonelul Mușat răspunse afirmativ. Îl rugă însă pe Vidrașcu să se intereseze cine este femeia. În timp ce discutau se auzi o ciocănitură în ușă. Intră un căpitan înalt, blond, cu fața prelungă, ochi albaștri și blânzi, care înmână un plic colonelului Mușat. Se retrase milităresște. După banderola de pe braț, Vidrașcu își dădu seama că este ofițerul de serviciu.

— Acesta-i căpitanul de care vorbeai. Nu e însurat. Războiul i-a încurcat socotelile dragostei și acum, după câte înțeleg, și-a găsit ființa mult căutată în artista aceea. Nu-l pot opri. La cei treizeci și șase de ani ai săi e firesc

să-și găsească o tovarășă de viață. Personal am impresia că nu este femeia cea mai potrivită pentru Istrate și aș prefera să nu iasă nimic. E un ofițer excepțional, un inginer militar de mâna întâi.

— Întrucât cunoașteți problema, nu-mi rămâne decât să iau măsuri pentru verificarea femeii. Am să vă raportez rezultatul.

— Îți mulțumesc, tovarășe Vidrașcu.

Mai descumpănit decât venise, Vidrașcu se îndreptă fără grabă spre serviciu. În fața liceului de băieți «Mircea cel Bătrân», o surpriză. Dana împărțea autografe. Grupuri de elevi de diferite vârste o asaltaseră. Printre ei, unul de-o șchioapă cu un carnețel în mână nu reușea deloc să ajungă lângă ea. Observându-l, Dana se desprinse din mijlocul grupului și se apropie de puști.

— Cum te cheamă și câți ani ai?

— Dănuț și am nouă ani.

— Uite un autograf de la Dănuța și un pupic, să te faci mare!

— Sărut mâna, răspunse puștiul fericit.

Când ridică capul, dădu cu ochii de Vidrașcu care tocmai ajunsese la câțiva pași de ea. Se înroși și vru să plece.

— Pot obține și eu un autograf?

— La ce v-ar folosi? Ca simplă amintire?

— Sunteți rea, domnișoară!

— Nu cred, răspunse râzând și se urcă în primul autobuz care sosi în stație.

Mirat, Vidrașcu privi de câteva ori după autobuz, apoi fâstâcit își continuă drumul. La unitate, ofițer de serviciu era plutonierul Mogoșanu de la secretariat. Îl rugă să-i dea corespondența sosită pe numele său. O notă îi atrase atenția – un turist străin, comportându-se oarecum suspect, fusese văzut în apropierea unei unități de pe litoral.

Interesându-se de acesta, pe baza numărului mașinii cu care circula, află că se numește Günther Johan, posesor al pașaportului nr. 00172098. Avea cincizeci și cinci de ani și venise dintr-un port de pe coasta Atlanticului. Nimic în plus. Hotărî supravegherea îndeaproape a acestuia. Continuă studiul corespondenței, dar nu mai găsi nimic deosebit. Când să plece, îl sună la telefon căpitanul Voicu. Îi anunța sosirea în oraș a Ansamblului de cântece și dansuri al armatei și-i făcu invitația să participe la spectacolul din seara aceea, dat în cinstea militarilor din garnizoană. A acceptat.

La începerea spectacolului, Vidrașcu se găsea în sală. O pereche din rândul întâi îi atrase atenția. Era Dana cu căpitanul Ionel Istrate, îmbrăcat civil. „Cu alte cuvinte,

gândi Vidrașcu, relațiile devin oficiale". Aplauda numerele ce se succedau, fără a slăbi din priviri perechea din față.

Nu trecuse o jumătate de oră de la începere și căpitanul Voicu îl căută pe Vidrașcu în fotoliul său preferat.

— Cavalere, spada sus! apoi la ureche: urgent la serviciu!

— Mulțumesc, seniore!

Noroc că teatrul nu era departe de sediu. În câteva minute intră prin masiva poartă de fier forjat, trecând pe sub privirile unui soldat cu fața plină de coșuri și care arboră o palmă noduroasă în dreptul tâmplei. Ofițerul de serviciu îi spuse să intre în biroul șefului. Își făcu apariția și locotenent-colonelul Siniteanu din minister, care îi privi pe amândoi și le spuse:

— O veste proastă: într-un jurnal de seară din Orientul Apropiat se vorbește de cele două crime din constanța – Grigore Pandelescu și Emilia Rizea.

— Într-adevăr, proastă, zise ca pentru sine Stoian.

— Sunt de trei zile aici și n-am ajuns la o concluzie certă. Cu trenul de la ora 21,15 vine de la București colonelul Angelescu. Ce-i raportăm, scheme și teorii, variante și ipoteze?

— Toate au o bază reală. Sunt elaborate în urma unor analize, rezultatul unei munci organizate...

— Da, dar tovarășul colonel n-o să ne felicite, fiți siguri de asta.

Ofițerul de serviciu anunță sosirea colonelului Angelescu și plecarea acestuia la hotel, apoi la masă. Locotenent-colonelul Siniteanu se duse să-l întâmpine.

Telefonul sună scurt. Stoian îl ridică automat, lăsând impresia că-l aștepta.

— Da, eu. Cine? A, da. Credeam că e altcineva. Da, aștept un telefon. Te ascult! Cum? Asta ne mai lipsea! Da, ascult. Da, da, e cum nu se poate mai prost. Discutați serios cu el!

Închise telefonul și se uită la Vidrașcu fără să zică nimic. Acesta îl privea înmărmurit. Ce s-o mai fi întâmplat? Altă „bombă”?

— Da, asta-i meseria, Vidrașcule. Se umple paharul.

— Dar ce s-a întâmplat, tovarășe căpitan?

— Un subofițer de marină a fost oprit de grăniceri la scara vasului «El Hafez». Era beat și spunea că merge să-și caute un prieten de pe vas. S-a produs dezordine. Am dat ordin să fie cercetat. Mâine îmi spui și mie despre ce e vorba.

— Am înțeles, tovarășe căpitan.

Reapăru ofițerul de serviciu și-i informă că sosise colonelul Angelescu însoțit de locotenent-colonelul Siniteanu. Se grăbi să le iasă în întâmpinare și să dea raportul. Stoian se îndreptă spre ușa în cadrul căreia își

făcu apariția șeful ierarhic, colonelul Angelescu, un bărbat destul de tânăr și atrăgător, care îi salută cu un zâmbet prietenesc.

Stoian îl informă pe colonel foarte pe scurt asupra situației generale, insistând, la urmă, asupra ultimelor evenimente legate de acțiunea „Albatros-31”.

Uitându-se la ceas, colonelul Angelescu le spuse subalternilor:

— E destul de târziu și cred că nu are niciun rost să ne pierdem noaptea. Câștigăm mai mult dacă ne odihnim și mâine vom vedea ce e de făcut. De acord?

— Cum ordonați, tovarășe colonel, răspunse Stoian.

— Haideți acasă, tovarăși. Ne vedem dimineață.

6

Se făcuse ora 11, când locotenentul major Vidrașcu ieși de la analiza cu colonelul Angelescu. Înțelegerea profundă a situației concrete, concluziile clare și temeinice, precum și indicațiile primite îi întăriră convingerea în forțele sale, în succesul acțiunii, destul de dificilă, așa cum de altfel o caracterizase și colonelul.

Se opri la Ansamblul artistic, unde începu să studieze dosarul Danei Marinescu. Întorcând filele, Dana îi apărea tot mai vie în fața ochilor. Îi revedea pletele aurii, aruncate pe spate, ochii pătrunzători și luminoși, două

picături din mare, mlădierea corpului, brațele albe, mersul elegant. Ultima filă îi rezervă o mică și plăcută surpriză: fotografia Danei. Îl privea cu aceiași ochi enigmatici care parcă ascundeau mereu ceva.

Reținu o serie de date referitoare la Dana. Se născuse la 14 martie 1920 într-un sat de lângă Tulcea. Tatăl era muzicant în sat, iar mama croitoreasă. În 1941. Tatăl a murit pe front, iar mama s-a stins în 1945, pe patul spitalului. Suferea de inimă. Dana a fost singură la părinți. Nici tatăl și nici mama nu avuseseră frați sau surori, așa că Dana nu avea rude.

A făcut școala normală la Tulcea, iar după moartea mamei s-a mutat în Constanța. Până în 1946 a lucrat ocazional la diferite întreprinderi, participând totodată la echipa artistică sindicală a orașului. A stat trei ani în București unde a urmat Conservatorul.

În 1949, găsind un loc liber la Ansamblul artistic al garnizoanei Constanța, s-a angajat aici, valorificându-și vocea și studiile muzicale.

Mărturisea în autobiografie fericirea de a-și fi putut vedea realizat visul de a fi cântăreață, artistă.

Revăzându-și notițele, Vidrașcu se întrebă dacă, într-adevăr, putea fi atât de simplă și de sumbră biografia unei fete atrăgătoare și talentate ca Dana. Preocupat de acest gând, nu observă intrarea căpitanului Voicu, șeful ansamblului:

deranjez? Am o veste pentru dumneata. Cred te chemăm la nuntă. Poate și acolo e nevoie de cine știe?

— Mereu pe glume, tovarășe căpitan?

— Muzica și umorul sunt indivizibile. Cred că-ți dai seama despre ce e vorba. Dana m-a anunțat oficial că se căsătorește cu căpitanul Istrate. Ce zici de asta?

— Mă bucur pentru amândoi.

— Sunt morți unul după altul.

— Cred că sunt o pereche potrivită.

— Și eu cred. Dar, hai să bem o cafea...

Nu-l refuză. Cu gândul era însă la Dana, la ființa frumoasă, fermecătoare, dar ciudată. În clipa când se îndreptau spre biroul căpitanului, Vidrașcu o zări ieșind pe poarta teatrului. Se scuză față de căpitan, care rămase mirat, și merse după ea. Dana urca încet strada Aristide Karatzale. În apropiere de strada Mircea, o ajunse din urmă. Îi zâmbi larg, curtenitor. Purta o rochie subțire de mătase, cu flori mari de trandafir. Părul blond, făcut coc, dezvelea un gât lung și alb.

— Ce eveniment! Veniți cam rar, în ultimul timp, pe la noi, tovarășe locotenent major.

— Treburi, domnișoară Dana. Dar să nu uit: sincere felicitări!

Dana îi întinse delicat mâna. Vidrașcu o duse încet la buze, uitându-se în ochii ei.

— Nu știu, nu-mi place să vorbesc despre mine,

despre prietenii mei, dar să fiu sinceră, simt ce trebuia să simt de mult. La treizeci de ani sunt îndrăgostită. E un om minunat, cult, cu suflet ales. E mai mare decât mine cu șase ani. E inginer, necăsătorit. Ar fi o crimă ca cineva să ne stea în cale, în calea – spun lucruri mari – în calea fericirii.

— Nu pot decât să repet: sincere felicitări!

— Dacă sunt într-adevăr sincere, vă mulțumesc. Dar aș vrea să vă întreb ceva. V-am văzut la înmormântarea droghistei. Obișnuiam să iau de la ea parfumuri, apă de colonie. Cumva, ne împrietenisem. Ați cunoscut-o sau interese profesionale v-au determinat să o conduceți pe ultimul drum? Vă întreb așa, deoarece, sinceră să fiu, am auzit fetele de la balet bârfind pe seama acestei femei.

— Nu, o simplă întâmplare. Fratele ei mi-a fost elev la școala navală. Am aflat și am ținut să-i împărtășesc durerea. Mi-a fost foarte recunoscător.

— Ne-am luat cu vorba și s-a făcut târziu, spuse ea, uitându-se la ceas. Unde serviți masa?

— La popotă.

— Eu acasă.

— Atunci, spre regretul meu, spuse politicos Vidrașcu, trebuie să ne despărțim.

— Da.

— Poftă bună, și privind-o în ochi, continuă după o

scurtă pauză. Sper că mariajul cu un căpitan n-o să vă împiedice să stați de vorbă și cu grade mai mici.

— Mai știi?... și cu un zâmbet plăcut se depărtă.

Întors la serviciu, Vidrașcu se interesă de rezultatul cercetărilor privitoare la subofițerul Calancea Gavrilă. Acesta, cu o seară înainte, se îmbătase la restaurantul „Transilvania”. Acolo cunoscuse un marinar care i-a spus că e de pe nava «El Hafez» și că are la bord un ceas de vânzare. Subofițerul i-a dat cinci sute de lei și l-a așteptat să vină cu ceasul. Marinarul n-a mai revenit. Se făcuse târziu și Calancea s-a dus în port să se culce, neavând curajul, la ora aceea, să o mai deranjeze pe nevastă-sa. Căutând drumul spre nava pe care era îmbarcat și-a adus aminte de marinarul străin și s-a interesat de vasul acestuia. L-a găsit. Voia să dea peste „negustorul” pe care nici nu știa cum îl cheamă, dar știa că e un hoț și că merită măcar o chelfăneală.

La scara vasului a fost oprit și, pentru că era pornit pe gâlceavă, a început să vocifereze. În acel moment se întorcea la navă și Mohamed Sukmani care, aflând despre ce este vorba, l-a găsit imediat pe marinarul în cauză, care nu mai avea decât o sută de lei și atunci Sukmani a completat el suma. Pe marinar l-a consemnat la bord, cerând totodată scuze autorităților românești.

Raportând toate acestea căpitanului, Vidrașcu

propuse să-i aprobe o discuție de un anumit gen cu subofițerul.

— După o studiere atentă a lui, Vidrașcule!

— Am înțeles, tovarășe căpitan.

În aceeași zi, după-amiază, locotenentul Ionașcu de la unitatea unde lucra Florica Mezei îl înștiința pe Vidrașcu, la terminarea programului, că dactilografa s-a prezentat la comandantul unității, căruia i-a spus că este curtată de un marinar străin cu numele de Mohamed Sukmani. Deși se purta rece cu el, o copleșea cu atenții destul de substanțiale. La început, crezuse că e vorba de fiică, dar ulterior s-a convins că totul era pentru ea. Nu știa de unde a aflat marinarul unde lucrează, dar, după cum se părea, acest lucru nu-l interesa. Întrucât, a încheiat Florica Mezei, ea dactilografiază lucrări secrete, a considerat normal să-l informeze pe comandant despre această situație.

Urma ca a doua zi comandantul unității să-i spună femeii ce are de făcut. În acest scop Vidrașcu stabili cu ofițerul respectiv cum trebuie procedat, după care se duse să-i raporteze șefului. Căpitanul Stoian încheia tocmai o convorbire telefonică.

— Tovarășul colonel Angelescu ne ajută, Vidrașcule. Fii atent. S-a aflat că într-un cunoscut port mediteranean își desfășoară activitatea un centru de informații creat pentru obținerea de date cu predilecție din țările

socialiste. Centrul dispune de mai multe rețele conduse de câte un rezident. Una din ele ar funcționa și la noi și își are sediul în Constanța. Din motive necunoscute, o parte din membrii rețelei au fost lichidați. Nu este exclusă o asociere între acest centru și comiterea celor două crime de care ne-am ocupat.

— Într-adevăr, un ajutor substanțial. Măcar acum știm cu cine avem de-a face.

— Nu te grăbi, băiete. Sau ești convins cumva că mușteriii tăi sunt oamenii acestei agenturi?

— Sută la sută, nu, dar nici îndoieli mari nu am. Oricum, ceea ce-mi spuneți este deosebit de interesant. Vă aduc și eu o noutate în legătură cu Florica Mezei, știți, dactilografa de la unitatea...

— Da, ce s-a întâmplat?

Noutățile sporiră buna dispoziție ce-l cuprinsese pe căpitanul Stoian după convorbirea telefonică avută la apariția lui Vidrașcu. Terminând discuția, șeful serviciului întrebă:

— Mergem acasă sau ești dispus la o partidă de șah? N-am mai bătut pe nimeni de mult și...

— M-ați găsit pe mine! Vă cedez anticipat partida, răspunse Vidrașcu grăbit.

— Ți-e teamă că pierzi?

— A pierde în fața șefului, spunea cineva, e un talent.

— Depinde, dacă șeful pleacă sau vine.

— Sau dacă treaba merge, încercă Vidrașcu să atenueze impresia.

— N-o mai drege, că tot te bat, spuse în glumă Stoian.

Aerul rece, de seară, flutura perdeaua subțire de mătase. La câțiva pași, marea își legăna apele, lovindu-le din când în când de țărm. Din depărtare mii de șoapte nedeslușite dădeau glas zborului agitat a doi pescăruși uitați în largul mării.

7

Telefonul sună scurt, de mai multe ori. Preocupat de o lucrare, Vidrașcu zăbovi să răspundă. În sfârșit, întinse mâna.

— Alo!

— Cu tovarășul Vidrașcu.

— Eu sunt.

— Voicu la telefon. Puteți veni până la mine? Am o chestie mai aparte, așa...

— Dacă-i... așa... în câteva minute sunt acolo.

După tonul cu care-i vorbise căpitanul, înțelese că nu-i ceva de ignorat. Făcea fel de fel de presupuneri. Nu reuși să-și contureze vreo idee că și ajunse la teatru.

— Ce s-a întâmplat, tovarășe căpitan?

— O chestie cam ciudată. Trecând pe la cabine, am auzit, fără să vreau, într-una din ele niște voci aprinse.

I-am recunoscut pe Dana Marinescu și Vivi Albertini. Mai bine zis, ea vorbea și interlocutorul se apăra. Îi reproșa că o urmărește, cerându-i să-i spună dacă este pus de cineva să facă acest lucru. Albertini contesta, acuzând-o de suspiciune, ba chiar că are vedenii.

— Dar cum se poate auzi dintr-o cabină în alta?

— Tocmai ieșeam din cabina solistei de muzică populară. Ușa de la cea a Danei era numai împinsă, nu închisă. Vivi se rezema de ea.

— Ați mai auzit și altceva?

— Nu, nimic.

— Mi-ați spus lucruri interesante, vă mulțumesc. N-ar fi rău să fim mai atenți cu ei.

— De acord.

Vidrașcu ieși îngândurat. Ajuns la unitate aflã că fusese semnalat un vas străin în apropierea apelor teritoriale. Ceru relații.

— Ținta a dispărut acum o jumătate de oră, dar de câteva minute a reapărut îndreptându-se spre nord.

— Ce părere aveți?

— Se pare că este un submarin.

Vidrașcu formă un alt număr. Așteptă cam mult. Îi răspunse cineva. Ceru ofițerul de serviciu. Din nou așteptă. De nerăbdare, începu să lovească cu degetele în masă, fluierând încet.

— Alo, cine fluieră?

— Mă scuzați, eu sunt, Vidrașcu.

— Vă ascult, tovarășe locotenent major.

— Intrăm în acțiune. Perimetrul rămâne cel stabilit inițial.

— Aveți vreo informație?

— Da.

— Atunci trecem la treabă și vă ținem la curent.

— Mulțumesc.

Ieși din unitate și coborî spre port. Căldura nu-l mai supăra. Simțea parcă alergându-i sângele mai iute prin vene. Întotdeauna când participa la o acțiune concretă încerca un sentiment aparte. Zâmbi și grăbi pasul. Se îndrepta spre dragorul 21.

Se opri în loc și dragorul, pitit după digul de sud. Marinarii, cu excepția celor din serviciu, își ocupaseră hamacele cu gândul de a mai câștiga câteva ore sau minute de odihnă. Vidrașcu se învârtea în apropierea stației de radio-recepție. Într-un târziu, liniștea ce stăpânea totul se umplu de sunete scurte, care se succedau cu o repeziciune uimitoare. Transmisia n-a durat niciun minut. Prea puțin pentru Vidrașcu, suficient poate pentru corespondentul de pe uscat. Peste câteva clipe ceasul urma să arate miezul nopții. Cerul era din nou plin de stele. Aceleași stele fără glas, impasibile acolo sus, sus de tot.

La două fără cinci, un alt mesaj. De data aceasta venea de pe uscat. Ambele au fost înregistrate și apoi reînregistrate, urmând a fi reproduse în laborator la o viteză redusă pentru descifrare.

Nu după mult timp, vasul necunoscut își luă tălpășița. Dragorul primi ordin să intre în port.

Vidrașcu se duse direct la unitate, unde îl aștepta căpitanul Stoian. Raportă acestuia cum au decurs lucrurile și află, totodată, și el o veste de-a dreptul surprinzătoare. Mesajul de pe uscat fusese transmis dintr-un punct situat dincolo de linia pe care și-o închipuise Vidrașcu. Culmea, dintr-un sector în care intra și căsuța în care locuia Dana Marinescu.

Se tulbură. Cute adânci apărură pe fruntea lui lată. Simți câteva broboane de transpirație reci, neplăcute, pe tâmple.

— Să fie ea corespondentul, tovarășe căpitan?

— Încă nu putem afirma. Dar nu trebuie exclusă.

— N-am exclus-o niciun moment, dar...

— Dar nu te grăbi, că nu ți-am spus totul. Cântăreața a ieșit foarte grăbită de la spectacol. Părea puțin agitată. S-a dus direct acasă, urmărită îndeaproape de clovn.

Vidrașcu îl informă pe șeful său și despre cele aflate de la Voicu. Se făcuse ziuă și cei doi ofițeri nu terminaseră discuția în jurul noului element care apăruse.

8

Nu prea surprins, Vidrașcu află că «El Hafez» zăbovea de câteva zile în port. O defecțiune serioasă la motoare, reclamată de căpitanul vasului, a făcut ca, imediat după ridicarea ancorei, nava să ancoreze în fața șantierului naval. După primele indicii, reparațiile aveau să dureze aproximativ trei săptămâni. „Defecțiunea reclamată de «El Hafez» aparține lui Sukmani. Mai pune ceva la cale”, conchise Vidrașcu.

Neavând, probabil, ce face la bord, Sukmani își petrecea majoritatea timpului în oraș. De regulă, hoinărea pe străzi. Galant cu femeile și atent la tot ce se întâmpla în jur. Uneori intra în localuri de mâna a doua. Așa se face că, într-o după-amiază, găsindu-se în bufetul „Doi cocoși”, avu o surpriză pe care, se pare, o căuta. De la bar observă intrarea în local a subofițerului Calancea, care se așeză la prima masă liberă.

Lăsându-l să servească primul păhăruț din ceea ce comandase, Sukmani se apropie de masa acestuia. Calancea nu-l recunoscu și, în termeni destul de categorici, îi recomandă să-și caute un alt client. Sukmani, puțin surprins, își ceru scuze, dar ținu neapărat să precizeze cine este. Îi aminti lui Calancea de incidentul petrecut cu câteva seri în urmă. Calancea,

brutal, îl repezi:

— Ce vrei, domnule, umbli cu povești?

— Se poate, domnule Calancea? Voiam să-ți spun doar că l-am sancționat aspru pe marinarul care ți-a luat banii.

— Ah, exclamă Calancea, acum îmi amintesc!

— Sper că dumneata n-ai pățit nimic?

— Hei, ce contează.

— Doar nu te-or fi schimbat din serviciu, exclamă compătimitor Sukmani. Mi-ar pare rău ca, din cauza unui dobitoc, să...

— N-are nicio importanță, domnule. Și-apoi, crede-mă, nu vreau să discutăm despre serviciu.

— Scuză-mă, te rog. Chelner, două mari. Uite, domnule Calancea, s-a eliberat masa aia din colț. Hai să trecem acolo. Vreau să-ți spun ceva care te-ar putea interesa...

În timp ce serveau coniacul, pe care subofițerul nu-l refuză, deși înainte băuse țuică, Sukmani îi arătă fotografii din orașul său natal. La al doilea rând de băutură, Sukmani îi prezentă noului său amic imagini cu femei goale, în diferite ipostaze. Subofițerul se amuza, întrebându-l dacă le-a văzut vreodată. Sukmani îi destăinui că are o slăbiciune: întotdeauna după ce poseda o femeie, o fotografia s-o aibă amintire la bătrânețe.

Devenind mai atent, după ce află acest amănunt, Calancea luă în mână tot teancul de fotografii, examinând-o pe fiecare în parte. Ajungând la cele din urmă, subofițerul rămase împietrit privind una din ele. Se schimbă la față și mâinile începură să-i tremure.

— Păi asta-i legitimația mea, domnule...

— Fotocopie, prietene. Vezi-le și pe celelalte.

— Cum e posibil? Astea-s documentele pe care eu le aduceam la unitate...

Stupefiat de cele ce vedea, Calancea nici nu mai știa ce spune. Revenindu-și în cele din urmă și înțelegând cum stau lucrurile, murmură mai mult pentru el:

— Sunt un nenorocit.

Ridicând o privire rătăcită asupra comeseanului, întrebă:

— De ce ați făcut asta? De ce vreți să mă nenorociți?

— Dimpotrivă, poate să te fericim. Depinde de dumneata.

Chelnerul a trecut după aceea de mai multe ori pe la masa lor. Amândoi se încălziseră bine. Vorbeau însă extrem de încet. Târziu s-au ridicat. În fața bufetului s-au despărțit. Subofițerul părea că s-a liniștit complet.

Citind raportul referitor la această întâlnire, Vidrașcu nu schiță niciun gest, rămase puțin îngândurat. A scos mai multe hârtii din fișet, s-a uitat fugitiv peste ele, după care a făcut o comparație cu datele din raport.

Părea mulțumit. Puse totul în dulap și se pregăti să plece. Amintindu-și că Ansamblul pregătea spectacolul festiv pentru Ziua marinei, se îndreptă spre teatru.

Abia se așeză pe scaunul lui obișnuit, când auzi din spate un foșnet de rochie. După câteva clipe, Dana se așeză lângă el, zâmbind.

— Îți place scheciul acesta?

— Despre „Oltenii la mare” mă întrebi?

— Dar despre cine credeai?

— Mă gândeam la „olteanul” dumitale.

— Îl invidiezi sau îl compătimești?

— Încă nu știu.

— Să nu râzi de mine, e atât de bun, de cumsecade, încât îmi vine să-l ocolesc. Nu cumva e pus de cineva să mă „iubească”?

— Ce interes ar avea? Și pe urmă cine și-ar permite să se joace cu sentimentele semenului?

— Poți să știi? Pentru unii scopul scuză mijloacele. Ar fi însă păcat. În tinerețe am iubit și eu, ca orice fată, un băiat. Ionel parcă e copia aceluia. Dar nu-mi fac vise.

În timp ce Dana își destăinuia teama și totodată dragostea față de Ionel Istrate, gândul lui Vidrașcu se îndrepta spre rezultatele verificărilor cerute de la Tulcea și din alte locuri. Deși citise negru pe alb, se întreba încă dacă datele referitoare la viața Danei erau reale. Familia ei fusese identificată și sătenii își aminteau de micuța și

simpatica Dana.

„Și, totuși, e ceva neclar cu ea. Discuția cu Vivi, faptul că mesajul a plecat de undeva din cartierul ei, nu dau temei îndoielii? Și, dacă le strâng pe toate la un loc, mai sunt și altele: atitudinea ei la ștrand, participarea la înmormântarea droghistei etc."

— Am impresia că vorbesc singură și, dacă e așa, mai bine...

— Te rog iartă-mă. Într-adevăr, mă furaseră niște gânduri.

— De departe sau de-aproape?

— Mai mult de-aproape.

— Atunci mi-ascunzi ceva.

— La fel ca dumneata.

— Poate ai dreptate, dar, uite, îmi vine rândul pe scenă și nu ți-am spus ceea ce voiam.

— Ascult.

— În astă-seară ești invitatul nostru la masă.

— Chiar așa, pe nepusă... masă?

— Chiar așa.

— Atunci n-am de ales.

— Sigur că nu. Ne vedem la ora 8 la Cazino.

— Bine, domnișoară. Succes!

Dana se desprinse de lângă el și, cu o mină voioasă, se îndreptă spre scenă.

Fără să mai stea pe gânduri, Vidrașcu ceru

permisiunea căpitanului Stoian să aducă la cunoștință colonelului Mușat concluziile sale referitoare la verificarea artistei. Ascultându-l pe ofițer, comandantul căpitanului Istrate conchise.

— E clar. Se va lua măsura de care vă spuneam rândul trecut.

Vidrașcu se ținu de cuvânt. Încă nu sosise timpul și se plimba pe faleză în așteptarea lui Ionel și a Danei. Fluiera o melodie din opereta „Secretul lui Marco Polo". Se aplecă. Rupse un trandafir. Mirosul minunatelor flori se contopea cu aerul sărat al mării, cu vântul ce adia plăcut dinspre larg.

Sosiră Dana cu Ionel, braț la braț, fericiți. Cei doi ofițeri se cunoșteau, fapt ce o bucură pe Dana. Au găsit o masă liberă în salonul elegant, cu oglinzi, împodobit cu draperii de catifea și policandre[5] de cristal.

Dana părea fericită, fericire ce voia să o transmită și însoțitorilor ei. Din când în când privea spre mare, chemând-o parcă să participe la bucuria ei. Au băut încet și au șușotit mult. Istrate își destăinui dorul de locurile lui natale. De cinci ani nu trecuse pe acasă. Vorbi de frumusețea Gorjului, unde se născuse. Dana asculta atentă.

---

[5] Candelabru cu mai multe brațe, atârnat de tavan, lustră.

— Mi-ar face plăcere, Ionele, să facem o plimbare în Oltenia ta.

— Vom face neapărat, răspunse acesta. Își aduse apoi aminte de unele greutăți ivite la serviciu. Ceru chiar într-o problemă părerea lui Vidrașcu. Dana interveni însă imediat:

— Fără probleme de serviciu și poftim la dans.

O orchestră bună, renumită în acea perioadă, atacă un vals. Dana parcă plutea în brațele lui Istrate, prilej pentru Vidrașcu de a-i admira din nou trupul mlădios, șuvițele aurii aruncate pe spate, privirea caldă, seducătoare. Ionel Istrate era și el fericit. Se vedea de la o poștă că o iubea mult pe Dana.

Se așezară din nou la masă. Istrate se arătă extrem de încântat de vinul de Murfatlar. Dana mâncă puțin. Luă o mână a lui Ionel Istrate într-ale sale și începu să fredoneze încet o melodie.

Ascultând-o, Vidrașcu arunca din când în când câte o privire spre mesele alăturate, spre cei ce intrau în salon. La un moment dat, atenția îi fu atrasă de un cetățean înalt, în costum negru, cămașă albă cu guler tare, cu tâmplele argintii și cu privire scrutătoare. Îl observase prin oglinda de pe peretele din fața intrării principale. N-a întors capul să-l vadă de aproape. Nu avea rost. Îl cunoștea. Era Sukmani. Fără să se trădeze față de comeseni, Vidrașcu îl urmărea atent. Observă, la un

moment dat, că privirea acestuia se întâlni în aceeași oglindă cu a Danei și i. Se păru că sesizează o ușoară tresărire. „Imposibil. Se cunosc de undeva?” se întrebă în sinea lui Vidrașcu. Pe Dana, în general, toată Constanța o știa, dar personal foarte puțini. Drumul ei zilnic era arhicunoscut: teatru – casă. Singura prietenă, dacă nu e mult spus, era tanti Veturia, proprietăreasa camerei închiriate Danei. O pensionară cumsecade, gata oricând să vorbească ore întregi în termeni extrem de elogioși despre Dana.

Sukmani nu zăbovi în local, lăsă impresia că ar fi căutat pe cineva. Târziu, plecară și ei de la Cazino. Încadrată de cei doi bărbați, se simțea extrem de fericită. Au condus-o până acasă. În poartă, îndrăgostiții s-au îmbrățișat fără nicio jenă. Dana s-a strecurat apoi ca o nălucă în curtea casei.

— Sunt hotărât să mă căsătoresc cu ea. Sper să nu fac o partidă proastă. Ce părere ai?

— Cred că nu. Dar poate ar trebui să vă cunoașteți mai bine.

— M-am gândit la treaba asta și cred că ai dreptate. Nu mai suntem la vârsta când ne putem juca de-a căsătoria.

— De-asta zic și eu. Vă mulțumesc pentru această seară plăcută.

— Sper să ne mai vedem, mai ales că nici eu, nici ea

nu avem prieteni.

— Cu plăcere. Noapte bună.

— Noapte bună.

În momentul când se despărțiră, Vidrașcu observă în colțul opus doi indivizi care mergeau în sensuri diferite.

Unul o apucă în direcția în care plecase Istrate. Celălalt venea după el. Înainte de a lua o hotărâre, căută să-și verifice impresia. Își continuă drumul pe strada Decebal, traversă bulevardul și actuala stradă Răscoala din 1907, iar în dreptul I.R.E.D.[6]-ului se „rupse" de urmăritor, nu înainte de a și-l întipări bine în minte.

Faptul acesta îl deranja mult. Ajunse acasă. Îl frământa gândul că, dacă erau oamenii lui Sukmani, căpăta pondere îndoiala referitoare la Dana. În acest caz nu era oportună prezența lui în preajma fetei. S-ar putea da totul peste cap. Sau dimpotrivă. Așezat îmbrăcat în fotoliul nu prea comod, începu să recapituleze toate evenimentele petrecute de la venirea sa în noul post.

Începutul fusese făcut de otrăvirea lui Pandelescu, cu dedesubturi vizibile de spionaj. A urmat moartea tot prin otrăvire a droghistei, moarte cu multe fațete din recuzita unui serviciu de informații. Un subofițer este atras prin șantaj să culeagă informații. Prezumtivul conducător al organizației de spionaj, Mohamed

---

[6] Întreprinderea de rețele electrice „Dobrogea".

Sukmani, copleșește cu atenții o dactilografă de la o unitate militară. Din larg și dinspre uscat se fac schimburi de mesaje. În cercul suspecților – Dana. Un turist se învârte în jurul bateriilor de artilerie instalate de-a lungul coastei.

Analiză aspectele fiecărui element printr-o singură prismă: ce rol putea avea Dana Marinescu în fiecare caz în parte? Concluzia fu în favoarea ei. „Un lucru e cert, conchise el. Dușmanul a început să apese pe accelerator. Cea mai recentă dovadă, urmărirea din noaptea aceasta.”

9

Dimineața, cu primul accelerat, Sukmani plecă la București. Vidrașcu ajunse în capitală înaintea lui. În primele ore Sukmani se plimbă de colo, colo, fără țintă precisă și fără măsuri de precauție. Spre prânz, însă, în centru fiind, începu să se controleze. Se ascundea în magazine, ganguri, se întorcea brusc, încetinea și apoi accelera exagerat mersul. Toate acestea pentru a evita eventualii urmăritori.

După-amiază vizită o biserică uitată de lume, pe o străduță veche dintr-un cartier periferic. Seara, obosit, și-a luat o cameră la hotelul „Victoria”, Vidrașcu se interesă de locatarii camerelor alăturate. Sukmani avea

vecin, la numărul 306, un turist din Occident, Günther Iohan, care se instalase acolo de câteva zile.

Prezența turistului nu era un indiciu grozav, dar nici nu trebuia ignorat. Vidrașcu luă măsuri ca atare. Turistul a fost urmărit pas cu pas atât ziua cât și noaptea. Nimic deosebit în afară de faptul că într-o după-amiază a făcut o vizită preotului catolic Martin Knapp. În seara zilei de 20 iulie, Günther Iohan părăsi Bucureștiul cu rapidul Budapesta-Viena. Abia la controlul vamal s-a văzut că precauția lui Vidrașcu fusese inspirată. Organele grănicerești au comunicat că asupra turistului găsiseră, între altele, un carnețel. Majoritatea filelor erau albe, dar pe câteva din ele erau însemnate diferite adrese din România și care, se înțelege, au fost reținute discret. Printre acestea figura și un nume ce nu spunea mai nimic. A fost totuși memorat – bateria „Tirpitz”. Oricât s-a frământat, Vidrașcu n-a reușit să dea de capătul acestei informații. Află doar că Alfred von Tirpitz[7], amiral și om politic german, fusese ministru al marinei între 1897–1916. Altceva, nimic.

Apelă la specialiști în materie. Cu ajutorul acestora s-a stabilit că în timpul celui de-al doilea război mondial,

---

[7] Alfred von Tirpitz (n. 19 martie 1849, Küstrin, Brandenburg – d. 6 martie 1930) a fost comandant al Marinei Imperiale Germane (Kaiserliche Marine) din 1914 până în 1916. Nava de război Tirpitz a fost denumită după Alfred von Tirpitz.

în sud-estul orașului Constanța, pe malul mării, a funcționat o baterie germană cunoscută sub numele de „Tirpitz”, singurul lucru care putea explica eventual o legătură între cei doi vecini de la același etaj al hotelului „Victoria” din Capitală. Raționamentul continuă cu ipoteze. Fie că turistul fusese ofițer și lucrase la această baterie, fie că denumirea „Bateria Tirpitz” ascundea cifrat un alt lucru, fie că totul era o pură fantezie, între Sukmani și Günther neexistând practic nicio legătură. Care era adevărul?

Deplasându-se la locul indicat, în apropierea colinei denumită Sara, nu departe de actualul sanatoriu de boli nervoase, Vidrașcu găsi niște buncăre părăsite, mai multe rânduri de șanțuri pline de iarbă, în care pășteau în voie câteva turme de oi.

La birou îl aștepta, nerăbdător, locotenentul Ionașcu. Acesta îl informă că, într-o discuție despre amenajarea litoralului, Sukmani o întrebase pe Florica dacă știe ceva despre începerea unor lucrări militare în partea de sud-est a orașului. Spunea că-l interesa ca marinar străin care venea des în portul Constanța și că auzise în autobuz pe doi cetățeni contrazicându-se. Unul susținuse că o să se facă acolo un radiofar, fiind un loc înalt. Celălalt auzise că militarii voiau să facă niște săpături, probabil ca să instaleze o nouă baterie pe locul unei foste baterii germane de artilerie denumită

„Tirpitz”.

Pentru a o lămuri de ce se interesează, Sukmani i-a mai spus Floricăi că ei, marinarii, simt nevoia unui far mai mare la Constanța. Actualul e mic și are o vizibilitate redusă. L-ar fi bucurat mult construirea unui far sau chiar a unui radiofar.

— Când s-au întâlnit?

— Aseară târziu, după ora 22.

— Și Florica ce i-a răspuns?

— Că se va interesa și peste câteva zile îi va comunica.

— Dar dumneata știi adevărul? Intenționează unitatea să întreprindă ceva pe vechiul loc al bateriei „Tirpitz”?

— Nu știu nici eu. Să mă interesez.

Abia plecă Ionașcu că sună telefonul. Ofițerul de serviciu dorea să-i înmâneze urgent un plic.

— De la cine este? întrebă iritat Vidrașcu.

— De la un necunoscut.

— Cum? Nu înțeleg!

— O să vă explic.

Ofițerul de serviciu îi aduse un plic destul de voluminos. Vidrașcu îl examină atent. Nicio adresă sau indicație. Îl desfăcu cu grijă. În interior, stupoare! O bandă de magnetofon.

— Vrei să-mi explici ce-i cu farsa asta?

— Raportez: acum câteva minute, un băiețaș, mai

precis copilul lui nea Iordache, din colțul străzii, a venit și i l-a dat santinelei spunând că este pentru dumneavoastră. Am discutat personal cu băiețașul, care încă nu are 9 ani. Nu era în stare să-mi descrie persoana care i-a dat plicul. Știa doar că a fost o bătrânică.

— Interesant, răspunse Vidrașcu și rămase pe gânduri. Ofițerul de serviciu se retrase, în timp ce el continua să se uite la miraculosul plic, trimis cadou de un necunoscut.

Ascultă banda. Un buchet de melodii se revărsă în birou. Recunoscu și interpreții, care nu erau alții decât cei de la Ansamblul artistic al garnizoanei. O pauză lungă. Apoi o conversație interesantă. Reluă ascultarea acesteia de mai multe ori. Discuția era purtată în limba germană.

Pentru a înțelege mai bine semnificația conversației, Vidrașcu o traduse cu voce tare:

— „Am ordin să-ți fac niște comunicări importante. Un alt serviciu va prelua rețeaua de aici. Trebuie să-ți predau un nou om de legătură.

— Nu, nu!

— Ce-i cu tine? Nu te mai recunosc! E ordin de sus. Nu mai vrei să lucrezi?

— Nu!”

Urmau zgomote ce indicau uși trântite și discuții îndepărtate, neinteligibile. Apoi din nou muzică ușoară

și populară. Opri aparatul și analiză, tot cu voce tare, mesajul misterios.

— Deci o discuție între un bărbat și o femeie. Majoritatea cuvintelor erau pronunțate de bărbat, care vorbea perfect limba germană. Femeia, cu o voce puțin nazală și grăbită, spusese numai „nu”, cuvânt repetat de trei ori. Un alt serviciu intenționa să preia rețeaua. Bărbatul trebuia să-i facă femeii legătura cu un om. Cu alte cuvinte, o discuție între o legătură superioară și un rezident care, cine știe din ce motive, refuza să mai lucreze.

Se uită din nou la bandă în timp ce își plimba mâna prin păr. „Ce-ar fi să te mai ascult o dată, mult stimată bandă”, zise Vidrașcu, zâmbind.

Din nou vocea Danei Marinescu, ale cărei inflexiuni se apropiau mai mult de operetă. Apoi o tălmăcire subtilă a unui cântec popular cules din Țara Oașului, urmat de o melodie săltăreață din jurul Sibiului. Cu capul în mâini, asculta concertul oferit pe nepregătite.

Se sculă brusc de pe scaun și întrebă telefonic la ce oră urma să vină la birou căpitanul Stoian. Ofițerul de serviciu îi raportă că în jurul orei 14. Când intră în birou, căpitanul Stoian îl găsi pe Vidrașcu așteptându-l cu magnetofonul pe masă.

— Ce-i cu chestia asta, Vidrașcule?

— Vă rog să ascultați banda, e interesantă.

— Dacă zici tu, hai s-o ascultăm.

Din nou aceleași melodii. Stoian, cu o răbdare de invidiat, asculta imperturbabil, trăgând cu sete dintr-o țigară ce scotea un fum înecăcios.

— Ascultați acum, interveni Vidrașcu.

„Am ordin să-ți fac niște comunicări importante. Un alt serviciu va prelua rețeaua de aici. Trebuie să-ți predau un nou om în legătură". „Nu! Nu!" „Ce-i cu tine? Nu te mai recunosc. E ordin de sus. Nu mai vrei să lucrezi?" „Nu"!

— Acest dialog voiam să-l ascultați, tovarășe căpitan.

— Lăsă banda mai departe.

— În continuare e muzică fără importanță.

— Te rog. Vidrașcu se supuse și banda începu să se deruleze încet. Urmară o doină și un cântec de pe Mureș, câteva melodii de Ion Vasilescu și sârba oltenească.

— Cum ai intrat în posesia ei, Vidrașcule.

— O poveste foarte simplă și foarte curioasă, tovarășe căpitan. Îi relată cum o primise.

— Ei, drăcia dracului. Avem, de-acum, și colaboratori necunoscuți. Posibil ca această bandă să ne fie de folos, sau să ne încurce mai mult socotelile.

— Depinde de cine a fost înregistrată și cu ce scop.

Deocamdată nu asta este important, ci să aflăm cine sunt participanții la discuție.

— Eu mă gândeam să încep cu autorul înregistrării, cu găsirea colaboratorului anonim...

— E mult mai greu și, repet, nu asta este esențial.

— Am înțeles, tovarășe căpitan.

— Dar ia spune-mi, ce mai face Sali?

— Mai deosebit în ultimul timp este faptul că acostează îndeosebi militari în termen, cărora le dă de băut, și pe urmă îi trage de limbă.

— Gândește-te cum facem să terminăm cu el?

— Am să vă raportez.

— Cum stăm cu cercetările în triunghiul de unde a pornit mesajul de răspuns?

— Încă nu s-au încheiat, dar până în prezent nimic deosebit.

— Atenție, Vidrașcule, să nu fim handicapați.

Rămânând singur, locotenentul major Vidrașcu înțelese că i se cere să acționeze mai ferm și mai operativ. De fapt, îi și spusese căpitanul că dacă mai are nevoie de ajutoare să le ceară...

Preocupat de problemele curente rămăsese în urmă cu studierea presei, de aceea ceru ziarele pe ultimele trei-patru zile. Reținu principalele evenimente interne și internaționale.

O serie de știri se refereau la realizările obținute în toate sectoarele de activitate, la recoltele bogate din primele gospodării agricole colective. La Ovidiu, lângă

Constanța, începuseră lucrările de construire a unei termocentrale. În capitală, în prezența conducerii de partid și a organizației de tineret se inaugurase primul palat al pionierilor. Apelul pentru apărarea păcii era semnat de milioane de oameni. Muncitori, țărani, funcționari, poeți și scriitori își exprimau adeziunea la apelul pentru pace, se declarau împotriva războaielor. Docherii din Bordeaux refuzaseră încărcarea vasului „Bologne sur Mer" cu armament destinat războiului din Vietnam. O tânără franceză Raymond Dieu, urmașă demnă a eroinei Danielle Casanova [8], încercase cu propriul ei trup să împiedice trecerea unui tren cu muniții pentru Vietnam.

Se opri mai mult la știrile ce relatau pe larg judecarea procesului grupului de trădători și spioni format din Constantin Mugur, Any Samueli, Eleonora-Bunea-Vied, Liviu Popescu-Nasta, Noră Samuely, grup pus în slujba oficiului de informații al misiunilor militare străine acreditate la București. Pe banca acuzaților apăruseră figurile diplomaților Le Rongetel, șeful misiunii politice, M. Greer, șef de stat major al misiunii, Key Rowinson-Ramsden, atașați militari, spioni notorii, cu vechi state în serviciile de spionaj.

---

8 Danielle Casanova a fost un comunist francez și membru al rezistenței franceze. Ea a fost responsabilă pentru Tineretul Comunist Francez înainte de a fonda „Union des jeunes filles de France". A fost torturată la Auschwitz.

Demascarea acestui grup îi întări convingerea că spionajul își intensificase activitatea și că organele de securitate trebuiau să-și sporească vigilența, să acționeze cu toată fermitatea pentru a contracara orice intenție ostilă statului nostru.

Ziua următoare, și-o consacră identificării interpreților înregistrați pe bandă, urmând să stabilească data aproximativă când a fost făcuta înregistrarea, în ce sală, cine posedă în teatru magnetofon, care sunt cunoscătorii de limbi străine. A cui putea fi vocea feminină? Dar cea bărbătească?

Mai mult pe bază de presupuneri conchise că vocea bărbătească aparținea lui Sukmani. Erau unele ezitări însă... Specialiștii ar fi preferat să facă o comparație între conversația de pe bandă și câteva cuvinte rostite de Sukmani, dar acest lucru nu se putea.

Cercetările discrete și anevoioase din acest punct de vedere au continuat la Ansamblu. Vidrașcu ținea neapărat să stabilească unde a avut loc convorbirea și în ce împrejurări. Angajă o discuție cu moș Marin, portarul. Acesta, vorbăreț și dispus ca întotdeauna, susținu sus și tare că el nu a părăsit în ultimele zile poarta și că nu a văzut nicio persoană străină de teatru intrând în local. Puțin dezamăgit, Vidrașcu se opri din nou asupra persoanelor ce cunoșteau limba germană.

— Tovarășe căpitan, raportă el la prânz șefului, știe

nemțește și Marilena Rusu de la balet. A învățat în școală. E o fată foarte serioasă. Mai știe puțin germana Viorica Palade. Nu avem niciun motiv să ne oprim la ele. Au o comportare ireproșabilă. Vorbește corect și domnișoara Pandelescu. Ea să fie oare? Am notat-o. Mai e cabiniera. Bătrâna Beți Aman. Nu cred că face obiectul preocupărilor noastre. Ah, era să uit. Vivi, italianul. Îl trecem pe listă?

— Bineînțeles, dar Dana? întrebă Stoian.

— Am trecut-o, deși nu am dovezi că știe germana; dar sunt alte motive s-o suspectăm – răspunse Vidrașcu. Mintea lui refuza să accepte ideea că Dana ar fi capabilă să facă spionaj. Căpitanul Stoian îi sublinie numele cu o linie groasă.

— Tovarășe căpitan, aș vrea să verific ceva la teatru. Îmi permiteți să lipsesc puțin?

— Poftim, Vidrașcule.

Privi mai întâi cu atenție exteriorul clădirii. Intră de câteva ori, traversând foaierul până la cabine. Observând pe un hol lângă perete mai multe panouri proaspăt vopsite, reprezentând decorul pentru programul festiv, le studie cu atenție.

Se interesă de decorator și află că era cel de la Teatrul de stat. Îl găsi aplecat asupra unei pânze imense, nebărbierit, cu fața scorojită ca o piele de oaie întinsă la soare și cu o țigară neaprinsă în colțul gurii. Avea peste

șaizeci de ani. Cu toate acestea, lucra enorm de mult. După ce se prezentă, Vidrașcu, dându-și seama cu cine are de-a face, atacă frontal.

— Știu, ești extrem de ocupat, nea Dinule, dar câteva clipe poți să-mi acorzi... E o problemă de serviciu.

— Dacă e urgentă, am și eu dreptul la o mică pauză, replică molatec decoratorul.

— Intru direct în subiect. Cât timp ai lucrat la Ansamblu nu ai observat nimic deosebit, vreo persoană străină intrând în teatru?

Bătrânul decorator se uită lung la Vidrașcu, cu ochii lui inexpresivi, mai adus de spate ca de obicei și cu părul vâlvoi.

— Nu prea înțeleg eu ce vă interesează, însă vă pot spune un singur lucru. Era marți sau miercuri, să mă gândesc, da, da, miercuri m-a deranjat cineva.

— Un bărbat sau o femeie?

— Un bărbat. Știți, esențială în munca noastră este liniștea. Când eu pictez, toți trec prin hol sau foaier încet, abia calcă, amuțesc până și „pliscurile gâsculițelor”. Totuși miercuri am auzit niște pași grăbiți și o ușă trântită. Am ieșit din spatele pânzei la care lucram să văd cine a fost. Un cetățean înalt traversa în fugă holul. L-am văzut din spate și puțin din profil. Figură necunoscută. L-am înjurat în gând și m-am apucat de lucru. După câteva minute, am auzit din nou

ușa deschizându-se. Am scos capul gândindu-mă că s-o fi întors maimuțoiul ăla. Nu, era fata portarului, Lenuța, o puștoaică drăguță. M-am făcut că nu o văd și cred că nici ea nu m-a văzut. Așa că sunt convins că nu m-a văzut nici filfizonul ăla. Atâta știu.

— Dar portarul nu era acolo?

— Uite că n-am băgat de seamă, deși trebuia să observ, mai ales că venise fata. Poate ar fi bine să discutați și cu ei.

— Așa o să fac, dar mai înainte te-aș ruga să te uiți la aceste fotografii.

— Înțeleg ce vrei, tinere! Am o propunere. Ți-l pictez pe mușteriul acela imediat. Pana mea nu mă înșală niciodată. Creionă în câteva minute chipul unui cetățean. Asta este, tovarășe Vidrașcu, îl cunoști și matale?

— Cred că da și seamănă cu unul din pozele astea. Vrei să te uiți la ele?

Din cele opt poze, ce semănau oarecum între ele, decoratorul se opri, fără ezitări asupra lui Sukmani.

— Îți mulțumesc și spor la treabă!

Vidrașcu o găsi acasă pe Lenuța Marin. Făcea pe gospodina. Nu se sperie când îl văzu. Se cunoșteau. Odată ținuse locul tatălui la poartă și, necunoscându-l, nu-i permisese să între.

— Ai încurcat-o, Lenuțo!

— Privirea dumneavoastră nu-mi spune acest lucru și, dacă vreți să mă speriați, nu vă las să intrați în casă.

— Am glumit, dar am venit pentru o treabă serioasă. I-a spune-mi, miercuri pe la ce oră ai mers la teatru?

— Pe la... nu am ceas, dar cred că era zece și treizeci, pentru că la zece știu precis că am plecat de-acasă.

— Tatăl tău era la poartă?

— Pentru el ați venit? E om bun, să nu-i faceți vreun rău.

— Nu, dragă, hai, nu te speria.

— Știți, nu l-am găsit. Era la tâmplărie. A fost tâmplar de meserie și mai face câte o cornișă, pentru un ban de buzunar, dar l-am certat...

— Nu ai văzut pe nimeni ieșind din teatru, un bărbat înalt, brunet?

— Cum să spun? Când eu coboram spre teatru, m-am întâlnit cu un cetățean bine, brunet, cu pantofi negri de lac și cămașă albă. Nu pot să jur de unde a ieșit, de la teatru sau din prima clădire de după teatru. De ieșit însă a ieșit de undeva, pentru că eu am obiceiul să privesc de sus strada până la mare și nu l-am văzut venind. Deodată, m-am pomenit cu el în față. Nu știu ce m-a făcut să întorc capul. Afurisitul a făcut același lucru.

— Te-o fi plăcut, Lenuțo?

— Aiurea, poate să-mi fie tată.

— Da, ia uită-te aici! N-a fost tipul din poza asta?

— Ăsta este. Îl cunoașteți? E de la dumneavoastră?

— N-are importanță. Îți mulțumesc și să nu spui nimănui nimic. Ne-am înțeles?

— Bine, am înțeles.

— Te las să-ți vezi de gospodărie. La revedere.

— La revedere, tovarășe Vidrașcu.

Pe moș Marin, Vidrașcu îl găsi la post. Vidrașcu îl luă direct.

— Vrei, moș Marine, să-mi spui unde ai fost miercuri, când ai lipsit de la poartă?

— Pe cuvântul meu de om bătrân, trecut prin multe, n-o să se mai întâmple.

— Ce s-a întâmplat, moș Marine?

— Recunosc, am părăsit poarta, dar nu mai mult de o oră. Mi-am făcut o cornișă. Pot confirma și Gheorghe Popa și Roșu, că erau acolo.

— Păi dumneata lucrezi la atelier sau la poartă? Om bătrân și ne dai de lucru.

— Vă rog să nu-i spuneți tovarășului căpitan că mă penalizează...

— Nu pot să nu-i spun, moș Marine...

Vidrașcu se înapoie la unitate și-i raportă totul căpitanului Stoian.

— Până aici, toate bune, Vidrașcule. Rămâne să identificăm femeia.

— Cred că ne va fi ușor, tovarășe căpitan, pentru că nu poate fi decât din personalul Ansamblului.

— S-ar putea să ai și să n-ai dreptate. Vom vedea.

10

Pe neașteptate, «El Hafez» ridică ancora surprinzându-l pe Vidrașcu care știa că reparațiile solicitate de comandant ar fi trebuit să dureze până la 1 august. În schimb, în port soseau zilnic vase, multe din Mediterana. Portul devenise neîncăpător. La orice oră din zi și noapte se vedeau în radă vase staționând. Se simțea nevoia construirii altui port sau a lărgirii celui existent. Erau necesare și unele modernizări. Înzestrarea cu macarale de mare tonaj, tractoare, autostivuitoare și alte utilaje portuare devenise stringentă.

Plimbându-se prin port, Vidrașcu se gândea în cu totul altă parte. Mai precis, la cele cinci persoane vizate. Dactilografa, subofițerul, balerina, cântăreața și clovnul. „Care din voi – zise în sinea lui ofițerul – sunteți șeful rezidenței din Constanța? Care?” Își restrânsese preocupările numai la acest grup. Antrenase forțe suplimentare. Elaborase noi măsuri. Se gândea totuși dacă nu i-a scăpat ceva din vedere.

Se făceau pregătiri intense în vederea Zilei marinei.

Marinarii alergau ca niște sfârleze. Alb-albastrul predomina peste tot și nuanța aceasta simbolică se extindea parcă peste toată regiunea. Se avea în vedere o participare masivă de turiști români și străini, dornici să vadă jocuri marinărești, să admire îndemânarea bravilor marinari. Activitate febrilă se desfășura și la Ansamblul artistic. Se repeta din zori. Se pregăteau costumațiile, se revizuiau textele, decorul.

Vidrașcu o căută pe Dana. O găsi. Era tristă, cu cearcăne la ochi, cu părul mai puțin îngrijit decât altădată. Îl surprinse acest lucru și nu se putu stăpâni.

— Ți s-a întâmplat ceva, Dana? Nu te-am văzut niciodată așa!

— Ce să-ți spun și chiar dacă ți-aș spune...

— Nu mai ai încredere în mine?

— Ba da, însă nu văd cu ce m-ai putea ajuta.

— Mai știi?

— E ceva, deocamdată, de natura senzației. Ionel e mereu trist, simt că-mi ascunde ceva și mi-e teamă să-l întreb. Nu vreau să aflu un adevăr dureros, pe care îl presimt.

Vidrașcu rămase îngândurat. Nu știa ce să-i spună fetei. N-ar fi vrut s-o mintă. O privi doar în ochi, fără a o lăsa să înțeleagă ceva.

Interesându-se, află că Istrate primise ordin de detașare într-o altă garnizoană. Ofițerul ceruse o

amânare, ce nu i se aprobase. Vidrașcu simțea că nu-i este la îndemână s-o revadă un timp pe Dana. Întâmplarea a făcut însă să o întâlnească tocmai când nu voia. Ieșea de la popota în timp ce el voia să între. S-a reîntors și s-a așezat la masă cu el.

— Ai aflat, da?

— Da, știu.

— Te supără dacă aprind o țigară?

— Te-ai apucat de fumat?

— Nu e singurul rău pe care l-am făcut în viață. Îmi simt, iartă-mă, conștiința încărcată. Mă simt și bolnavă. Inima probabil. Uneori îmi vine să las totul baltă. Să mă întorc acasă. Mi-e dor de satul meu, de școala unde am învățat primele litere, de învățătoarea ce mi-a spus că am o voce de cântăreață, de mama, de tata, dar ei nu mai sunt. Am rămas singură! Acum sunt și mai singură.

— Poate, știu eu, ți-ar face bine un concediu, puțină odihnă. Ești surmenată și nu ar strica să te vadă un medic. Nu vrei să vorbesc cu doctorul Ovezeanu? E un om de treabă.

— Nu mă jigni! Ești prea inteligent pentru a-mi da astfel de sfaturi. Voi trece peste aceste clipe și voi redeveni Dana, răsfățata publicului. Urme vor rămâne, dar asta e altceva.

— Ce pot să-ți spun?

— Știu, nimic. Îți mulțumesc că m-ai ascultat.

Simțeam nevoia să discut cu cineva și știi bine că nu mai am pe nimeni apropiat.

Fără să mai spună ceva, se sculă de la masă și plecă. Înapoindu-se la birou. Vidrașcu fu întâmpinat de ofițerul de serviciu, care-i înmână un plic. Era un raport de la locotenentul Ionașcu. Relata pe scurt dispariția unui document secret cu privire la înzestrarea tehnică cu materiale a unității. La acest document aveau acces trei ofițeri, un subofițer și dactilografa, fiecare în parte greu de suspectat.

După câteva minute, mașina îl lăsă pe Vidrașcu la unitatea unde lucra Ionașcu, acest tânăr și inimos ofițer cu față de copil, dar foarte conștiincios. Ionașcu raportă pe scurt cum s-au petrecut lucrurile:

— Maiorul Tănăsescu, locțiitorul comandantului, a ridicat de la biroul „documente secrete" o tabelă cu caracter strict-secret, pe care, împreună cu caietul său de ciorne, a dus-o la dactilografă. Florica Mezei trebuia să bată la mașină un raport din caietul de ciorne și să copieze câteva date din tabelă. Dactilografa declară că a bătut lucrarea, a pus tabela în caiet și a dat-o căpitanului Gheorghiu, care a fost trimis de către maiorul Tănăsescu să o ridice. Căpitanul Gheorghiu menționează că, într-adevăr, l-a trimis maiorul Tănăsescu după lucrarea dactilografiată, după caietul de ciorne și după tabela cu caracter strict-secret, ordin ce l-a executat. Însă nu a

verificat ce este în caietul de ciorne, convins fiind că în el erau documentele solicitate. Prezentând caietul amintit maiorului Tănăsescu, acesta i-a ordonat să ducă la biroul „documente secrete” tabela strict-secretă și să ridice chitanța. Gheorghiu, vrând să scoată din caiet tabela, n-a găsit-o. Maiorul Tănăsescu confirmă întru totul declarațiile căpitanului Gheorghiu”.

Spunând toate acestea, locotenentul Ionașcu sublinie multiplele greșeli ce se săvârșiseră și care, în mod inexplicabil, contraveneau flagrant instrucțiunilor și ordinelor în vigoare.

Excluzând pe rând pe cei despre care știa că veniseră în contact în ziua aceea cu documentul dispărut, și-au îndreptat atenția asupra biroului dactilografei. S-au interesat de persoanele care fuseseră pe-acolo în timp ce se bătea la mașină lucrarea. Au aflat că numai locotenentul-major Ganea Traian trecuse prin birou. Au discutat cu el. Acesta intrase, lăsase un caiet și plecase.

Au făcut din nou o trecere în revistă și în cele din urmă s-au oprit asupra dactilografei. Nu le venea să creadă că ar putea fi ea autoarea. Se înșelaseră oare cu privire la această femeie? Să fie și aici mâna lui Sukmani?

— Va trebui să discutăm cu ea, tovarășe Ionașcu. Vrei s-o chemi?

A urmat o discuție lungă, dar foarte amicală. Vidrașcu

folosi prilejul pentru a o cunoaște cât mai bine. În final, aduse vorba de tabelă și o rugă să-și amintească cine mai fusese în biroul ei în cursul dimineții. Aminti pe maiorul Tănăsescu, căpitanul Gheorghiu, locotenentul major Ganea. Apoi se opri, încruntându-se. Vidrașcu sesiză o clipă de ezitare.

— Dar noi știm că a mai intrat cineva, interveni ofițerul.

— Da, da, răspunse, parcă fără să vrea Florica Mezei.

— Cine?

— Bebi a fost, fiica mea, dar ea n-a pus mâna, n-a putut face așa ceva. Am fost până afară câteva minute.

— Are voie să intre în unitate și în biroul cu documente secrete?

— Desigur că nu, dar știți...

— Și n-ați observat nimic în comportarea ei când ați revenit în birou?

— Nu.

— Nici n-ați întrebat-o dacă a mai intrat cineva în încăpere în lipsa dumneavoastră?

— Nu.

— Celelalte două dactilografe unde sunt, tovarășe Ionașcu?

— Una este în concediu de odihnă, cealaltă a fost în voită astăzi.

— Sunteți ferm convinsă că ați pus tabela în caietul de

ciorne?

— Cred că da, pentru că așa fac întotdeauna. În clipa asta îmi dau seama că nu sunt pe deplin convinsă.

— Vă mulțumim. Nu vă bănuim nici pe dumneavoastră și nici pe fiica dumneavoastră, dar trebuie să verificăm.

După două ore, Bebi Mezei a fost găsită la Mamaia. Aștepta probabil „un client” la barul „Zorile”. Picior peste picior, fuma o țigară străină și sorbea dintr-o ceașcă de cafea. Ionașcu o invită afară. Recunoscându-l, fata se supuse. Au condus-o până la sediul miliției, care nu era departe.

— Îți cerem să scoți imediat documentul sustras de la maică-ta.

A băgat mâna în sân și a scos tabela împăturită neglijent, punând-o pe masă.

— Poftim!

Nicio tresărire pe fața ei, niciun sentiment de teamă, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic sau avusese loc un fapt banal.

— Cine te-a pus să faci acest lucru și de ce?

S-a uitat la cei doi tineri din fața ei. Vidrașcu O examină atent. Avea o față obosită, deși era aproape un copil. Nu era urâtă, ba dimpotrivă.

— Nimeni, eu am vrut.

— De ce minți?

— Așa vreau.

— Deci vrei să fii judecată și condamnată...

— De ce să fiu judecata?

— Pentru fapta făcută.

— V-am dat documentul înapoi.

— Asta nu contează. Tot ai să fii condamnată.

— Păi eu n-am vrut...

— Cine te-a învățat?

Lăsă ochii în jos și tăcu câteva clipe, apoi răspunse.

— Logodnicul meu, un marinar.

— Un marinar român?

— Nu, unul străin.

— Cum îl cheamă?

— Bob.

— Și mai cum?

— Nu știu. Mi-a spus numai că un document scris de la unitatea unde lucrează mama ne-ar ușura viața în țara lui.

— Acum e în Constanța?

— Nu, trebuie să vină în jurul datei de 10 august.

— Cum vă întâlniți?

— Într-un anumit loc, în oraș, pe unde eu mă plimb în zilele când e posibil să revină.

— Ai o fotografie de-a lui?

— Nu, nu am.

— Pe ce vas e îmbarcat.

— Nici asta nu știu.

— Bine, vei rămâne aici să scrii o declarație amănunțita. Poate-ți aduci aminte și de ceea ce încă nu ne-ai spus.

Informat de cele petrecute, căpitanul Stoian stabili măsurile ce trebuiau luate.

— Dumneata, Ionașcule, raportezi comandantului pentru a ști ce trebuie să facă. În legătură cu fata, trebuie sesizată procuratura. De mâine Florica Mezei nu mai intră în unitate.

— Dumneata, Vidrașcule, având în vedere legăturile ei cu Sukmani și creditul pe care i-l acordăm, o pui în temă să nu-i spună că nu mai lucrează în unitate și să-ți comunice ca și până acum tot ce se întâmplă.

Imediat după Ziua marinei, preotul din București, pe care îl vizitase turistul Günther, își făcu remarcată prezența într-o plimbare pe litoral. Vidrașcu decise urmărirea lui. Itinerarul zilnic al prelatului era destul de banal. Totuși, apropierea de anumite puncte suscită atenția ofițerului.

Într-una din zile făcu o plimbare până la capătul Constanței, acolo unde în timpul războiului fusese amplasată bateria „Tirpitz”. La scurt timp, în preajmă se afla și Vidrașcu. Studia toate mișcările domnului Martin Knapp. Voia să vadă ce miracol îl atrăgea spre

aceste locuri serbede. Rău mirositoare. Cetățenii începuseră să arunce gunoaie și resturi de oase arse, care răspândeau un miros insuportabil.

Cu toate eforturile, Vidrașcu nu putu să afle nimic ce ar fi dus la o relație între preot și amplasamentul fostei baterii germane.

La 9 august, sosi în port «El Hafez». Printre membrii echipajului, bineînțeles Mohamed Sukmani. Fu supravegheat sever. De data aceasta însă, se arătă foarte rezervat. Se plimba puțin prin oraș, stătea mai mult prin localuri, alegându-și de fiecare dată un loc în apropierea ieșirilor. Erau zile când nu cobora deloc de la bord. Comportarea lui dădu de gândit.

Cu ocazia unei plimbări în oraș, depuse la poștă o mie de lei pentru familia Pandelescu. Mama și fiica, ținute sub observație, nu se manifestau în niciun fel. Soția lui Pandelescu plecase de la unitatea militară și lucra pe litoral. Fiica, exceptând suspiciunea legată de vizita lui Sukmani la teatru, își vedea de treabă. În schimbul căror servicii familia lui Pandelescu continua să fie finanțată de un serviciu de spionaj, nu se știa!

La sfârșitul săptămânii, pe înserate, Sukmani se plimba prin fața casei de pe strada Rozelor. Trecu de două ori în sus și în jos, intră în curte, apoi în casă.

Grav și vizibil indispus, se așeză într-un fotoliu, cerând băutură. Florica, pregătită pentru orice, îl trată

cu coniac și cafea. O luă pe genunchi. Îi mângâie părul, uitându-se prostește la ea.

— Florico, ții la viața ta?

— Ce întrebare e asta?

— Cu bateria „Tirpitz” nu m-ai ajutat sau nu ai putut. Nu e târziu. E posibil ca până la urmă tot unitatea voastră să înceapă lucrările. Acum însă, ți se cere altceva. Uite câteva sute. Orice muncă se plătește la noi, chiar anticipat.

— Ah, deci asta-i dragostea despre care-mi vorbeai și în numele căreia îmi făceai cadouri?

— Lasă prostiile și ascultă.

— Ce să ascult?

— Te-am fotografiat, fără să știi, în două rânduri când ai primit din mâna mea cadouri și bani. Îți dai seama ce înseamnă aceste fotografii?

Femeia se uita năucă la omul din fața ei. O apucase o criză de nervi. Amintindu-și parcă de ceva, se stăpâni.

— Despre ce e vorba? spuse ea cu vocea sugrumată.

— Ți-a venit mintea la cap! E bine pentru tine. Trebuie neapărat să-l cunoști pe părintele Martin Knapp din București. E simplu. Te duci ca toți credincioșii la biserică și cauți să vezi când face spovedanii.

— Nu înțeleg ce rost are asta și apoi nu uita că eu sunt salariată și nu pot pleca când vreau.

— Pentru plecare găsești tu un pretext. Nu faci

altceva decât să-i transmiți un mesaj.

— Nu, categoric nu! Nu mă pricep la așa ceva.

— Încet, fetițo, banii dați până acum se cer munciți. Altfel ne facem datoria față de securitatea voastră semnalând legăturile unui funcționar militar cu un serviciu de spionaj.

— E groaznic ce spui! Ieși afară din casa mea!

— Potolește-te, iar te-apucă isteria? Sunt convins că până mâine o să-ți treacă. Te aștept mâine seară la «Miga».

În seara următoare, Florica se plimbă pe bulevard, așteptă în holul farmaciei nr. 2, în fața hotelului «Continental», dar Sukmani nu veni. În jurul orei 23 «El Hafez» ridică ancora. Sukmani era pe punte.

Reflectând asupra episodului consumat între Sukmani și Florica Mezei, Vidrașcu nu găsi altceva decât confirmarea ipotezei că cei doi, Sukmani și Knapp, se cunosc, și fac parte din aceeași rețea de spionaj.

11

Manuela Pandelescu constituia un element neclarificat în contextul acțiunii și acest lucru nu-i convenea deloc locotenentului major Vidrașcu. Un băiat de la dansuri îi atrase atenția. Se învârtea tot timpul pe

lângă fată. Nu știa încă ce succes avea. După câteva discuții cu el, își dădu seama că Mihalache era destul de inteligent, serios și animat de bune intenții față de fată. Vidrașcu îl făcu să înțeleagă într-un anumit fel lucrurile și, cu gândurile la Manuela, Mihalache se atașă serios de familia Pandelescu. Seri întregi petrecea în casa ei, unde era tratat cu multă atenție. Dar nu aducea nicio noutate din viața particulară a Manuelei. Într-o seară însă, observă la Pandelești un plic pe scrin. Cu ton răstit, mama îi spusese fetei: „Ia plicul ăsta de aici. Sper că n-a umblat nimeni cu el. O să ne hotărâm odată să predăm banii ăștia care nu ne aparțin?”

— Manuela s-a uitat la plic ca la un lucru neplăcut, mai adăugă tânărul.

A doua zi, întâlnindu-l pe Vidrașcu pe holul teatrului, Manuela îl opri.

— Sunteți supărat pe mine? De la moartea tatei nu m-ați mai băgat în seamă.

— Treburi multe, Manuela. Ce să fac și eu mai întâi?

— De fapt, nu pentru asta v-am oprit. De mult voiam să vin la dumneavoastră, eu sau mama, dar nu am îndrăznit.

— Cu ceva supărări?

— Se întâmplă ceva neplăcut cu noi. Lunar primim niște bani, un fel de pensie și nu știm de la cine. Pentru că nu ne aparțin vrem să-i predăm. Până în prezent

avem strânși două mii cinci sute de lei. Mama nici nu vrea să se uite la ei.

— Da, e o problemă, Manuela. Am să încerc să vă ajut. Dar, ca să nu uit, scrie-mi pe hârtie, să zicem ca o declarație, tot ce mi-ai povestit acum.

— Bine, dar vreau să vă mai spun ceva. Mama s-a hotărât să se retragă la București, lângă părinții ei. Peste câteva zile plecăm. În ceea ce mă privește, mă despart cu regret de Ansamblul acesta. Poate am să continui munca la vreun teatru din Capitală. Știu eu? M-am hotărât însă să dau la facultate, fie la germană, fie la arta dramatică. Fratele mamei, unchiul Vasile, are o situație bună și ține neapărat să fac o facultate.

— Să-ți spun sincer. Manuela, mă bucură ce aud, dar mă întristează că pleci. Oricum, îți doresc succes, mult succese în tot ce-ți visezi.

— Vă mulțumesc și să știți că n-am să uit niciodată ce-ați făcut pentru mine.

Citind declarația fetei, în mintea ofițerului se născu o idee. Hotărî s-o pună în aplicare. Analiză și ceilalți „eroi”.

Despre subofițerul Calancea făcu următoarea reflecție: „cel puțin după datele pe care le am, a acceptat să lucreze pentru Sukmani. Nu s-a mai întâlnit însă cu el. Din textul înregistrat pe bandă rezultă că se intenționa intrarea lui în legătură cu cineva, dacă

bineînțeles despre el era vorba. Atât. Rămâne deci în atenție".

Ajunse la Florica Mezel. Revăzu ultimele informații în legătură cu ea. Unitatea în care lucrase dactilografa primise o anonimă cu un conținut curios. Un binevoitor recomanda argumentat și cu insistență deschiderea unui șantier de lucru sau cel puțin a unor săpături în zona în care fusese amplasată bateria „Tirpitz".

În anonimă se sublinia importanța acestor săpături pentru bătrânul oraș tomitan. În buncăre și tuneluri subterane rămăseseră de la nemți tone de exploziv, care oricând puteau provoca o catastrofă.

Într-o discuție cu Vidrașcu, comandantul unității spuse că se cunoștea existența unei cantități de exploziv și chiar se avea în vedere curățirea locului. Nu era însă nicio grabă, pentru că în urmă cu câțiva ani se făcuseră cercetări și se luaseră unele măsuri.

„Dar ce căutau acolo turistul, preotul și Sukmani? se întrebă Vidrașcu. Ce era cu bateria «Tirpitz»? Ce se petrecuse de fapt?"

Găsindu-l liber pe căpitanul Stoian, Vidrașcu îi împărtăși frământările.

— Nu am pace din cauza acestei baterii. Știți la ce m-am gândit? Să caut printre militarii mai în vârstă, poate găsesc pe vreunul care a intrat măcar o dată în baterie. Să vedem ce spune? Ce părere aveți?

— Cred că nu e rău să cauți și printre rezerviști, însă nu uita că timpul începe să zboare.

Aluzia șefului nu-l supără pe Vidrașcu. Era convins și el că trebuia să accelereze rezolvarea acestui caz. Dar cum, când fiecare lucru cerea timp? Însăși depistarea unora care știau ceva despre bateria «Tirpitz» îi luă o groază de timp. În cele din urmă găsi doi subofițeri în vârstă și un rezervist, oameni cumsecade, dar foarte curioși. Voiau să știe de ce sunt întrebați. Doreau asigurări că nu vor fi chemați nicăieri ca martori. Toți trei fuseseră armurieri și în această calitate folosiți de nemți. Elementele din declarațiile lor coincideau. Bateria era bine fortificată – tunuri moderne cu comandă automată. Toate instalațiile erau subterane și conduse numai de specialiști nemți. Accesul în baterie era foarte strict. De altfel, personalul german nu avea voie să o părăsească, să iasă în oraș.

Atenția lui Vidrașcu fu reținută de următorul pasaj dintr-o declarație, oglindit identic și în celelalte: „Într-un buncăr superfortificat funcționa un laborator. După câte am înțeles, acolo se făceau experiențe. Nimeni nu avea voie să se apropie de el. Curiozitatea m-a făcut să încerc să aflu cine lucrează acolo. În cele din urmă am stabilit. Un bătrânel adus de spate care umbla numai civil, bine pus la punct, și un bărbat tânăr, blond și nedespărțit de o lulea ce nu scotea niciodată fum”.

Vidrașcu le arătă celor trei un teanc de fotografii. Printre ele mai multe îl reprezentau pe Sukmani, Sali. Günther Johan și Zorlescu. Invitații ofițerului se uitară pe rând la poze, apoi le puseră la loc. Unul singur se opri asupra lui Armand Zorlescu. Era fiu de moșier, fost legionar, în timpul războiului intrând în S.S. Un timp făcuse parte din paza buncărului superfortificat.

12

În sprijinul lui Stoian și Vidrașcu, s-au primit noi vești. Era vorba în principal despre o reprezentanță comercială «Ampex» dintr-un port oriental.

Șeful reprezentanței, domnul Kurt Mayer, formal se ocupa de afaceri comerciale, preocuparea de bază fiind conducerea centrului de spionaj din Balcani. Mohamed Sukmani, comandant secund pe vasul «El Hafez», era primul său locțiitor și avea sarcina de a ține legătura cu rezidențele din sud-estul Europei. Un alt locțiitor se ocupa cu analiza și prelucrarea informațiilor.

Mohamed Sukmani, pe numele lui adevărat Johan Bergman, avea o experiență bogată în munca de informații. Fost căpitan în trupele S.S., locuise mai mulți ani în România – unde se născuse de altfel – și în alte țări din răsăritul Europei. Era cunoscut ca un element sadic, răzbunător și fanatic. Sectorul „Balcani”

cuprindea trei rezidențe, în trei porturi din Marea Neagră.

Vidrașcu nu avea date despre activitatea lui Sukmani în celelalte țări. În privința rezidenței din Constanța, știa doar că aceasta suferise pierderi. Pandelescu și Ema Rizea – victime ale necruțătoarei otrave. Probabil că din rezidență făceau parte și preotul Martin Knapp, precum și Zorlescu.

...«El Hafez» continua să se lase așteptat. O știre îi informă de intrarea bătrânei nave în reparații capitale. Vidrașcu era convins că Sukmani va sosi cu alt vas. Într-adevăr, la sfârșitul lunii august, în port acostă vasul «Ramses III». Secundul nu era altul decât Johan Bergman, alias Mohamed Sukmani.

Căpitanul Stoian și locotenentul major Vidrașcu erau preocupați de luarea unor noi măsuri pentru a stabili dacă exista vreo legătură între Sukmani și Dana Marinescu și de ce natură puteau fi relațiile între ei. Vidrașcu propuse unele soluții destul de îndrăznețe, ingenioase. Stoian, după ce le studie atent, se declară de acord.

Pe de altă parte, căpitanul Stoian îi împărtăși lui Vidrașcu rezultatele cercetărilor referitoare la Armand Zorlescu.

— După cum știi, postul de emisie se găsea în triunghiul străzilor Decebal-Frederich Engels-Vasile

Pârvan. Am făcut o legătură între acesta și locuința clandestină a lui Zorlescu, aflată, în linie dreaptă, la trei sute de metri de casa Danei Marinescu. Cercetări migăloase au stabilit că soția lui îl manipula. Ea a transmis un mesaj către submarinul ce s-a apropiat de apele noastre teritoriale. Probabil aducea la cunoștință șefilor soțului că acesta a căzut.

Zorlescu, pus în fața unor probe de netăgăduit privind crimele săvârșite în timpul celui de-al doilea război mondial, apoi demonstrându-i-se că se știa că făcuse spionaj pentru Sali Abdulah, a sfârșit, după săptămâni de anchetă, prin a face mărturisiri de-a dreptul uluitoare.

Între anii 1947–1949 a furnizat informații pentru Sali Abdulah. El este sursa «El Zorab». Datorită măsurilor luate de organele noastre Sali Abdulah a rupt legătura cu el. În anul acesta – după o întrerupere de exact un an – au reluat contactul. Sali Abdulah i-a încredințat câteva date deosebit de secrete.

Două organizații de spionaj care formal se sprijină, în realitate sunt adversare, au primit dispoziții să intensifice activitatea în zona Dobrogea. În final, ambele urmăresc să ajungă la bateria „Tirpitz” unde chipurile ar exista ceva, Zorlescu nu știe ce anume, dar pentru care cele două oficine de spionaj manifestă un interes enorm.

Zorlescu mai știe că Sukmani a încercat reactivarea a trei spioni. Primii doi au refuzat categoric și de teamă să nu fie demascat, i-a lichidat cu ajutorul vestitei otrăvi «Iguana». Ce-a de a treia persoană se pare că de asemenea refuză și urmează să fie lichidată. Zorlescu nu cunoaște numele celor trei spioni, iar Sukmani nu știe că Zorlescu este sursa lui Sali Abdulah.

A primit ordin să se pregătească pentru a prelua rețeaua pe care o va constitui Sali Abdulah cu ajutorul lui. Pentru asta s-a organizat fuga lui pe mare. Urma să fie instruit în străinătate timp de douăzeci de zile, după care să fie trimis înapoi cu ajutorul misteriosului submarin.

Asta e tot. Noi o să continuăm ancheta. Pe de altă parte am dispus verificarea celor declarate. La un moment dat am intenționat să facem o substituire. Să intrăm noi în emisie cu «Bosfor» în numele lui Zorlescu. Am renunțat deoarece nu cunoaștem sensul mesajului plecat de pe uscat spre mare.

Dumitale, Vidrașcule, îți revin sarcini mari privind viața și pericolul în care se află Dana Marinescu. Am ferma convingere că ea este a treia persoană desemnată pentru reactivare. Trebuie să mai stabilim ce rol joacă Vivi Albertini și ce se întâmplă cu familia Pandelescu.

— Se limpezesc apele, tovarășe căpitan.

— Dacă punem în funcție și filtrele noastre, se

limpezesc mai repede.

...A doua zi după sosirea în port, Sukmani făcu o plimbare obişnuită pe faleză, după care se îndreptă spre piaţa Ovidiu, intră în strada Karatzale şi se opri în faţa teatrului.

Privi aproape zece minute pozele reprezentând aspecte de la diferite programe şi afişul mare ce anunţa premiera cu spectacolul „Bun cart, înainte”. Nu schiţă niciun gest. Plecă încet până la poştă, verificând dacă e urmărit. Intră în restaurantul «Pescăruş», unde bău un coniac. În dreptul bisericii evanghelice se opri din nou. Probabil încerca din nou să surprindă un eventual urmăritor.

Luând-o pe strada Decebal în colţul străzii Frederich Engels se opri iar. Părea nehotărât. Traversă strada. Privi spre mare. Pe plajă, câţiva tineri îşi bronzau corpurile la soarele plăcut pentru un sfârşit de august.

Se plimbă puţin pe ţărm, privind de mai multe ori înapoi. Ajunse în apropierea casei în care locuiau mătuşa Veturia şi chiriaşa ei, Dana Marinescu. Casa era destul de modestă. Amplasată în fundul grădinii, vara, când vegetaţia era bogată, aproape nici nu o vedeai pitită cum era după leandri, trandafiri şi floarea soarelui. Bătrâna semăna floarea soarelui de timpuriu şi ronţăia la seminţe tot anul.

Mohamed Sukmani traversă strada în fugă și intră în grădină. Dana nu era acasă. La ora aceea probabil nu plecase de la popotă.

Vizita a fost scurtă. Sukmani ieși vădit indispus, îndreptându-se spre bulevardul Lenin. La puțin timp după aceea, Vidrașcu făcu o vizită doamnei Veturia. Îl întâmpină într-un halat lung de barhet[9], curat și călcat.

— O să ne moară mița și e păcat. Numai una avem.

— De ce, mătușă Veturia?

— Așa se zice în popor când îți vin musafiri rari.

— Ce mai faceți? Ce vă fac porumbeii?

— Bine, și ei și eu. Dar hai să ți-i arăt.

În spatele casei, o mică curte. În stânga, o bucătărie de vară, lângă ea un coteț plin de păsări. Deasupra cotețului, un porumbar solid. Mătușa Veturia goni toți porumbeii, ce se înălțară sus de tot, făcând rotocoale peste rotocoale deasupra casei. Mai la dreapta, un măr surâdea la soare. Culese în poala halatului mai multe fructe din cele mai frumoase. Erau mere de Parma, cu gust dulceag-acrișor. Le spălă cu grijă, după care le puse într-o farfurie înflorată, invitându-l pe Vidrașcu să servească.

Mătușa Veturia se bucura de o pensie destul de bună. Soțul ei fusese marinar de cursă lungă. După aproape

---

[9] Țesătură de bumbac (cu desene), flanelată pe o față sau pe ambele fețe.

treizeci de ani petrecuți pe mare, o împrejurare nefericită îl debarcase pentru totdeauna. O explozie la cazane a provocat un incendiu puternic și patru marinari, printre care și Nicolae Grețu, își găsiră moartea. De atunci a rămas singură. Se bucura de Dana, o considera fiica ei, mai ales că nu avea copii. Se înțelegea bine cu ea. În serile lungi de iarnă, când nu avea spectacol. Dana îi cânta cântece vechi populare ce-i plăceau mătușii foarte mult.

Măgulită de aprecierile musafirului la adresa locuinței, bătrâna îl invită pe Vidrașcu să o viziteze. Astfel ajunseră și în camera Danei. Încăperea era curată și mirosea a busuioc. O slăbiciune a femeilor de la țară. Diferite poze reprezentau amintiri ale familiei Crețu. Pe scrinul de lângă fereastră – o fotografie ce nu aparținea familiei: Dana. Părea că se uită la el, întrebându-l: „Cu ce drept îmi scotocești casa?"

— Na, că am uitat. Înaintea matale veni un domn. A zis că e de la teatru. Negăsind-o pe Dana, a lăsat biletele astea. Părea tare ciudat. M-a rugat să-i dau voie să-și schimbe cămașa că merge la cinema. L-am lăsat singur, ce era să fac? La întoarcere, într-adevăr, l-am văzut cu o cămașă albă, guler tare, manșete enorme. După plecarea lui m-am uitat prin cameră. Mă temeam să nu fi furat ceva, știți cum sunt unii...

Vidrașcu ascultă atent și citi nerăbdător biletul. Un

scris cursiv, dar grăbit, nervos. O bună probă materială. Sukmani îi fixa Danei o întâlnire în holul cinematografului «Popular» la orele 21. Lăsase și un bilet pentru spectacolul de la aceeași oră.

— Văd că e foarte curtată domnișoara Dana, spuse Vidrașcu voind, totodată, să dea impresia că-i e ciudă.

— Da' ce, nu merită?! E fată frumoasă, cuminte și, cunoscând mai mulți, o să-și aleagă și ea unul pe potrivă.

— Vorbe înțelepte, mătușă Veturia, și văd că domnișoara are un prieten bun în dumneata. Dar am și eu o rugăminte. N-aș vrea să scad în ochii ei aflând că am venit pe-aici când nu e acasă. Și-ar închipui că mă țin scai de dânsa și nu vreau să creadă așa ceva despre mine.

— Orgoliu de bărbat. Cred că ai dreptate, așa că n-o să-i spun.

Luându-și rămas bun de la mătușa Veturia, Vidrașcu își dădu seama că poate conta pe discreția ei. Din relatarea bătrânei trase concluzia că Sukmani a urmărit să rămână singur în camera Danei cu un anumit scop. Schimbarea cămășii a fost doar un pretext.

Ajuns la birou, îl sună pe căpitanul Voicu.

— Am o rugăminte. Trimiteți-mi și mie afișul cu noul spectacol. Îl vreau însă pe cel din stradă. Vă cer prea mult?

— Gândindu-mă la scop, nu-mi pun asemenea întrebări. Ți-l trimit cu nea Marin.

Intrând în posesia lui, Vidrașcu examină afișul pe toate fețele. Nu găsi nimic. „La ce s-o fi uitat Sukmani când s-a oprit în fața teatrului?”

La cinematograful «Popular», sala, proaspăt renovată și modernizată, atrăgea publicul. La nouă fără zece, în holul cochet își făcu apariția Sukmani. Era nervos, nerăbdător. Minutele treceau, spectatorii părăseau holul și își ocupau locurile în sală. Se stinseră luminile. În hol nimeni. Sukmani, iritat, intră pe întuneric și ocupă primul scaun găsit liber.

„De ce nu a venit Dana? se întrebă Vidrașcu. Oare i-a spus mătușa Veturia și în cazul acesta am stricat eu aranjamentul?”

După terminarea filmului, Sukmani se îndreptă încet spre port. Urcă la bordul lui «Ramses», unde rămase până a doua zi. Pe la 7 dimineața, intră în gara maritimă, făcându-și treabă prin diferite birouri, pentru a găsi un telefon de unde să poată vorbi singur. Purtă o convorbire scurtă, părând foarte agitat, chiar nervos, fapt rezultat din conținutul ei:

— Cu domnișoara Dana.

— Eu sunt.

— Tu ești Dana? Aici Sukmani. De ce te încăpățânezi și nu vii la întâlnire? O să regreți. Șeful s-a supărat rău.

— Nu vreau.

— O să te coste, Dana.

— Nu-mi pasă.

— Te rog bagă-ți mințile-n cap. Avem de îndeplinit o sarcină importantă, pentru Dumnezeu!

Dana, drept răspuns, a trântit telefonul.

Atât Dana cât și Sukmani au fost urmăriți, dar nu s-au mai întâlnit. Fără un scop precis, Vidrașcu trecu pe la Ansamblu. Voia să vadă cum arată Dana, dacă e agitată, dacă înfățișarea ei spune ceva. O găsi pe scenă, într-un colț pe scaun. Citea un ziar și își aștepta rândul la microfon. Îl observase. Se sculă cu intenția expresă de a merge spre el.

Lăsând să se înțeleagă că n-o văzuse, că e grăbit în căutarea cuiva, Vidrașcu ieși. Simțind acest lucru, Dana lăsă capul în jos, renunțând să-i mai vorbească.

Începutul lunii septembrie, lipsit de soare, cu picături reci de ploaie. Ici, colo câte o frunză se desprindea încet. Sezoniștii părăseau în grupuri mari litoralul. N-aveau de unde să știe ce zile vor urma. Soarele s-a arătat darnic până aproape în noiembrie.

Pe ploaie, Sukmani, îmbrăcat cu un fel de fâș, se strecură încet spre Obor. Se opri în fața casei lui Calancea. Subofițerul era acasă. Sukmani zăbovi mult. Se înserase de-a binelea când a plecat. Vidrașcu nu era

hotărât ce să facă. Voia să-l viziteze pe Calancea. Renunță. Oricum, în dimineața următoare, îl găsea pe vas.

— Cum a fost aseară, tovarășe Calancea?

— M-a luat cu binișorul. Cum o duc, dacă am spus cuiva ce legături am cu el. Apoi, că sunt băiat bun. Mi-a dat mărunțișul ăsta. Sunt vreo șapte-opt sute. Uitați-vă la ei. Au amprentele lui Sukmani. Poate vă ajută la ceva. Pe urmă... dar să vă redau textual, așa cum m-ați învățat: „Și acum, domnule Calancea, uite ce sarcină îți dăm: să ne procuri o hartă cu sistemul de apărare a litoralului”. Am ripostat pe loc: „Nu pot așa ceva, nu am de unde”. I-am spus, să știe. „Te interesează, te împrietenești cu cine crezi, faci orice și intri în posesia documentului. De nu, înseamnă refuz și refuzul se pedepsește. Fii atent, noi plătim bine, dar și pedepsim rău!”

— Cum a rămas, în cele din urmă? întrebă Vidrașcu.

— Să încerc, dar nu știu ce să fac.

— Când urmează să vă vedeți?

— Îmi va face o vizită, nu mai devreme de o săptămână.

— Bine, o să ne gândim. Te anunț eu din timp ce ai de făcut.

Informându-l pe căpitanul Stoian despre cele aflate de la subofițer, Vidrașcu își expuse și punctul său de

vedere:

— Sukmani ăsta-i dat dracului. Vrea în felul acesta să verifice dacă subofițerul este în legătură cu noi. El știe doar că nu are de unde să-i procure planul de apărare a litoralului.

— Cred că așa e, Vidrașcule. Spune-i lui Calancea să se văicărească că a încercat în fel și chip, dar nu a putut face nimic ca astfel să-l oblige pe Sukmani să-și schimbe tactica.

— Numai să nu-l lichideze.

— N-are curajul s-o facă. Ulciorul nu merge de multe ori la apă. În altă ordine de idei, nu crezi că ar fi indicat să luăm unele măsuri în plus la bateria „Tirpitz”?

— Nu-i prea devreme, tovarășe căpitan?

— Cred că nu. Ocupă-te dumneata de treaba asta cu maximă discreție.

— Am înțeles.

13

La 6 septembrie, «Ramses III» mai era încă în reparație. Ideea tărăgănării terminării reparațiilor aparținea căpitanului Stoian, care voia, în felul acesta, să vadă cum va acționa Sukmani. Miza chiar pe faptul că acesta va forța nota. Lucru ce se și întâmplă. În cursul zilei sună de mai multe ori de la diferite telefoane

publice, dar de fiecare dată nu i se răspunse. Vidrașcu bănuia la cine telefonase. Dana a fost căutată de trei ori, dar de fiecare dată refuzase să răspundă, deși era acasă.

După-amiază, Sukmani făcu din nou drumul până în Obor. Îl găsi acasă pe Calancea. Acesta, pregătit, îl luă în primire pe Sukmani:

— Ceea ce îmi cereți e imposibil și știți foarte bine lucrul acesta. Cred că ar fi mai bine să întrerupem jocul. Dumneavoastră cu treburile dumneavoastră, iar eu cu ale mele.

— Te ascult, zi-i mai departe, deși mă întreb dacă îți aparțin aceste cuvinte sau ai fost pus să le înveți.

— Ieși afară, bestie, dacă nu, îți dau una în cap și te fac pilaf. Victorițo, vino-ncoace repede!

Nevastă-sa intră speriată. O femeie uscățivă, dar energică. Se uită la amândoi și întrebă:

— Ce s-a întâmplat, de ce mă gonești în odaia din spate de fiecare dată când vine dânsul?

— Taci! Du-te la domnul Crăciunescu și roagă-l să-ți dea voie să dai un telefon la comenduire. Să vie urgent aici un ofițer. Dar ce crede dumnealui...?

— Mă duc, treaba ta, tu știi...

— O clipă, interveni răgușit Sukmani. A fost o mică neînțelegere. Datoram soțului dumneavoastră două mii de lei. Poate nici nu v-a spus. Nu eram dispus să-i restitui azi și s-a supărat. Uite, renunț la ceea ce voiam

să fac astă-seară cu ei și i-i restitui chiar acum, adăugând un spor de cinci sute. Sunteți mulțumit, domnule Calancea?

Femeia se uită împietrită. Nu știa ce să creadă. Un semn discret, abia perceptibil, făcut de Calancea fu sesizat de olteanca lui.

— Dacă-s ai noștri, de ce să-i refuzăm? Dar tu știi mai bine, bărbate, ce ai de făcut, eu...

— Îmi place cum gândiți, doamnă. Și acum putem continua între noi, bărbații. Pentru asta îndrăznesc să vă rog ca din acest mărunțiș să luați, cum se zice pe-aici, „o drojdie”, să facem mai dulce discuția. Am observat un bufet la colț.

— Să mă duc, bărbate?

— Du-te femeie, oftă el. Adu și niște brânză cu roșii.

— Deșteaptă femeie ai, Calancea. Am face multă treabă cu ea, dar nici cu tine nu mi-e rușine. Am auzit eu că oltenii „ăștia” sunt dați dracului.

— Mă întreb de unde știți așa bine românește? Cunoașteți o serie de proverbe, glume, obiceiuri de la noi.

— Să fiu sincer cu tine? Am și eu niște rude în România. În timpul celui de-al doilea război mondial m-am înrolat voluntar în armata germană și apoi am rămas în străinătate. Acum...

— Vasăzică sunteți neamț. N-am știut. Îmi pare bine.

Știu și eu binișor nemțește. În timpul războiului am fost slugă în Banat, la o nemțoaică. Dacă o mai trăi, cred că mă ține minte și acum.

— Sunt convins, domnule Calancea. Dar hai, până-ți vine soția, să stabilim niște lucruri. Văd că vrei să mă ajuți și eu mă țin de cuvânt. Nu ne vom mai vedea aici. Am să-ți spun ce mă interesează. Informațiile le vei pune într-o cutie de chibrituri pe care o vei arunca joia, la ora 18, în coșul de gunoi așezat la intersecția... Banii ți-i trimit prin poștă...

Discuția dintre Sukmani și Calancea a fost analizată atent de Vidrașcu. La întâlnirea cu Stoian, fu întrebat:

— Te-ai gândit la o verificare în satele unde spune Sukmani că are rude?

— Am și trimis un om acolo, tovarășe căpitan.

— Pe cine?

— Pe locotenentul major Voinea.

— Foarte bine. Într-o zi va trebui să facem un bilanț și să vedem cine a participat din partea noastră la rezolvarea acțiunii. Să nu uit. Mâine vine tovarășul colonel Angelescu. A fost de acord cu discuția cu Dana Marinescu. Trebuie pregătită. Mai crezi că o să dea rezultate?

— Cred, tovarășe căpitan. Unde și la ce oră?

— Mâine, ora 14,00 la Mamaia.

— Am înțeles.

În seara aceleiași zile, Vidrașcu o aștepta pe Dana Marinescu în drumul ei de la Ansamblu către casă. Știa de la ofițerul care o supraveghea că e la teatru și stabilise cu acesta să-l prevină dacă cumva este urmărită de Sukmani sau de vreun om al lui. Știa, de asemenea, că la ora aceea Sukmani o aștepta în apropierea casei ei. Luă o mașină cu el, fără șofer. Se gândise că e mai bine ca discuția să aibă loc fără martori. Plecă de la unitate exact în momentul când fata părăsi teatrul. Își făcuse calculul că avea de așteptat cam trei minute. Dar dacă ea se va îndrepta în altă direcție? Planul lui ar fi fost ratat. Miza totuși pe programul ei ordonat. Iscodea cu privirea direcția din care trebuia să vină Dana.

Răsuflă ușurat văzând-o că se apropie și-i ieși în întâmpinare.

— Sărut mâna, Dana.

— Iar ne tutuim? Parcă erai supărat pe mine. Dar ce s-a întâmplat de-mi tai calea?

— Am venit să te răpesc, Dana. Vrei, nu vrei, mergi cu mine.

— Cred că glumești.

— Și glumesc, și nu. Îmi dai voie să te iau de braț?

— Tot mai îndrăzneț!

— Repede, în mașină.

Auzi motorul duduind și simți demarajul brusc al mașinii. După câteva viraje, pe o străduță întunecată,

mașina opri. Fără a deconecta motorul, Vidrașcu se întoarse spre fată, încercând parcă să-i privească ochii. Dana plângea.

Porni brusc, ocoli un colț și intră pe o străduță de unde ieși la șosea. Voia să verifice dacă este urmărit.

— Ce s-a întâmplat Dana, de ce plângi? întrebă el.

— Nu plâng, sau plâng fără să vreau, răspunse ea cu întârziere.

Mașina nu se opri decât lângă un pâlc de sălcii, în Mamaia.

— Dana, a venit clipa să dăm cărțile pe față.

— Cărți de dragoste, Mihai?

— Nu, Dana. Altfel de cărți. Eu și șefii mei știm multe despre tine. Știm și în ce situație ești acum. Am văzut în sufletul tău și niște lucruri care m-au speriat. Nu o dată te-ai gândit, în ultimul timp, să-ți curmi zilele. Așa-i Dana?

Ea nu răspunse imediat. Ca un ecou al unor frământări îndelungate, răspunse în cele din urmă oftând:

— Așa e, Mihai.

— Vrem să te ajutăm, ajutându-ne. Vrei Dana?

— Vreau Mihai. De mult vreau lucrul acesta. Mi-a fost teamă. N-am crezut că mai există sentimente omenești pentru mine.

Mihai Vidrașcu era mulțumit. Încrederea în Dana

începea să se confirme tot mai mult.

A doua zi, la ora 13,45 Vidrașcu o aștepta pe Dana pe plajă. Un sfert de oră mai târziu urcau scările noii case de odihnă a armatei. Vidrașcu avea emoții. Oricât ai cunoaște o persoană, în sufletul ei nu poți pătrunde.

Iată pe scurt discuția dintre Dana și colonelul Angelescu:

— Să ne cunoaștem. Eu sunt colonelul Angelescu.

— Și eu, căpitanul Stoian.

— Dana Marinescu.

— Cred că dorința de a face cunoștință a fost reciprocă.

— Din partea mea, da. Poate doar discuția aceasta trebuia să aibă loc mai demult.

— Poate, dar sperăm că nu e târziu. Ușa noastră a fost întotdeauna deschisă și va fi și de acum încolo pentru oricine.

— Pe ea scrie însă contrainformații și eu, de-aș trăi încă o dată, un singur lucru mi-aș dori: să nu aud de informații, de contrainformații.

— Dacă e așa, nu-mi rămâne decât să vă rog să ne spuneți ce considerați că aveți de spus.

— Înțeleg că nu aveți încredere în mine.

— Dimpotrivă. Însuși faptul că suntem împreună denotă creditul pe care vi-l acordăm.

— Știți ce risc făcând pasul acesta?

— Știm, și cât ne va sta în putință, vom avea grijă.

— Cu ce să încep?

— Firesc ar fi cu începutul.

— Mi-ar fi greu să vă istorisesc acum tot trecutul meu. Las amănuntele pentru o ocazie care, sper, va urma. Pe scurt. La terminarea războiului, în contextul unor împrejurări vitrege mie, am ajuns într-un lagăr din Occident; de aici, în urma unor teste de inteligență și probabil și datorită fizicului meu. Am fost recrutată pentru o școală de spionaj. În fața unei alternative inacceptabile, n-am avut de ales; am terminat cursurile și urma să fiu trimisă în România. Datorită unor neclarități în cercetările făcute asupra trecutului meu, n-am mai fost trimisă atunci, fiind oprită la sediul organizației. Mi s-au încredințat apoi câteva sarcini minore în două țări. Acum cinci ani am venit în țară sub altă identitate. Pentru acoperirea anilor cât am absentat, am primit adeverințe cu antetul unor întreprinderi particulare sau chiar de la terțe persoane, care, probabil, au existat sau încă mai există. Inițial m-am stabilit în București unde, paralel cu diferite servicii, am urmat și conservatorul. În acel timp am îndeplinit unele misiuni, după mine, de verificare a unor date sau de proprie verificare. Anul trecut am primit indicația să vin la Constanța și să mă încadrez la Ansamblul artistic al garnizoanei. Un timp am fost lăsată în pace; acest timp

a avut o mare influență...

— Cum adică?

— Perioada cât n-am mai fost în legătură cu ei, cât n-am mai avut sarcini, a avut o dublă acțiune asupra mea: în primul rând, ceea ce vedeam în jurul meu, contactul cotidian cu realitatea, cu oamenii, m-au determinat să-mi pun întrebarea dacă merg pe un drum bun; faptul că activam într-un colectiv m-a influențat și mai mult și m-a determinat, aș zice, să iau o hotărâre categorică în primele zile ale lunii ianuarie din acest an – cu orice risc, să nu mai răspund nici unei chemări.

— De ce nu ne-ați dezvăluit încă de atunci lucrurile astea?

— N-am avut curajul. Gândiți-vă că și pentru a lua hotărârea de care vă spuneam m-am consumat enorm, iar când mi-am mai revenit, a intervenit povestea cu căpitanul Istrate, de care cred că știți și dumneavoastră.

— Vom discuta mai târziu despre aceasta.

— În primăvară, un emisar al serviciului de informații a încercat să-mi dea sarcini.

— Ce fel de sarcini?

— Am refuzat să-l ascult, așa că nu știu precis. Spunea că e ceva important. În alt rând mi-a spus de un subofițer. Într-o zi m-am pomenit cu el în teatru. Speriată, nu știam ce să fac. L-am introdus într-o cabină. Apoi l-am scos. Am discutat pe culoar, m-a enervat. De

atunci mă caută mereu, dar nu vreau să-l văd, e un monstru.

— Îl cunoașteți mai dinainte?

— Nu, dar știu că a omorât doi oameni.

Dana, emoționată, izbucni într-un plâns mocnit și nu mai putu continua discuția. Paharul amărăciunilor se revărsa.

— Vrei să te odihnești puțin în camera de alături?

— Vă mulțumesc.

Obosită, părăsi încăperea oftând repetat.

— Ce părere aveți, tovarășe colonel? întrebă căpitanul Stoian.

— Cred că Vidrașcu a reușit s-o cunoască destul de bine și mă gândesc că nu e momentul să insistăm asupra unor detalii. Scopul este s-o câștigăm de partea noastră și cred că nu am greșit discutând cu ea.

— Mi se pare destul de matură și cred că va accepta.

— E într-un moment de răscruce și dacă nu acceptă mâna întinsă de noi își dă seama, sper, ce-o așteaptă.

După câteva clipe reintră Dana. Se simțea parcă mal ușurată, mai odihnită.

— Domnișoară Marinescu, pe noi ne interesează monstrul de care vorbeai. Bănuim că e una și aceeași persoană cu Sukmani. Spune-ne tot ce știi despre el.

— Anul acesta l-am văzut prima dată. S-a recomandat Sukmani și mi-a spus că are o agenție de vapoare într-

un port din Mediterana, deși nu cred acest lucru. Cunoaște perfect germana. Cred că e neamț. Are peste patruzeci de ani, se poartă elegant și în general tandru.

— Noi avem informații cu privire la anumite intenții ale unui serviciu de spionaj străin. La realizarea acestora trebuia, probabil, să-și aduci aportul și dumneata, îndeplinind sarcinile transmise prin Sukmani.

— E posibil, nu vă contrazic.

— Să zicem că-i așa, și în cazul acesta...

— Vă înțeleg, dar credeți-mă și pe mine că m-am schimbat, am început să mă gândesc la o altfel de viață... Mai bine zis, vreau să trăiesc ca toți oamenii... Am în minte amintirea părinților, m-am atașat mult de un om, care până la urmă m-a părăsit, începusem să cred că am niște prieteni... Vedeți...

— Nici noi nu dorim altceva. Dar pentru ca să trăim, să ne bucurăm de familiile noastre, suntem datori să împiedicăm dușmanii să-și facă de cap.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, dar credeți-mă, pentru numele lui Dumnezeu, că nu mai pot. M-am săturat de această nesiguranță, m-a obosit teama de ceea ce mă așteaptă. Dacă legea mă va găsi vinovată, îmi voi ispăși păcatele, dar vreau să termin odată pentru totdeauna.

— Nu vă grăbiți cu răspunsul. Mai gândiți-vă.

Dana oftă, începu din nou să plângă.

— Îmi dau seama că ești zbuciumată, domnișoară Marinescu. Noi putem renunța la sprijinul dumitale, deși cred că ar fi grăbit deznodământul și poate am putea evita alte crime posibile. La asta m-am gândit. Repet, nu vrem să te obligăm, deși îți dai seama, dumneata ai niște datorii față de țara aceasta.

— Nu mai pot, vă rog să mă lăsați. Vreau să mă liniștesc.

— De acord. Am totuși o propunere! Mâine seară, la ora 20,30, locotenentul major Vidrașcu te va aștepta cu mașina la colțul dinspre Mamaia al intersecției bulevardului Lenin cu strada Mihai Viteazul. La ora 21,00 ne putem reîntâlni aici. Asta numai în cazul când te simți în măsură să răspunzi afirmativ propunerii noastre. Vei fi în permanență supravegheată.

După plecarea Danei se făcu liniște. Căpitanul Stoian deschise larg fereastra. Dinspre mare un vânt rece flutura perdeaua de mătase.

— Mergem pe ideea că va veni la întâlnire. Pregătiți amănunțit indicațiile pe care trebuie să i le dăm. Cum stăm cu Calancea? întrebă colonelul Angelescu.

— Materialul e pus de Calancea în diferite locuri, unele destul de banale. Le ridică un marinar care e în slujba lui Sukmani.

— Sukmani s-a mai întâlnit cu subofițerul?

— Până acum nu. Au stabilit o singură zi pe

săptămână, la aceeași oră, însă prin rotație în trei locuri diferite.

— Ce informații i-a cerut până în prezent?

— Numărul navelor din port pe categorii, cam din ce regiuni ale țării sunt marinarii, efectivul elevilor din ultimul an al Școlii militare de marină.

— De turistul nostru ce mai știți?

— Nimic.

— Ce-ați făcut cu preotul catolic din București?

— Permiteți să raporteze locotenentul major Vidrașcu.

— Poftim.

— Biserica e situată pe strada Bucov. O clădire modestă, de genul unor biserici din orașele occidentale, cu o mică curte, neîngrijită, plină de ierburi, încuiată. Preotul, un om în vârstă, necăsătorit, ca toți clericii catolici, locuiește în apropierea străzii Lizeanu. Investigațiile întreprinse nu au stabilit lucruri deosebite. Se pare că duce o viață retrasă. Nu intră nimeni la el, cu excepția unei menajere între două vârste. Se numește Katy Krabner și probabil e nemțoaică. La biserică oficiază numai duminica. Cu o oră mai devreme vine Katy și face curățenie. Gurile rele spun despre ea lucruri nu prea frumoase. De pildă, miercurea, ziua în care vine menajera acasă, preotul se bărbierește, pare chipeș, vesel, de unde și presupunerile

destul de deocheate. Enoriași are puțini. Se vede treaba că se mulțumește cu acest puțin. La trei-patru luni primește câte un colet din străinătate, care conține în general ciocolată, cărți religioase și medicamente. Nu se ferește, o lasă pe Katy să desfacă coletele. Ea se simte măgulită și se laudă cu acest, lucru în familia doctorului, unde lucrează permanent. Atât deocamdată.

— Nimic deosebit, deci. Și la ce v-ați gândit, vă mai ocupați de el?

— Da, noi credem că e bine să-l mai ținem sub observație, răspunse căpitanul Stoian.

— Bine. Îmi raportați dacă apare ceva nou.

— Am înțeles.

14

Dana Marinescu nu s-a lăsat așteptată. Vidrașcu a condus-o la Mamaia, unde s-a întâlnit din nou cu colonelul Angelescu și căpitanul Stoian. A fost invitat să participe și el. Pe drum, când a readus-o în oraș, n-au schimbat niciun cuvânt. În câteva rânduri și-au strâns mâinile. De la prima atingere, simți neliniștea fetei, urmare firească a tensiunii generate de conținutul discuțiilor. La un moment dat păru că-i răspunde cu un fel de dârzenie. Ar fi vrut să-i privească ochii, însă

conducea mașina și renunță. S-au despărțit fără cuvinte, fără gesturi.

La câteva zile după aceea, într-o dimineață, Vidrașcu își făcu de lucru la Ansamblu. Voia să afle de la Dana dacă s-a ivit ceva nou. Răsfoia o revistă în biroul șefului ansamblului, când Dana intră să semneze condica.

— Te aștept aici. Căpitanul Voicu lipsește. În prima pauză, Dana intră discret în birou.

— Ai vreo veste?

— Am avut două întrevederi cu Sukmani. Cred că mi-a acceptat explicațiile. Mi-a imputat că am rupt relațiile cu căpitanul inginer Istrate și mi-a cerut să mă împrietenesc cu altul, eventual de la comandamentul garnizoanei.

— N-ai înțeles scopul?

— Ba da. Îl interesează zonele interzise din regiunea Dobrogea și armamentul din înzestrarea unităților.

— Cum te-ai gândit să procedezi?

— Cunosc câțiva ofițeri de la garnizoană. Doi îmi fac curte. Mă voi împrieteni cu unul. Îmi veți da informațiile pe care eu am să i le atribui lui și în felul acesta...

— Și dacă Sukmani îți cere să-i prezinți „amicul”?

— Nu m-am gândit la asta, dar cred că n-o să-mi ceară așa ceva. Dacă-mi cere, îi spun că informațiile i le-am obținut prin tragere de... limbă. Ce părere ai?

— Cred că nu e rău așa. Mâine seară am să-ți comunic. Ne vedem la ora și locul stabilit, da?

— Bine, Mihai.

— Atenție la ceea ce ți-a recomandat colonelul și vezi să nu fim observați prea des împreună.

Informându-și șeful despre cele discutate cu Dana, Vidrașcu adăugă:

— După câte înțeleg, Sukmani știe ceva despre reorganizările operate în zonă și despre armamentul nou.

— Așa se pare și, dacă apelează la Dana. Înseamnă că ori vechea sursă nu-l mai servește, ori vrea să verifice unele lucruri. Când îi trebuie informațiile?

— Nu i-a stabilit un termen având în vedere că trebuie să cunoască mai întâi un ofițer.

— Noi trebuie să le pregătim din timp. Am să dau dispozițiile respective. Să nu uit. Te-a căutat la telefon Calancea. Te așteaptă.

— Înseamnă că s-a ivit ceva.

— Când te vezi cu el?

— Imediat ce se-nserează.

— Dacă ai nevoie de mine, mă găsești aici până pe la ora 21,30.

— Am înțeles.

...Vidrașcu și Calancea au ajuns cam în același timp la

locul de întâlnire. Subofițerul era îmbrăcat civil, cu pălărie și trenci albastru. Greu de recunoscut. Trecu pe lângă Vidrașcu, coborând indiferent spre mare. Aproape de strada Rosmarin se opri, aprinzându-și o țigară. Peste câteva clipe, erau unul lângă altul.

— A venit prietenul, spuse subofițerul.

— Ce vrea?

— Să fac treabă, plătește bine și...

— Și...

— Vechea placă. Nu-i de Calancea aici. Îmi asigura un post de marinar în Occident, casă, etc.

— Palavre. Altceva ce dorește?

— Să-mi iau câteva zile de concediu.

— De ce?

— Pentru a-mi face cumpărături de iarnă. Pretext pentru a umbla prin regiune ca să stabilesc cu precizie zonele interzise din Dobrogea. Mi-a dat explicații cum pot face acest lucru.

— Când trebuie să-i dai informațiile?

— Pe data de 24 septembrie. El pleacă mâine și vine peste zece zile.

— Cum i le transmiți?

— Ne întâlnim la braseria din piața Ovidiu, în jurul orei 19. Mă așteaptă la o masă lângă un cuier în drum spre toaletă. Mă voi așeza în apropiere sau îmi voi face drum într-acolo pentru a-i strecura plicul în trenciul

agățat de cuier.

— Cum te-ai gândit să procedezi?

— Întâmplarea face să mai am zece zile de concediu și, dacă mi-aprobă comandantul, le-aș lua acum. Cu ocazia asta mă aprovizionez și de iarnă.

— Bine, o să intervenim și noi. Trebuie să umbli însă prin mai multe locuri. S-ar putea să-ți ceară detalii, să cunoști repere din localitățile respective.

Prezentându-se la căpitanul Stoian să-i raporteze discuția cu Calancea, Vidrașcu îl găsi acolo și pe colonelul Angelescu. Auzind ce-l interesează pe Sukmani, colonelul se încruntă.

— Înseamnă că au și aflat despre ultimele modificări aduse dispunerii unităților.

— Posibil, tovarășe colonel. După cum este posibil să facă numai o verificare a agenților – Dana și Calancea.

— Mai repede înclin să cred că urmărește doi iepuri dintr-o împușcătură: verificarea informațiilor și, totodată, a oamenilor.

— Ce se-aude cu Manuela Pandelescu?

— Nimic deosebit, tovarășe colonel. Manuela, procedând așa cum i-am spus, stă la dispoziția preotului, trimisă de Sukmani. Acesta încă nu i-a dat nicio sarcină.

— Înseamnă că planul nostru a reușit.

— Sper. A intervenit un lucru neașteptat. La o

repetiție a căzut și și-a făcut o fisură la rotula genunchiului drept. Medicii i-au garantat vindecarea, dar ea e puțin sceptică. Vă mai pot raporta că este o studentă eminentă.

— Interesează-te de ea. Mă bucur că merge bine.

— Am înțeles.

15

În sfârșit, «El Hafez» apăru în larg. Acostă în port la dana 9. Părea curățat, spălat, ornamentat. Se zăreau instalații noi, moderne. La pupă un radar strălucea în soare.

Atenția se îndreptă asupra echipajului. Mulți marinari noi, și unii cu funcții nou create: ofițer cu aprovizionarea, ofițer pentru studii meteorologice, ofițer hidrograf, ofițer piscicol. S-a presupus, cum era și normal, că altul era rostul lor.

Locotenentul major Vidrașcu propuse căpitanului Stoian câteva măsuri suplimentare. În primul rând a solicitat sprijin pentru a-i putea cunoaște pe toți marinarii de pe «El Hafez». Observase, printre altele, lipsa celui de care se servise anterior Sukmani.

În schimb, odată cu sosirea navei își făcu apariția și preotul Martin Knapp, care primi chiar din prima seară o vizită. În camera rezervată la hotelul «Continental»

intră un bărbat cu care s-a întreținut aproape două ore. Era vameșul Mincioagă Aristică.

Vidrașcu stabili chiar în cursul nopții că Mincioagă era un tip izolat, necomunicativ, absent, apatic. Soția lui avea rude în Occident, unde făcuse două deplasări. Acasă nu primea pe nimeni.

Deși «El Hafez» ieșise recent din reparații, a început deratizarea navei în primul port în care a ancorat, respectiv în bătrânul Tomis. Deratizarea viza distrugerea pașnicilor prieteni ai marinarilor, inofensivii carcalaci. Odată cu echipa de deratizare urcase la bord și vameșul Mincioagă Aristică, sub pretextul controlării navei din punct de vedere vamal. În realitate, un prilej de a scotoci peste tot, nestingherit, pe vas nerămânând decât doi-trei marinari, și aceia pe punte, privind portul, digul de nord pe care se plimbau îndrăgostiții, clădirea Cazinoului, albă și maiestuoasă. Ceilalți marinari de pe vas au ținut să iasă din prima zi în oraș.

Vidrașcu luă toate măsurile pentru a afla ce făcuse Mincioagă pe vas. Rezultatul a fost cel scontat. Era omul lui Martin Knapp.

Conform indicațiilor primite de la stăpânul său, Mincioagă scotoci cu răbdare cabina lui Sukmani. Pe celelalte le controlă doar cu „vederea”, lăsând un alt vameș să se ocupe de ele. În cabina lui Sukmani se opri

la dulapul eu haine. Găsi acolo, pe lângă mai multe costume, o casetă fixată bine în care se afla multă valută, două rol-filme, o sticluță cu otravă – mai mult ca sigur ucigătoarea „Iguana”, cea care-i trimisese pe lumea cealaltă pe Emilia Rizea și pe Grigore Pandelescu. Pe un carnet erau notate mai multe adrese, îndeosebi din porturile în care probabil Sukmani acosta. Mincioagă se opri cu privirea asupra unor linii, ce voiau să reprezinte o schiță, în dreptul cărora era notat cuvântul „Tirpitz”.

În fața acestor constatări avu o idee năstrușnică – să fure sau să obțină o probă din faimoasa „Iguana”. Optă pentru ultima soluție, probabil influențat de prezența unei seringi și a câtorva sticluțe de penicilină goale de pe etajera de la chiuvetă. Satisfăcut, dar transpirat, părăsi cabina lui Sukmani. Își șterse fruntea cu o batistă ponosită și coborî grăbit de pe vas. Se opri la bufetul din incinta căpităniei, unde ceru un coniac mare și o cafea. Observându-l pe șeful său de tură, ținu să-i zică cu glas tare, dar ușor tremurând: „Don’șef, pe «El Hafez» totul e în regulă. Nu știu dacă vameșul venit de la Galați a găsit ceva”.

— Am fost informat. Totul e în regulă, dar ce-i cu tine la bufet în timpul programului?

— Nu vă supărați, s-a terminat de-o oră așa că... în aceeași seară, Mincioagă Aristică îl vizită pe preotul Martin Knapp pentru „a se spovedi”. Fiind întrebat de

un funcționar de la recepție la cine merge, dădu numele de Voiculescu, de la camera... într-adevăr, acesta exista, dar habar nu avea ce se întâmplă în hotel.

Mincioagă zăbovi în camera lui Knapp aproape o oră. Ieși puțin speriat. Privi de mai multe ori în urma sa pentru a vedea dacă nu este urmărit. Cum dădu colțul în piață scoase un pumn de bancnote de o sută și le numără. Pe fața lui se putea citi satisfacția. Fusese bine remunerat de părinte.

Marinarii de pe «El Hafez» se plimbau curioși prin oraș. Câțiva zăboviră la braseria «Ovidiu». Doi dintre aceștia, amețiți de-a binelea, abia mai mergeau pe stradă. Se îndreptau spre port. Vidrașcu observă, din mașina cu care se îndrepta spre unitate, că erau însoțiți de un marinar român. Acesta își făcu bine „meseria”. Străinii l-au îndrăgit pe loc. Dovadă, nu-l lăsară să plece până n-au servit, împreună, la bufetul portului, o sticlă de rom.

Tânărul, nimeni altul decât locotenentul Ionașcu, îl informă, la scurt timp după aceea, pe locotenentul major Vidrașcu despre cele aflate de la marinari.

— La bord au venit câțiva „presari”, adică polițiști. Nava dispune de o stație puternică de radio. Comandantul are teamă de secund. Printre „presari” e un ofițer de geniu, se pare inginer. Am încercat să mă

reîntâlnesc cu cei doi marinari, dar n-am reușit. De altfel, nici numele lor nu l-am putut afla. După ultima sută de rom, au fost duși pe brațe la vas. Marinarul de cart a înregistrat scena.

Ulterior, oamenii lui Vidrașcu au stabilit că cei doi n-au mai coborât de pe vas în decursul celor patru zile cât a stat «El Hafez» în port. Sancțiunea a fost acordată, se înțelege, de adevăratul conducător al navei – Sukmani în dimineața următoare, Sukmani n-a ieșit în oraș. Probabil își judeca subalternii. Trebuia însă să apară cel puțin după-amiază pentru întâlnirea cu Calancea.

Cu o oră înaintea celei stabilite cu Calancea, Sukmani, însoțit de doi marinari, ocupă o masă în braserie, în apropierea tonomatului. În spatele lor se afla într-adevăr un cuier și, ca să mergi la toaletă, trebuia să treci pe lângă el. În față, o oglindă mare acoperea jumătate din perete.

În piața Ovidiu, alți doi marinari de pe «El Hafez» se învârteau de colo, colo. Unul, cu un aparat foto «Exacta», poza statuia, diverși trecători. Se uită discret la ceas. Băieții lui Vidrașcu îi urmăreau cu atenție. Cel mai scund, întorcându-se cu spatele, scoase o tabacheră. Aprinse o țigară. Un ofițer care se afla chiar în spatele lui văzu că în tabacheră avea o poză, după părerea lui, a subofițerului Calancea Gavrilă. La orele 19 și cinci minute acesta apăru. Degajat, intră în braserie. Locuri

puține. Lume multă. Găsi un loc la o masă ocupată de un cetățean, lângă geam. Sukmani îl urmărea cu ajutorul oglinzii. Calancea, indiferent.

— O bere, ceru Calancea.

— Nu mai avem.

— Cum nu mai ai, șmechere? interveni cetățeanul de la masă. Mama voastră de șnapani!

Pe Calancea îl surprinse această neașteptată intervenție. Sukmani auzise discuția și manifesta semne de îngrijorare.

Chelnerul, cunoscându-și bine clientul, îl scoase frumușel afară. Calancea putu sorbi în liniște un coniac mic. După al doilea, se ridică, îndreptându-se spre toaletă. Lângă tonomat se opri. Scoase o monedă și formă un număr. În sală răsună o melodie de muzică ușoară austriacă. Cânta Vico Toriani[10].

În acest timp, strecură discret în trenciul lui Sukmani, pe care-l cunoștea de la ultima întâlnire, plicul cu informațiile cerute. La ieșirea din toaletă se izbi de un cetățean înalt, după înfățișare străin, care își ceru scuze. Ridică un plic căzut jos și i-l întinse lui Calancea.

— Mă scuzați, vă aparține, poftim.

Cât ai clipi din ochi cetățeanul dispăru. Era unul din „presarii” de pe nava «El Hafez».

---

[10] Vico Torriani a fost un actor și cântăreț elvețian.

Peste un sfert de oră, subofițerul îi prezenta lui Vidrașcu plicul primit de la Sukmani. În el, două mii de lei. „Puțin pentru valoarea informațiilor”, gândiră amândoi. O notiță bătută la mașină avea următorul conținut: „Ne interesează sistemul de apărare a litoralului. Atenție cum procedezi! Te găsim noi peste zece zile. Distruge imediat biletul!”

Sukmani părăsi târziu localul. La 23,30 se aprinse lumina în cabina lui de pe «El Hafez». Nu se grăbea să se culce. Abia către ora unu nu se mai zări pe vas nimic în afară de luminile de bord. Nicio mișcare. Sus, pe punte, în cabina de comandă, un marinar fuma liniștit și fredona încet o melodie grecească, săltăreață.

16

A doua zi, după-amiază, s-a consumat repriza secundă. De o parte – eroii din ziua precedentă, de altă parte – o eroină, Dana Marinescu. Decorul, în schimb, era altul. Mai romantic, mai visător. La capătul falezei, lângă farul genovez, o tânără doamnă aștepta, admirând statuia lui Eminescu, brațele arcuite ale Veronicăi Micle, întinderea nesfârșită a mării.

Un bărbat se plimba dezinvolt printre alei. Un ochi mai abil ar fi descoperit escorta domnului răspândită pe toată faleza. Un tuciuriu se rezemase cu spatele de

balustradă și o fixa pe Dana, căci ea era doamna de pe bancă, de parcă ar fi vrut s-o devoreze. Avea niște ochi de viezure sub niște sprâncene stufoase. Trăgea lung dintr-un capăt de țigară de parcă ofta.

În fața statuii, un altul își făcea de lucru cu un aparat de fotografiat. Era înalt, deșirat, îmbrăcat în costum, cu un fular scămoșat aruncat după gât.

Sukmani trecu de trei ori prin fața Danei. Abia a patra oară se așeză lângă ea. Scoase un ziar și simulă citirea lui.

— Vrei să pui pe bancă materialul?

— Da.

— Ai întâmpinat greutăți?

— Oarecum.

— Știi că verificăm datele. Nu aș vrea să avem motive de supărare.

— După atâția ani pui astfel de probleme?

— Acum, uite ce ne interesează E mai greu, dar, fie de la aceeași sursă, fie din altele, culege date privind sistemul de apărare a litoralului.

— Nu-l cunoașteți?

— Au intervenit ceva schimbări. Românii au luat măsuri de modernizare.

— Bine. Și când le vrei?

— Peste zece zile, în același loc. La plicul cu banii. Precauție și curaj.

Sukmani se ridică încet. Făcu două ture pe faleză și dispăru în port. Odată cu el și patru marinari. Cel rezemat de balustradă rămase nemișcat.

Indiferentă, Dana își pipăi degetele, își verifică manichiura. Scoase o oglinjoară pentru a-și aranja o buclă căzută pe frunte. Se ridică alene, apropiindu-se de stația de mașini din fața Cazinoului. O luă pe cea purtând numărul 8 și nu întoarse capul până la plaja „Modern”, unde coborî. Când ajunse în fața intrării teatrului, zări, la oarecare distanță, pe tuciuriul cu haina în carouri, cu ochii de viezure și părul negru tuns scurt. Privea aiurea, fără niciun scop. În dreptul teatrului se uită atent prin geamurile mari, dar nu văzu nimic. Luminile erau stinse și perdelele uriașe truse. Dinspre mare urca un cetățean cu un aparat foto în mâini. Îl opri pe tuciuriu și după două-trei schimburi de cuvinte îl pălmui. Tuciuriul nu scoase o vorbă. Își frecă obrazul și se pierdu pe una din străduțele alăturate. Individul cu apucături de huligan, nu era altul decât Vivi Albertini.

La 19 septembrie «El Hafez» a ridicat ancora, cu tot echipajul, mai puțin ofițerul cu aprovizionarea. Cu câteva ore înainte de plecarea navei, alunecase pe scara de la pupa, alegându-se cu o entorsă, apreciată ca destul de serioasă. A fost dus la spitalul portului. Medicul radiolog lipsea. S-a considerat necesară internarea lui. A acceptat.

Trei zile mai târziu a ieșit din spital. Se vede treaba că entorsa nu era chiar așa de serioasă. Șchiopăta nițel, dar prea puțin pentru a-l opri din plimbările singuratice prin oraș. A ocupat o cameră la «Continental» așteptând, chipurile, reîntoarcerea lui «El Hafez». La recepție era înregistrat sub numele de Musli Faud.

În spital, în lipsă de alte preocupări, și pentru a nu se plictisi, Musli Faud se arătase foarte atent cu surorile de serviciu. Se întreținea în discuții cu ele, le spunea chiar glume în limba română. Pe una dintre ele, al cărei soț lucra în port, într-o discuție destul de abilă, o întrebase câte nave veneau pe zi, sub ce pavilion, ce încărcau, dacă îi ajungeau banii și ce munci suplimentare făcea pentru a-și putea permite o masă la restaurant.

Musli Faud se respecta la hotel. La ora 9, micul dejun în cameră. Cobora pe la zece. Zilnic se oprea la frizeria de la parter și la Ali, lustragiul din față. După ce se convingea de lustrul impecabil al pantofilor, își făcea turul de onoare prin centru.

Tocmai când Vidrașcu se gândea să-i propună căpitanului Stoian să reducă din măsurile de supraveghere a acestui fanfaron, se ivi o surpriză: o vizită la Florica Mezei, prelungită până aproape de miezul nopții. La hotel a adormit cu lumina aprinsa. A doua zi l-a sculat femeia de serviciu. Era 11,30. Dormise aproape douăsprezece ore.

Aproape de prânz, locotenentul Ionașcu îl sună la telefon pe Vidrașcu.

— Te ascult, Ionașcule.

— În legătură cu Florica...

— Știu. Ai toate elementele?

— Da, mai am puțin și termin raportul. Într-o jumătate de oră e la dumneavoastră. Aș veni eu, însă am puțină treabă.

— Bine, Ionașcule, aștept. Când poți, treci și tu pe la mine.

— Am înțeles, tovarășe locotenent major.

Locotenentul Ionașcu Augustin se ținu de cuvânt. Nu trecură nici treizeci de minute și Vidrașcu intră în posesia plicului trimis de ofițer. Parcurse nerăbdător conținutul raportului. Domnul Musli Faud se dovedea a fi un demn succesor al lui Sukmani. Se prezentase politicos Floricăi, din partea șefului. Nu voia nimic. Doar să petreacă o seară împreună. Adusese sub pardesiul bej o sticlă de whisky și câteva conserve italienești.

— Nu plec până nu bem toată sticla, afirmase cu hotărâre Musli, într-o perfectă limbă românească.

— Puteți s-o consumați cu ambalaj cu tot, dar nu aici.

— Ah, doamna e rugată să primească scuzele mele. Pentru a nu știu câta oară uit sensibilitatea ce le caracterizează pe femei. Cu amabilitatea

dumneavoastră vom savura băutura americană, conservele italiene și țigările de pe coasta Anatoliei.

— Nu sunt deloc tentată, domnule...

— Musli Faud, inginer, ofițer III pe nava «El Hafez».

— Nu e nevoie.

— Mă bucur.

Au urmat discuții banale. La un moment dat, Florica chiar pusese sub semnul întrebării deplinătatea facultăților mintale ale „domnului inginer”. După ce s-a amețit puțin, Faud a căpătat curaj. A sărutat de mai multe ori mâna Floricăi și i-a făcut declarații de dragoste.

S-au auzit zgomote la ușă.

— Cine-i?

— Nu deschide, o fi vreun musafir nepoftit și...

— Ca și dumneata.

— Ascultă, nu vreau să uzez de alte metode! Fii atentă!

Era fata Floricăi. Nu venise de mult la maică-sa. Se sărutară.

— Îți prezint pe domnul...

— Visarion.

— Bebi Mezei.

— Frumoasă și distinsă precum mama! Încă o dată se confirmă vechea zicală românească: „Așchia nu sare departe de trunchi”.

— Mă măguliți, domnule...

— Visarion. Dar e târziu. Scuze pentru deranj și noapte bună.

La poartă Musli Faud adăugă:

— Nicio vorbă despre mine. Te mai caut. Avem de lămurit câteva lucruri. Așteaptă-mă seara.

— N-are rost. Eu am înțeles că...

— Ar fi neplăcut să spun domnului Sukmani lucruri...

— Înțeleg. Să lăsăm pe altă dată.

— Așa da. Sărut mâinile.

Vidrașcu puse raportul în plic, rămânând pe gânduri. „Curat nebun. Oare ce surprize ne va rezerva acest așa-zis inginer, ofițer III, de fapt omul lui Sukmani.

Prin locotenentul Ionașcu îi dădu Floricăi Mezei indicații cum să procedeze cu noul... îndrăgostit.

17

Domnul Faud își continua vacanța de toamnă. De câteva zile însă își schimbase locul de promenadă. Se învârtea în sud, sud-estul Constanței, de unul singur, pe malul mării. Un grănicer îi atrăsese atenția: „Accesul este interzis, zonă periculoasă!”. Și-a cerut scuze pretextând că era în căutarea sanatoriului Agigea. Invocase o veche sciatică care îl supăra mereu.

Apoi s-a oprit la o stână. A scos un pachet de „Kent”.

Ciobanul i-a răspuns că sunt mai bune „Mărășeștile” și l-a poftit pe un scăunel cu trei picioare.

— Șezi, dacă tot veniși. Și cu ce bai pe aici?

— Mă rătăcii.

— Zău? Uite șoseaua, colea.

— Dar de vânzare n-ai nimic?

— Avem de toate, dar nu vindem nimic. Dăm pe omenie cui o vrea.

— Știi, domnule, eu am făcut armata în ’43 la artileria de coastă și mă gândeam cum or arăta locurile acelea.

— Adică nu te rătăciși. Ce vrei să știi?

— Da... ce-i nou pe aici?

— Păi liber ți-e drumul, doară.

Faud s-a ridicat. Ciobanul l-a urmărit cu atenție. După ce s-a îndepărtat bine, și-a strigat oile și a fluierat prelung. În câteva clipe, a apărut un soldat. Baciul Mitru Romoșan, venit de pe malurile Sebeșului, i-a povestit întâmplarea cu musafirul.

Nu prea satisfăcut de ospitalitatea ciobanului și oarecum stânjenit de existența acestuia în apropiere, Faud s-a apropiat totuși de amplasamentul fostei baterii „Tirpitz”.

A zăbovit mult prin gropi, a scos un aparat de buzunar și a ascultat.

Reveni la hotel destul de târziu, obosit. Căzu frânt pe

pat și nu se sculă decât la ora 17. Pentru a comanda o masă copioasă. Înfulecă în grabă, chemând apoi camerista să-i facă curățenie. Ieși în balcon cu o țigară în gură, trăgând din ea cu sete. Era îngândurat, preocupat de ceva. Imediat ce plecă femeia, se așeză la masă. Cu multă grijă, desfăcu niște hârtii și o hartă. Se apucă să facă niște însemnări. Să-și fi găsit vocația de inginer aici, pe malurile mării, în bătrânul Tomis? Oricum, Musli Faud crescuse mult în ultimul timp în ochii lui Vidrașcu, care începu să-i acorde atenția ce i se cuvenea.

Seara, apăru în oraș, într-un costum nou, cu cămașă albă și pardesiu de gabardină[11] bej. Părea indiferent, nu-l interesau trecătorii. Se opri în fața statuii lui Ovidiu, citind cu glas tare începutul inscripției: „Tu, trecătorule...” Zâmbi flegmatic, îndreptându-se spre faleză. Privi portul, macaralele, vasele pline trase la cheu și se plimbă pe faleză. Cu un aer de plictiseală urcă spre centru trecând pe lângă catedrală, geamia turcească, piața Ovidiu, grădina Progresul.

Reîntors la hotel Musli Faud se afundă din nou în hârtiile sale. Nota, calcula, făcea comparații. Din când în când zâmbea satisfăcut. Dacă cineva ar fi avut posibilitatea să vadă documentele și-ar fi dat seama imediat la ce se refereau și de importanța lor:

---

[11] Stofă fină de lână cu dungi oblice foarte subțiri.

cuprindeau date cu privire la amplasamentul bateriei „Tirpitz”, în plină funcțiune; un raport purtând data de 22 septembrie oglindea aspectul împrejurimilor bateriei după șase ani de la terminarea războiului.

Noaptea târziu, în biroul căpitanului Stoian încă ardea lumina. Se studiau datele obținute, se trăgeau concluzii, se făceau presupuneri, se emiteau ipoteze.

Dimineața se primi o veste. «El Hafez» debarcase în port la Istanbul un mort. Ziarele de seară din vechiul Bizanț publicaseră o știre scurtă și poza victimei. Un om mic de statură, ochi pătrunzători de viezure, marinar încercat, cu îndelungată experiență. Era omul din umbra Danei. Tuciuriul era morfinoman. În apropiere de Istanbul își făcuse o injecție cu seringa de la bord. A rămas cu ea în mână. S-a otrăvit cu «Iguana». Sukmani a anunțat procuratura. S-au făcut cercetări minuțioase. Rezultatul: în seringă existase o picătură de otravă. Ben Zeadin, zis Bob, unul dintre amicii lui Bebi Mezei, a plătit astfel tribut greu viciului de care suferea.

Sukmani s-a arătat revoltat. „E o tâmpenie să folosești seringa pentru inocularea «Iguanei» și pe urmă se exclude cu desăvârșire cea mai mică urmă de otravă pe vas”, conchisese el în fața procurorului.

O scrisoare din București îl sustrase pentru un moment pe Vidrașcu din preocupările curente. Un scris

mărunt, ordonat, cu stil vioi, antrenant. Scrisoarea era de la Manuela Pandelescu. Fata îl informa că după ce se cunoscuseră mai bine, recomandarea lui Sukmani având greutate, părintele o sfătuise să se adreseze unui specialist din Occident. În paranteză, Manuela preciza că piciorul de fapt nu o mai supăra. Discuția cu grijuliul preot era redată în dialog:

— Pentru asta îmi trebuie bani, părinte.

— Micuța mea Manuela, suport eu. Sunt fericit că pot ajuta o credincioasă, banii sunt doar pentru lucruri lumești, mie îmi creează repulsie.

— Vă mulțumesc din suflet, părinte, dar știu eu... să mă mai gândesc!

— Nu prea mult, e păcat să pierzi așa o ocazie.

— Credeți că e așa de ușor?

— Doar nu ți-o fi frică? Să fiu mai tânăr, n-aș refuza o asemenea ofertă.

— Să încerc.

— Sunt convins că vei reuși.

— Să vedem.

Vidrașcu plecă imediat la București. Manuela îl aștepta. Era la biblioteca facultății de filologie. Se uita mereu spre ușă. La apariția lui, zâmbi ștrengărește și discret, invitându-l lângă ea. După obișnuitele cuvinte de politețe, o întrebă dacă se hotărâse să plece.

— Cum ziceți dumneavoastră. Dacă e nevoie, mă duc.

— Noi zicem că da, bineînțeles dacă nu ți se pare un risc prea mare.

— Am înțeles, așa voi face.

Peste câteva zile, Vidrașcu era din nou în București. Manuela era gata de plecare. Deși se opusese la început fusese convinsă și mama ei. Printre cei care au condus-o la gară se afla și părintele. A coborât ultimul din tren. Alegând un moment prielnic, a reușit să-i strecoare un plic în buzunar.

— Îl vei da unui domn care te va aștepta în fața gării. E deschis, poți să-l citești, nu cuprinde niciun secret.

— La Frankfurt?

— Da, la Frankfurt pe Main.

— Dar cum îl recunosc?

— O să te recunoască el.

Cât despre plic, un text mai banal nu putea să cuprindă: „Dragă Henri, parohia merge slab, enoriași tot mai puțini, dar credința în Dumnezeu îmi dă puteri să-l slujesc până la moarte. Salutări colegilor mei ce poartă cuvântul Domnului”.

Vidrașcu, pe bună dreptate, trase concluzia că era vorba de un mesaj cifrat și că adevăratul sens era altul. După descifrare suna astfel: „A sosit specialistul. E nevoie însă de săpături serioase. Susțin propunerea: lucrările să se efectueze de specialiști români și noi să acționăm la timpul oportun, pentru a putea intra în

posesia materialului". Urma un post-scriptum: „Aștept indicații. Fata prezintă încredere de gradul II".

— Oare nu trebuia să fie însoțită? întrebă colonelul Angelescu care conducea analiza elementelor nou apărute.

Stoian se uita la Vidrașcu.

— Consider acest lucru o scăpare, dar să sperăm că nu se va întâmpla nimic. Orice amănunt în legătură cu ea să mi-l aduceți la cunoștință. Atenție la Sukmani. Au fost prea multe crime până în prezent. Luați măsuri pentru clarificarea rolului jucat de Vivi Albertini.

18

Conform unui ordin superior, o companie de geniu, completată cu un pluton antichimic, sub comanda locotenent-colonelului Vărzaru, a început lucră rile la fosta baterie „Tirpitz". Se urmărea scoaterea de sub pământ a explozivilor, munițiilor, instalațiilor îngropate cu ani în urmă. O treabă grea și periculoasă.

Domnul Musli Faud s-a mai apropiat de câteva ori de fosta baterie, precum un lup de prada sa. Nu prea mult. Suficient totuși pentru a vedea soldați în salopetă cu târnăcoape, hârlețe și câteva tractoare.

Ideea ca Florica Mezei să lucreze pe șantier s-a dovedit inspirată. Micul birou improvizat într-o baracă

avea și nu prea nevoie de o dactilografă. Se scontase însă pe ceva.

Într-adevăr, Musli Faud nu rezistă tentației și făcu grăbit o vizită dactilografei, cerându-și scuze pentru lipsa de decență anterioară. De astă dată fu mult mai reținut, mai grav și mai plin de importanță.

— Doamnă Florica, avem încredere în dumneavoastră și de aceea vreau să discutăm deschis. Știm că sunteți detașată la șantierul fostei baterii „Tirpitz”. Vrem să cunoaștem mersul zilnic al lucrărilor, tot ce se întâmplă, și ce descoperă militarii.

— Nu-i greu acest lucru.

— Mă bucur și vă mulțumesc că ne înțelegeți.

— M-ați înțeles greșit. Nu v-am făcut nicio promisiune.

— Vai, dar e rugămintea domnului Sukmani, a șefilor săi. Și-apoi, nu uitați, aveți niște obligații, noi putem să vă facem mult rău și n-am vrea...

— Nu vă dați seama ce riscuri mă pândesc?

— Dimpotrivă, și de aceea vom avea grijă să vă subvenționăm destul de substanțial. Poftim, uitați aici un aconto de o mie de lei.

— Nu știu ce se va întâmpla cu mine. Am intrat într-o treabă urâtă. Ce să fac, ce să fac? se văicărea Florica.

— Nicio grijă, doamnă! Orice ar fi, nu vă uităm. O să vă ajutăm. De altfel, domnul Sukmani v-a promis ceva.

— În sfârșit, am s-o fac și pe asta. Dar dacă domnul Sukmani nu se va ține de cuvânt, o să aibă de-a face cu mine.

— Fiți fără grijă. O să vă vizitez seara. Voi căuta să las vecinilor impresia unui bărbat care vă face curte.

Florica primea aproape zilnic vizita domnului Faud. Acesta, amabil, o copleșea cu mici atenții.

Informațiile transmise de ea nu conțineau nimic deosebit. Aproape că nici nu era nevoie să fie „prelucrate”.

Pentru pregătirea lui Sukmani se deplasase la sediul reprezentanței un specialist de la centru, renumit în probleme de diversiune militară. A refuzat orice discuții cu personalul reprezentanței comerciale, inclusiv cu șeful ei, domnul Kurt Mayer. A stat două zile: S-a întâlnit cu Sukmani într-o vilă situată pe malul mării.

Cerându-se date suplimentare despre acest reprezentant s-a aflat că era un bărbat înalt, în vârstă de peste șaizeci de ani, viguros, energic. În centrală deținea funcția de șef de sector și era cunoscut sub numele de Manfred Müller, zis în cercuri intime Fred.

Apariția unui astfel de personaj în contextul acțiunii atrase atenția. Colonelul Angelescu îi informă pe căpitanul Stoian și pe locotenentul major Vidrașcu despre acest lucru, atrăgându-le atenția asupra sosirii în

țară a lui Sukmani și asupra persoanelor ce-l vor însoți.

În momentul când plecă de la colonel, Vidrașcu fu anunțat de ofițerul de serviciu că fusese căutat telefonic la Constanța de o femeie din București. Raportă căpitanului Stoian că pleacă și că va rămâne până seara în capitală. După-amiază o găsi pe Manuela în biblioteca facultății. La înapoiere, venise cu trenul pe la Curtici. Sperase să o întâmpine cineva pe frumosul peron, dar – nimeni. Se simțise mâhnită. A admirat simpatica gară, câțiva țărani cu desagi, un copil ce făcea reclamă ultimilor pepeni verzi, mari și atrăgători și, înciudată, s-a retras în compartimentul ei care, deși gol, îi devenise familiar. Văzând-o pornită pe vorbă, Vidrașcu o întrerupse:

— Nu știam, în primul rând, când vei veni, și-apoi nu era bine să fii așteptată. Sunt sigur că ai fost urmărită până acasă. Poate și acum suntem supravegheați.

— De-aia am spus și eu că mă așteptam să fiu întâmpinată de cineva.

— Îmi plac subtilitățile și te admir tot mai mult. Presupun că ai adus ceva pentru preot.

— Da, un plic.

— Pune-l în cursul acesta de Etică și dă-mi-l să-l răsfoiesc și cu.

Când băgă plicul în buzunar, Vidrașcu îi mai spuse fetei:

— Ne vedem după-amiază, la ora 15, în stația de tramvai, la ștrandul Tineretului. Eu am să vin dinspre oraș cu o Volgă[12] neagră, te urci repede și o să discutăm în mașină. Fii atentă cum ajungi până acolo.

Lucrurile au decurs așa cum stabilise Vidrașcu. În drum spre Pădurea Băneasa, fata începu să-i povestească.

— Înainte de a ajunge la Frankfurt pe Main, am ieșit până la toaletă. Simțeam nevoia să mă spăl pe mâini, să mă aranjez puțin. La întoarcere mi s-a părut cartea pe care o citeam mișcată puțin mai spre geam. Rămăsesem singură în cușetă de la Viena. Am ridicat volumul de pe măsuță, și, în locul unde-mi lăsasem semnul, am găsit un bilet: „În gară, lângă biroul de informații, vă așteaptă unchiul Alfons. Este șofer de taxi. Nu cereți explicații".

A fost primul lucru care m-a șocat. Credeți-mă că începusem să tremur. Fie ce-o fi, mi-am zis în sinea mea. Am așteptat întâlnirea cu grijuliul meu unchi. În gară, forfotă multă, oameni grăbiți. În spatele gării am zărit câteva coșuri mari, fum, clădiri impunătoare, masive, probabil uzine. Un decor prea puțin îmbietor.

Am coborât nehotărâtă. Valijoara mea, ușoară de

---

12 Volga (în rusă Волга) este o marcă de automobile care își are originea în Uniunea Sovietică ca înlocuitoare a cunoscutei GAZ Pobeda în 1956. Folosirea ei de către nomenclatura sovietică au transformat-o într-un simbol cultural contemporan. Au fost produse mai multe generații de mașini.

altfel, mi s-a părut grea, pașii nesiguri. Parcă și cunoștințele de limbă germană mă părăsiseră. M-am adresat unui cetățean în românește, pentru a afla unde-i biroul de informații.

În apropiere, mi-a ieșit în întâmpinare un bărbat potrivit de statură, cu o șapcă pe cap, care m-a întrebat:

— Domnișoara Pandelescu?

— Unchiul Alfons?

— Da! Urmați-mă vă rog.

Ne-am urcat într-un Mercedes care a ocolit mult. În cele din urmă a oprit într-un loc retras. O discuție scurtă. Mulțumiri pentru comisionul făcut și rugămintea de a duce înapoi răspunsul. Mi-a dat un plic și mi-a recomandat un ortopedist, indicându-mi și adresa. M-a condus apoi în partea opusă a orașului, unde m-a lăsat în fața unui hotel. Când am deschis plicul, am găsit în el o sumă mare de bani. Am uitat să vă spun: răspunsul urma să-l primesc după plecarea trenului.

M-am prezentat la specialistul ortopedist. Un medic în vârstă. Cred că nu are nimic cu acțiunea noastră. Mi-a făcut mai multe radiografii. S-a arătat în genere amabil. Ieri, după plecarea din Frankfurt, pe culoarul trenului a apărut șoferul, bineînțeles altfel îmbrăcat. La semnul lui discret, am ieșit din compartiment. Mi-a înmânat plicul pe care vi l-am dat în bibliotecă, apoi a

dispărut. Asta-i tot.

— Până acum a mers bine, Manuela. Să vedem ce va urma.

— Încă nu s-a terminat?

— Nu știu, dar nu te speria. Acum ești în țară, lângă noi. Ți-am adus plicul. Va trebui să-l duci azi după-amiază preotului. Eu plec în seara asta la Constanța. Știi unde să-mi telefonezi...

Au reintrat în București prin șoseaua Pipera. Vidrașcu o lăsă pe fată pe o străduță de lângă Piața Dorobanți, și se îndreptă în grabă spre biroul colonelului Angelescu. Îl aștepta. Au recitit împreună conținutul biletului: „Nu putem reconstitui schița bateriei și fixa camera. Continuăm cercetările”.

— Cu alte cuvinte, nimic nou, Vidrașcule, decât să grăbim lucrările. Poate dăm noi peste ceea ce urmăresc ei sau, urgentând treaba, îi obligăm să se precipite și să se dea în vileag.

— Am să raportez și tovarășului căpitan Stoian. Dacă-mi permiteți, m-aș grăbi spre gară să prind acceleratul.

— Bine, Vidrașcule. Ține-mă la curent.

— Am înțeles, să trăiți!

În aceeași după-amiază, Manuela îl vizită pe preot. Acesta îi ceru să-i povestească cum a călătorit, cum a fost primită și ținu să-i mulțumească pentru serviciul

făcut. La rândul ei, Manuela își exprimă recunoștința pentru ajutorul dat, și promise să restituie banii cât de curând. Liniștind-o asupra acestui lucru, preotul, arătându-se vădit stânjenit, nu știa cum să mai adauge ceva. Sesizând intenția, fata interveni:

— V-am supărat cu ceva, părinte? Vai, am uitat să vă dau plicul, poate...

— Tocmai despre asta e vorba, nu știu cum să fac să ajungă mâine la Constanța. Știi, un prieten aflat la mare necaz, așteaptă o mângâiere odată cu scrisoarea asta. Ce zici, mă ajuți? M-aș duce eu, dar sunt prea bătrân și drumul...

— Mă duc bucuroasă, părinte. Cunosc bine Constanța și mi-ar face plăcere s-o revăd.

Preotul, care nici nu se uită la plic, îl înapoie Manuelei:

— Pentru că prietenul meu e greu de găsit, va trebui să duci scrisoarea pe bulevardul Tomis, colț cu strada Vasile Alecsandri, în fața poștei. Nu uita: la ora 12. Acolo vei găsi un lustragiu. Pe lădița lui e scris numele Ali Ahmet. Îți dai pantofii la lustruit și îl întrebi: „Domnul Ali Ahmet?” Dacă va spune: „Nu, el e la pescuit și eu îi țin locul”, vei continua: „I-am adus biletele pentru circ”. Răspunsul lui va fi: „Vă mulțumesc, chiar voia să vă caute”.

— Dar de ce atâta mister, părinte?

— Mai mult o joacă decât mister, draga mea. Dar așa au vrut ei și, uite, îmi place să mă antrenez în farse d-astea nevinovate, ca în tinerețe.

— Dacă-i așa, mă prind și eu.

— Cu o condiție, draga mea, să joci cu toată sinceritatea, altfel piere farmecul.

— Desigur, părinte. Mâine plec.

19

Cu trenul de dimineață, Manuela porni spre Constanța. Compartimentele erau aproape goale. Un singur călător, funcționar după înfățișare, ocupa un loc în compartimentul ei. După câteva minute a căutat să intre în vorbă. Neavând chef, Manuela nu-i dădu atenție și ieși pe culoar. Simți nevoia să bea o cafea și se îndreptă spre vagonul restaurant.

La întoarcere, funcționarul sforăia. Manuela zâmbi. O amuza acest Don Juan. Îi luă „Sportul" căzut din mâini și-i răsfoi până la Constanța. Privi de câteva ori pe geam. Bătea un vânt puternic. „Vine toamna" își zise ea în gând.

Acceleratul sosi la destinație fără nicio întârziere. Vecinul continua să sforăie. Manuela se îmbrăcă tacticos. Dintr-o pornire ștrengărească, se adresă cetățeanului somnoros:

— Nu vă sculați, domnule? Am ajuns la destinație.

— Ah... e capătul?

— Capătul capătului, Constanța! Trânti ușa voinicește.

Constanța o primi cu un aer romantic de toamnă. Multe amintiri o legau de orașul ei natal. Avu un sentiment ciudat când coborî din tren și păși pe peronul micii gării Se plimbă prin centru, trecu pe lângă poștă. Nu-l văzu însă pe lustragiu. Nu știa cum arată. Își închipuia un bărbat scund, brunet, murdar și cu perciuni. De ce cu perciuni? Nu-și putea explica. Coborî până în piața Ovidiu. Se lucra intens. Se construiau blocuri de locuințe. Zăbovi mult admirând panorama portului. I-ar fi plăcut să lucreze într-un port, să vadă vasele cum se îndepărtează de țărm, cum zeci de batiste sunt fluturate cu nostalgie.

Își privi ceasul. Mai era puțin până la ora 12. Involuntar își coborî privirea spre pantofi. Erau destul de prăfuiți. Porni încet pe bulevardul Tomis. Se opri în fața unor vitrine. Cumpără un vaporaș de scoici. Mai avea de parcurs câteva sute de metri. Începu să aibă emoții. „Oare era acolo?" se întrebă ea. În fața poștei, trei lustragii.

Privi cutia fiecăruia: Mustafa Murat, Kemal Kustandi, Ali Ahmet. Adică al treilea. Sesiză însă un lucru: numele și prenumele fiecăruia începea cu aceeași literă – M.M.,

K.K., A.A.. Era o simplă coincidență?

Timidă, așeză piciorul pe cutia de lemn. Ali se apucă de treabă. Scutură periile, scoase o cutie de cremă bej, cârpe. Puse două bucăți de carton în marginile pantofului și admiră cu destul tupeu piciorul fetei. Pentru a pre veni o scenă neplăcută, Manuela se aplecă, sprijinindu-se pe genunchiul piciorului așezat pe cutie, și începu să vorbească cum o învățase preotul.

Fără a ridica privirea, lustragiul dădu replicile așteptate, iar fata, odată cu o bancnotă de douăzeci și cinci de lei, îi înmână plicul împăturit în două.

Îndepărtându-se agale, își privi de câteva ori pantofii, rememorând semnalmentele lustragiului. Era destul de tânăr. Avea o înfățișare plăcută, un păr negru tuns mărunt, o față rotundă, doi ochi pătrunzători. Îi lipsea ceva. Perciunii. Zâmbi.

Temându-se să nu fie urmărită, nu se duse la Vidrașcu. Îi dădu doar un telefon apoi, într-o cofetărie, așternu totul pe hârtie plicul dându-l unui trimis special.

Cu trenul de după-amiază Manuela își luă rămas bun de la Constanța. Cerul se mai înseninase, iar vântul se oprise. Un ciob de soare revărsa o lumină blândă peste frumosul oraș aflat la începutul toamnei.

Atenția lui Vidrașcu era îndreptată spre apropiata

sosire a lui «El Hafez». Căpitănia portului fusese înștiințată că în cel mult douăzeci și patru de ore vasul urma să acosteze. Nici nu se lăsase bine înserarea și prova cargoului se zări la gura portului.

Marinarii coborâră târziu. S-au răspândit în grupuri, în tot orașul. Sukmani nu se vedea nicăieri. În schimb pe vas se urcă domnul Faud. Vidrașcu și-i închipuia față în față, dându-și reciproc raportul. Cei doi au rămas împreună până dimineața.

A doua zi Sukmani pus la punct, tuns și bărbierit proaspăt, cu o cămașă albă, înfășurat într-un pardesiu gri-fer, urcă spre oraș. Se opri la braseria „Ovidiu", pentru a servi cafeaua.

Își continuă plimbarea îndreptându-se spre poștă. Lustragiul era la post. Sukmani își privi încălțămintea. Hotărât, puse piciorul pe lădița frumos vopsită. Acesta își făcu meseria cu dezinvoltură.

Ali fluieră flegmatic o melodie dintr-un film și savură din priviri câteva fetișcane ce se învârteau prin preajmă. Schimbă câteva cuvinte cu Kemal.

Odată cu introducerea celor două bucăți de carton în părțile laterale ale pantofului, Ali puse și plicul primit de la Manuela. Servit impecabil, domnul Sukmani scoase discret o hârtie de o sută strecurând-o printre degete lui Ali.

Se plimbă mult în tot restul zilei. O așteptă pe Dana în

apropierea casei. Se fixă o întâlnire pentru aceeași seară.

Într-adevăr, după ora 22, în colțul străzii Pușkin apăru Sukmani. De sus venea încet Dana. Un schimb de cuvinte, de plicuri și fiecare își continuă drumul. Sukmani se controla intens. Grăbi pasul. Se urcă într-o mașină cu care coborî spre faleză. O lumină se aprinse în hubloul de la provă, unde își avea cabina.

În dimineața următoare, foarte devreme, Vidrașcu intră în posesia plicului lăsat Danei de Sukmani. Îl desfăcu cu grijă. Câteva hârtii de o sută și un bilețel cu următorul conținut: „Nu știu dacă îți ajung banii”. Separat, pe o jumătate de coală, erau notate informațiile de care aveau nevoie Sukmani și șefii lui.

Mesajul cuprindea și instrucțiuni cu privire la culegerea informațiilor, la redactarea, la transmiterea lor și la comportarea Danei în toate împrejurările. Totul se încheia cu eterna promisiune... „în curând vei fi departe, într-o vilă pe malul Oceanului Pacific, dar până atunci ne vom întâlni... peste zece zile”.

Vidrașcu se interesă de cursele vasului «El Hafez». Acesta făcea o cărăușie de toată frumusețea. Venirile și plecările lui se situau la un interval regulat de zece-douăsprezece zile. Minunate condiții pentru a primi și transmite informații.

Seara, la ora stabilită telefonic în timpul zilei,

Sukmani, însoțit de Faud, îl întâlni pe Calancea. A urmat cunoscutul schimb de plicuri. De astă dată, nu se grăbeau. Au rămas la braseria „Victoria” până târziu. Nu l-au mai urmărit pe Calancea.

La o oră târzie, în biroul căpitanului, aplecați asupra plicului primit de Calancea, Stoian și Vidrașcu făceau calcule și presupuneri.

„Datorită cărui raționament Sukmani îi mărise «solda» lui Calancea?” se întrebau cei doi ofițeri. Douăzeci de hârtii noi de o sută îi răsplăteau munca. La capitolul datorii, i se cereau aceleași informații care îi erau cerute și Danei. Era clar. Lucra pe două fronturi.

Satisfăcut oarecum de ziua de muncă, Vidrașcu se grăbi spre casă pentru a se odihni. N-apucă să doarmă mai mult de două ore că soneria îl trezi. Sosi la serviciu mai repede decât și-ar fi închipuit. Căpitanul Stoian îl aștepta cu cafelele pe masă. În cameră plutea un fum gros. În cursul serii, un accident de mașină pusese capăt vieții cunoscutului clovn Vivi Albertini. Acest lucru determină reanalizarea situației în cursul nopții. Se citi cu glas tare procesul verbal făcut la locul decesului și rezultatul percheziției domiciliare. Nimic suspect. Se ajunse la concluzia că fusese un accident banal. Un lucru reținu atenția: într-un carnețel personal, Vivi Albertini își mărturisea dragostea față de o ființă ce nu-i acorda

nicio atenție. Era Dana.

— Păcat de Vivi Albertini, murmură încet Stoian. A fost un om simplu, cinstit. Numele lui adevărat era Gheorghe Brebenel, fiu de țăran din comuna Maltezu de lângă Fetești. Nevoit de soartă, erau acasă 12 copii, a intrat grăjdar la un circ pripășit la Fetești. Un oarecare Mario de Albertini, un clovn italian, l-a îndrăgit, l-a făcut om de bază în circ. Mario de Albertini, dacă așa l-o fi chemat cu adevărat, a căzut de la înălțime în timp ce evolua și și-a dat sufletul. Din stimă, Brebenel i-a preluat numele. Dar să revin la cazul nostru. După discuția avută cu dumneata, Vivi a dorit să-mi vorbească mie, cu condiția să nu se afle.

L-a intrigat oarecum faptul că ofițerul Vidrașcu era prea tânăr. Își imagina aparatul nostru ca fiind format numai din oameni cu experiență, în vârstă. I-am explicat că avem în general oameni tineri, deoarece abia ne-am constituit în urmă cu doi ani.

Vivi Albertini era îndrăgostit la culme de Dana. E foarte frumoasă, are o voce minunată. Dana nu l-a înțeles însă. Vivi avea pasiunile lui, colecționar de monede, de insigne, de cutii de țigări. Îi plăceau fotografiile în culori, motocicletele, aparatele de radio. L-a pălmuit pe tuciuriu din gelozie. Observase că se ținuse după Dana. Când i-am spus că a murit și în ce împrejurări, i-a părut extrem de rău că-i lovise în acea

seară.

Cu alte cuvinte și „capitolul Vivi Albertini”, dragă Vidrașcule, s-a clarificat. Apele au început încet, încet să se limpezească. Bătălia însă continuă.

— Tovarășe căpitan, să vă raportez și eu unele lucruri. Domnul Mincioagă Aristică se pare că este al doilea Zorlescu. Joacă tare. A pătruns în cabina lui Sukmani de pe «El Hafez» și a instalat un post de emisie. Ține neapărat să știe ce face, ce discută Sukmani. Fidel slujbaș, preotul Martin Knapp se poate mândri cu asemenea achiziție.

— Interesant, Vidrașcule. Avea dreptate Zorlescu. Aici sunt două firme concurente. Se mănâncă între ei. Continuăm să acționăm după planul stabilit.

— Am înțeles că sunteți de acord cu măsura luată de mine, tovarășe căpitan.

— Da, răspunse Stoian. Să-ți mai spun ceva. Tovarășul colonel mi-a comunicat că în arhivele militare ar exista o schiță și un dosar făcute. În 1943 de o comisie de recensământ a Ministerului Apărării Naționale privind bateria „Tirpitz”. Mi-a dat ordin ca împreună cu Ionașcu să mă deplasez să cercetăm depozitul și să găsim documentele respective. Vreo câteva zile rămâi singur. Atenție mărită și mai multă încredere. Clar?

— Clar, tovarășe căpitan. În seara asta vă prezint planul de acțiune.

În holul clădirii, un ceas mare cu pendulă bătu sacadat și parcă straniu de șapte ori. Vidrașcu, așezat în fotoliul din biroul său tresări. De fapt, de câte ori îl auzea bătând ora fixă cu acel sunet apăsat, inima i se umplea de o stare de neliniște și totodată de un sentiment de respect ca față de un lucru deosebit. Dormise un timp în casa bunicilor unde singurul ceas, o pendulă mare, anunța ora exactă prin sunete prelungi, aidoma unui clopot.

Se prezentă căpitanului Stoian care fu de acord cu planul propus.

A doua zi, dis-de-dimineață, o grupare de nave militare se angajă într-o manevră de pilotare, cu scopul de a ieși în larg. Marinarii făceau mult zgomot, dezveliră câteva tunuri de sub husele lor cafenii, lăsând impresia unei activități febrile.

În câteva minute, Sukmani fu pe puntea cargoului său. Lângă el, chipeșul Faud. Unul din ei manevra discret un aparat de fotografiat, fapt care pe Vidrașcu nu-l afectă deloc. Un altul nota febril într-un carnețel diferite date.

20

După liniștea și întunericul ce domneau în biroul căpitanului Stoian puteai bănui că înăuntru nu este

nimeni. O lumină difuză reliefa mobilierul negru, martor involuntar la atâtea discuții și planuri de viitor. Și totuși, în birou erau atât căpitanul cât și locotenentul major Vidrașcu. La un moment dat, acesta se ridică și se îndreptă spre ușă unde era comutatorul, pentru a aprinde lumina. Sesizând intenția, Stoian îl opri.

— Las-o, n-o aprinde. Parcă întunericul stimulează gândirea.

După multe minute de tăcere, Stoian însuși aprinse lumina și se așeză în fața biroului, luând în mână raportul cu discuția purtată între Sukmani și Musli Faud. Citi cu glas tare dialogul dintre ei:

„— Faud, primul lucru pe care-l voi face după ce ajung «dincolo» va fi depunerea cotei părți la bancă.

— Nu mai înainte de a o lua de la reprezentanță.

— Se înțelege, dar cred că n-o să avem probleme.

— Nu ești prea sigur?

— Ți-am spus eu că nu pun bază pe asigurările...

— Vorbești de cei de la centru?

— De deștepții ăia. Crezusem că sunt mai bine puși la punct, când colo...

— Parcă ți-ar arde un foc sub picioare, așa vorbești.

— Nu-i vorba atât de grabă, Faud, cât de faptul că un agent a făcut degeaba drumul până acolo.

— Cred că rândul următor o să trimită ei pe cineva.

— Să trimită pe dracu', dar să ne spună odată ce ne

trebuie, nu prostii.”

După ce Stoian termină de citit interesantul dialog se uită întrebător la Vidrașcu.

— Deci asta-i tot, Vidrașcule?

— Adică, nimic, tovarășe căpitan.

— Chiar că nimic.

— Și când mă gândesc câte speranțe îmi pusesem în treaba asta.

— Te-ai obișnuit numai cu succese?

— N-aș putea spune, dar oricum...

— O concluzie putem, totuși, trage.

— Că sunt în impas? Oarecum o știam.

— Da, dar acum e confirmată.

Au urmat câteva zile grele, plictisitoare. O ploaie măruntă, destul de rece, i-a însoțit pe Stoian și Ionașcu până în localitatea unde se aflau arhivele armatei. Nu se așteptau la ceea ce au găsit acolo. Magazii cu sute de rafturi, pline cu dosare, dar evidența destul de vagă. N-au dat peste nicio baterie denumită „Tirpitz”. Întâmplător ori în mod intenționat, în scripte nu se înregistrase nicio baterie de pe litoral care să-i incite la comparații sau deducții.

Și-au instalat „statul major” în capătul unei barăci. O cămăruță mică cu două paturi, o chiuvetă, o masă și două scaune urmau să le fie tovarăși până la găsirea

mult căutatului document. Serveau masa tot la depozit, așa că primele zile putură verifica magazie cu magazie. Munca li se păru extrem de anevoioasă. Registrele nemișcate din loc de ani de zile îi întâmpinau parcă cu ostilitate, fiindcă le deranjau liniștea și odihna mormântală.

Timpul trecea și cei doi ofițeri începură să aibă tot mai acut sentimentul zădărniciei. În seara celei de-a treia zi, căpitanul Stoian hotărî să iasă în oraș. Fură întâmpinați de aceeași ploaie măruntă, imperturbabilă, monotonă.

— Oare aici plouă continuu?

— Nu știu precis, dar știu că nu-mi place.

— Măi Ionașcule, să mâncăm și noi o friptură și să bem o bere, ce zici?

— Nu prea merităm, dar dacă-i ordin...

În ultimele zile nu dormiseră mai mult de trei-patru ore pe noapte. Se simțeau moleșiți, dacă nu extenuați.

După prima sticlă de bere au părăsit localul. Erau hotărâri să lucreze toată noaptea. „Dacă nu găsim dosarul, dimineață ne facem bagajele”, spusese necăjit Stoian. Au muncit intens în noaptea aceea.

Trecu și a cincea zi. Documentul nu era de găsit cu tot efortul lor și ajutorul prețios acordat de mai mulți salariați în timpul liber.

— Dacă mâine seară nu găsim dosarul, plecăm cu ultimul tren, hotărî Stoian.

— O spuneți pentru a doua oară, tovarășe căpitan.

— Și ultima, Ionașcule.

A șasea zi. Căutări febrile. Deja strănutau. Probabil praful. Deveniseră nervoși. Luau un dosar în mâini și le venea să-l arunce imediat. Era târziu și ei nu puseseră nimic în gură. Nu le era foame, nu le era sete. Erau deprimați. Ceva le spunea însă că de acest dosar depinde rezolvarea acțiunii.

— De ce oftezi, Ionașcule?

Erau primele cuvinte pe care le auzise în acea zi de la căpitanul Stoian. Nu răspunse. Scuipă în palme, obicei urât, dar nu se putu abține. Îndoiala pe care o resimțise din a treia zi de căutare devenise obsedantă și lucra mai mult din reflex. Înghițea dosar după dosar, filă după filă, înjurând printre dinți de fiecare dată când termina de răsfoit un nou teanc. Deodată, se opri, își frecă ochii, se ciupi, își mușcă limba. Oftă adânc și se așeză pe un scaun.

— Ce-ai pățit, Ionașcule, ți-e rău?

— Nu, tovarășe căpitan, dar cred că am dat peste ce căutăm.

Îi arătă un dosar pe care scria citeț, cu tuș negru, „Bateria Tirpitz”.

Ochii căpitanului începură să lucească, să ardă de bucurie. Răsfoi în grabă dosarul. Filele îi fugeau printre degete.

— Nu-mi pot da seama dacă conține tot ce ne interesează, dar bine că l-am găsit. N-o mai fi și un alt volum, Ionașcule? Ia să ne mai uităm.

N-au mai găsit nimic și, după îndeplinirea formelor necesare, plecară în aceeași seară.

21

«El Hafez» își respecta și el riguros programul. Aproape săptămânal poposea în portul Constanța. Domnul Sukmani jubila. Îi mergea bine, probabil. Se întâlnea în mod regulat cu Dana și Calancea. Din când în când făcea o vizită și Florentinei, cum o dezmierda el pe Florica Mezei, față de care se purta foarte amabil. Cu ea discuta probleme legate numai de șantier. Din păcate, dactilografa n-avea noutăți. Sukmani avea în schimb răbdare, răbdare de catâr, deoarece nu abandonă această relație.

Îi acorda o atenție sporită Danei Marinescu. În ultimul voiaj, pătrunsese discret în locuința ei având amândoi o discuție mai lungă. Îi ceruse să urgenteze racolarea unui ofițer din statul major al garnizoanei.

— De ce atâta grabă? întrebase Dana.

— Ca să putem intra în posesia documentației R.A. 114.

— Ce este această documentație R.A. 114?

— Nu știu nici eu.

— Atunci cum voi acționa?

— Cum ți-am spus.

— Nu vă dați seama că-mi cereți imposibilul?

— Nimic nu e imposibil pentru noi.

— Sunt convinsă de asta, dar să știu măcar în mare despre ce e vorba.

— O să încerc să-ți satisfac curiozitatea, dar nu uita că trebuie folosit orice mijloc.

Relatarea Danei declanșa o scurtă ședință în prezența colonelului Angelescu.

— În interesul acțiunii noastre cred că am putea face jocul spionilor, bineînțeles așa cum știm noi.

— Eu aș mai propune, interveni căpitanul Stoian, să fie readus în regiune căpitanul Istrate.

— Pentru amândouă problemele vă dau răspunsul telefonic diseară, de la București, adăugă Angelescu.

La șantierul bateriei „Tirpitz” lucrările erau în toi. Se dislocau tone întregi de pământ. Maiorul inginer Frânculeanu dovedea multă pricepere și pasiune. Se angajase să scoată la suprafață bateria intactă.

Martin Knapp primi o scrisoare din străinătate. Amicii preotului se declarau dispuși să investească sume mari de bani pentru reușita operației „Tirpitz”. Pe verso era schițat cu cerneală simpatică amplasamentul

fostei baterii.

În același timp, se făcu o constatare, de-a dreptul surprinzătoare. „Centrul” trimisese în mod premeditat scrisoarea cu descrierea bateriei, în ideea de a ajunge în mâinile securității. În aceasta, bateria era descrisă ca fiind identică cu celelalte baterii germane. Ceea ce nu se spunea era faptul că adevărata schiță se afla în mâinile șefului reprezentanței comerciale «Ampex», domnul Kurt Mayer, ascunsă într-un seif special. Se menționa că fusese realizată după descrierea a doi foști ofițeri germani a căror activitate avusese tangență cu construirea bateriilor de coastă.

Se apropia sosirea navei «El Hafez». Au fost luate măsuri deosebite. Dana fu pregătită personal de căpitanul Stoian.

La întâlnirea cu Sukmani, trebuia să-i vorbească de reîntoarcerea căpitanului Ionel Istrate, care terminase misiunea pentru care fusese detașat. Trebuia să accentueze pe faptul că era inginer, avea o funcție importantă și că era îndrăgostit până la disperare de ea. Auzind acestea, Dana se bucură în mod sincer.

Nu-și putu ascunde o anumită doză de scepticism.

— Vine chiar Ionel sau altcineva cu același nume?

— Chiar Ionel.

— Și dacă între noi renasc vechile sentimente?

— Poate nu e corect spus renasc. Mai degrabă ele vor

continua, se vor adânci.

— Mă faci să cred că nu ești străin de întoarcerea lui.

— Puțin spus.

— Te bănuiam de altceva.

— Poate n-ai greșit.

— Vorbim în dodii.

— Uneori e plăcut.

Căpitanul Istrate sosi în seara următoare. Voind cu orice preț s-o vadă pe Dana și temându-se să nu facă vreo greșeală, îi telefonă lui Vidrașcu. Acesta îi recomandă să o aștepte în fața teatrului după terminarea spectacolului. A fost o întâlnire emoționantă. Fără să-și spună un cuvânt, Dana și Ionel se îmbrățișară sincer, îndelung. Au pornit la braț oprindu-se la primul restaurant întâlnit în cale să mănânce ceva. Nu scoaseră niciun cuvânt despre ce aveau de făcut. Discuția lor, cu totul firească, se rezumă la povestirea reciprocă a felului în care-și petrecuseră timpul unul în absența celuilalt. Intrară în amănunte abia a doua zi după-amiază, în prezența căpitanului Stoian și a locotenentului major Vidrașcu.

22

Informat că Sukmani și Faud au coborât de pe vas, Vidrașcu se hotărî să-i mai supravegheze o dată

personal. Îi luă „în primire” în timp ce aceștia urcau pe bulevardul Tomis. Faud întorcea din când în când capul. Probabil pentru a vedea dacă nu sunt urmăriți. Urmă punctul sensibil al plimbării – o recunoaștere a locului unde lustragiii își practicau meseria, pentru alegerea momentului potrivit și servirea la „prăvălia” lui Ali Ahmet. Cu o precizie matematică avea loc schimbul de informații.

Pe Vidrașcu îl interesa întâlnirea domnului Sukmani cu Dana care ieșise de câteva ori pe bulevard în mod ostentativ la braț cu Ionel Istrate. În oraș se lansase, prin câteva femei mai guralive, versiunea că cei doi și-au înaintat actele de căsătorie.

Sukmani îi propusese Danei o vizită la domiciliu. Tot timpul cât a stat înăuntru, Faud veghe în stradă, ascuns după un pom.

Sintetizând dialogul lor, Vidrașcu îl prezentă căpitanului Stoian:

— Ce citești acolo, Dana?

— Taleyrand[13], de Tarlé[14].

— Sunt informat că te afișezi prin oraș cu un civil, ori noi ți-am cerut să-ți faci relații, chiar și amoroase, cu un ofițer.

— Ai niște informatori proști.

— Cum adică?

— Respectivul nu este un oarecare.

— Bine, dar cine e?

— O cunoștință mai veche, de fapt un bărbat care ține foarte mult la mine. A lipsit o perioadă și acum a revenit. Mi-a fost ușor să reiau legăturile.

— Cu asta nu mi-ai spus nimic.

— Bine, o fac, deși n-aș fi vrut ca tocmai pe el să-l sacrific. Are atâta încredere în mine și este atât de sincer în sentimentele lui.

— Nu mă interesează!

— Este ofițer inginer în statul major al garnizoanei.

— De ce nu mi-ai spus de la început? E un tip deștept?

---

[13] Charles-Maurice de Talleyrand-Périgord (n. 2 februarie 1754, Paris, Regatul Franței – d. 17 mai 1838, Paris, Franța), binecunoscut ca Talleyrand, a fost un politician și diplomat francez. Provenit dintr-o familie din înalta nobilime, s-a orientat spre cariera ecleziastică, la sugestia unchiului său, arhiepiscopul de Reims. Devine preot și apoi episcop de Autun. În timpul Revoluției franceze a abandonat viața clericală și a trecut la o viață laică. A ocupat diferite înalte funcții de consilier, ambasador, ministru de externe, președinte al Consiliului de miniștri.

[14] Yevgeny Viktorovich Tarle a fost un istoric și academician sovietic al Academiei Ruse de Științe. Este cunoscut pentru cărțile sale despre invazia lui Napoleon în Rusia și despre Războiul Crimeei și pentru multe alte lucrări.

Ne putem folosi de el?

— Cred că da, dar îmi pare rău...

— Am impresia că și dumneata ții la el.

— Nu cred, deși un astfel de om ar merita.

— Îți dau un sfat: nu te juca cu regulile activității noastre. De fapt, te privește. Fă-mi rost de o fotografie a lui și de cât mai multe date biografice. Ce voiam să-ți spun? Șefii au hotărât să duci personal materialul la reprezentanța noastră. Orice altă soluție e primejdioasă și, în afară de asta, trebuie să răspunzi de veridicitatea informațiilor.

— Nu sunt de acord.

— De ce te grăbești? O mică greșeală ne poate fi fatali. Închipuiește-ți, eu pot fi percheziționat când intru în port. La fel toți cei care ies din țară prin oricare punct de frontieră. Pe vas, într-adevăr, aș avea unde să-l ascund, dar cum ajunge materialul la bord?

— Nu văd cum o să ajung eu acolo.

— M-am gândit și la asta. Te înscrii de acum pentru o călătorie în Mediterana prin organizația voastră turistică. Uite aici bani de excursie, de cheltuială, salariul pe ultima lună. Poți călători cu «Libertatea». Vei discuta cu un șef mare. Cred că acțiunea se apropie de sfârșit.

— Îmi cereți lucruri tot mai grele. De ce e nevoie să mă duc eu? Nu vă dați seama că sunt salariată la o

instituție militară și că pot da de bănuit?

— Întrucâtva te înțeleg, însă așa s-a hotărât. Șefii vor ca luna aceasta să intre neapărat în posesia documentelor. Remunerația nu mai e nevoie să ți-o amintesc.

A doua zi după-amiază, Sukmani însoțit de Faud făcu o vizită Floricăi Mezei.

Lăsând să se înțeleagă că e obișnuită de-acum, Florica scoase o sticlă de băutură, puse salam și slănină pe masă. Fumul de țigară umplu imediat mica încăpere. Spre sfârșitul banalelor discuții Sukmani o prinse de mână și, ațintindu-și privirea în ochii ei, îi spuse grav:

— Florica, tu ești capabilă de fapte mari, de acte de eroism?

— Nu te înțeleg.

— E și greu. Vreau să-ți dau o sarcină deosebit de importantă, dar extrem de simplă, de ușoară.

— Fii mai explicit.

— Anticipez, dar fie, sunt convins că știi să-ți ții gura. Trebuie aruncat în aer șantierul vostru.

— Ești nebun! Va sări în aer tot orașul.

— Nu mai sare. Marea majoritate a explozivilor a fost scoasă.

— Atunci de ce e nevoie să fie aruncat în aer, să moară zeci de oameni nevinovați?

— N-o să moară nimeni. Îl arunci noaptea.

— Eu nu umblu noaptea pe-acolo.

— Nici nu trebuie. Lași de cu ziuă o cutie cât un pachet de chibrituri pe șantier, care noaptea va exploda, și gata.

— Și pentru ce toate astea?

— Numai dacă va fi nevoie; vrem să nu ajungă românii în „încăperea X". Dacă ajungem noi mai întâi acolo, pe urmă pot veni și ei.

— Și ce-i cu „încăperea X"?

— Nu știu nici eu.

— Riscul e mare, domnule Sukmani.

— Se plătește în raport cu el...

— Știu eu ce să zic? Lăsați-mă să mă mai gândesc.

— D-aia ți-am spus mai devreme: să te gândești.

— Totuși, cam când ar trebui acționat?

— Încă nu știu precis; într-o zi, două sau poate mai târziu. O să te anunțe domnul Faud. Nu uita însă că trebuie să taci.

— Nicio grijă.

Documentația cerută de serviciul de informații străin a fost minuțios pregătită. Dana făcu un drum până la București, unde organele competente care avizaseră furnizarea documentației o pregătiră în vederea plecării în „excursie". Călătoria urma să fie făcută cu nava

«Libertatea». Vidrașcu se îmbarcă și el în calitate de turist, din Brăila, cu o înfățișare puțin schimbată pentru a nu fi recunoscut de oamenii lui Sukmani.

Un soare cald de toamnă îi însoți pe navă. Nu aveau voie să discute pe vas, urmând ca Vidrașcu să intervină în caz extrem, la cererea Danei. Navigând de-a lungul coastei, turiștii avură posibilitatea să admire frumusețea stațiunilor înșirate ca niște mărgăritare pe coasta Mediteranei.

Timpul de după-amiază era la dispoziția turiștilor. Venise clipa când Dana trebuia să se întâlnească cu domnul Kurt Mayer și să-i înmâneze documentația cerută. Înainte de a coborî de pe vas, îl înștiința printr-un semn pe Vidrașcu.

Pe chei, o mulțime de tarabe înșirate peste tot, oferind trecătorilor de la ace de gămălie până la inele și brățări de aur. Copii de-o șchioapă te întâmpinau la fiecare pas cu bilete de loterie. Dacă reușeai totuși să scapi de ei, era aproape imposibil să eviți grupurile de lustragii de toate vârstele ce împânzeau orașul și care se mulțumeau cu o țigară sau cu un banal biscuit.

Mergând cu pas sigur, ocolind toate obstacolele. Dana căuta un taximetru. Opri un fel de taxi popular. Șoferul îi spuse scuzându-se că are alt traseu. Puțin supărată, porni spre podul care domina orașul. Înainte de a ajunge acolo coborî în complexul subteran, unde

admiră din mers vitrinele frumos aranjate. Ieși din nou în stradă. Aruncă o privire spre mica piață de pește de la piciorul podului. În sfârșit, găsi un taximetru. Urcă șoseaua și panta spre centrul orașului. Admiră din mașină încă o dată ireala armonie cromatică a mării, clădirile vechi, patinate de vreme. Coborî și, în timp ce plătea cursa, se uită în stânga și în dreapta. Făcu un tur, două, trei prin parcul din piață. Părea nehotărâtă, chiar puțin neliniștită. Se apropie de o cabină telefonică. Închise încet ușa după ea.

Lui Vidrașcu convorbirea i se păru o veșnicie. De la distanța de unde o privea, intui mai mult o umbră în spatele ei. La primul colț, Vidrașcu se convinse că Dana fusese pusă sub supraveghere de oamenii lui Kurt Mayer.

Dana fu luată de o mașină, purtată pe mai multe străzi și scoasă din oraș. Turismul opri în fața unei vile ascunsă de iederă, pe malul mării. Pasagerii turismului erau așteptați. De la intrare au fost întâmpinați de mai mulți indivizi. În încăperea spre care au fost conduși se aflau Kurt Mayer și Manfred Müller.

„Nu pot califica modul cum m-au primit, a declarat mai târziu Dana. Eram prea emoționată pentru a putea gândi la rece. La început au fost foarte reținuți, apoi curtenitori și amabili. Mult diferiți de Sukmani. Am rămas cu impresia că însăși prezența mea i-a satisfăcut.

Nu s-au grăbit să-mi ceară documentele. Le-am dat eu. Am explicat modul cum le-am obținut. Cu oarecare stânjeneală și cu multe cuvinte de prisos mi-au dat un plic cu treizeci de mii de lei, făcându-mă să înțeleg că într-un fel, acolo, era și partea lui Ionel Istrate. Amintind de el, au trecut la o nouă misiune, după îndeplinirea căreia se vor înfăptui promisiunile făcute prin Sukmani. E vorba de bateria «Tirpitz». Mi-au cerut nici mai mult nici mai puțin ca eu sau Ionel să intrăm pe șantier și să facem cum om putea să ajungem singuri în «camera X» unde există două case de fier. Conținutul acestora trebuie neapărat să ajungă în mâinile lor. N-au făcut nicio precizare, în afară de faptul că au o valoare inestimabilă.

În legătură cu documentația dispozitivului, există niște variante. Prima: casele de fier cu toate documentele au rămas în încăperea care a fost izolată printr-o explozie de restul bateriei; a doua: casele de fier au fost aruncate în mare în dreptul bateriei, la o distanță de circa o sută de metri. Mayer și cu Müller vor să găsească seifurile în care sunt ascunse valori deosebit de importante. Dublura cheilor de la casele de fier ar fi deținută de un grup de foști combatanți hitleriști. Se încearcă obținerea și trimiterea lor prin Sukmani. De fapt, planul de acțiune va fi stabilit ulterior, în țară. În orice caz, vor să facă unele cercetări și pe fundul mării,

în apropierea coastei. La sfârșitul întrevederii, mi-au cerut date complete despre Ionel Istrate.”

Elementele furnizate de Dana Marinescu au determinat modificări în viziunea de până atunci asupra situației. S-au luat măsuri de concentrare a eforturilor pe o direcție principală. Căpitanul Stoian și locotenentul major Vidrașcu nu mai apăreau în planul vizibil al acțiunii. Danei Marinescu și căpitanului Istrate li s-au făcut o serie de recomandări și li s-au creat condiții menite să sporească încrederea spionilor în ei. La rândul lor, aceștia își îndeplineau rolul de îndrăgostiți cu toată seriozitatea, deși, examinându-i atent, puteai sesiza uneori pe figura unuia sau a celuilalt o undă de mâhnire. Auzindu-le și cuvintele în astfel de clipe, ai fi putut înțelege cât sunt de frământați de întrebări: sunt durabile sentimentele brodate pe o astfel de împrejurare? Vor putea duce totul la capăt fără a și le altera? Nu va fi dragostea o piedică în îndeplinirea misiunii încredințate?

Se vedeau zi de zi, mai ales seara, în căsuța albă cu geamuri mici de pe malul mării.

La teatru, Dana continua să aibă un succes tot mai mare. Era aplaudată la scenă deschisă și chemată la rampă de mai multe ori. Repeta cu plăcere melodiile cerute, arunca zâmbete în stânga și-n dreapta, dădea autografe și se lăsa fotografiată cu admiratorii ei. Printre

spectatorii nelipsiți era și Ionel Istrate, care, deși reținut, îi savura cântecele.

Manuela comunică o nouă știre din București. Preotul urma să aibă în zilele următoare un musafir. Într-adevăr, sosi domnul Günther cu mașina sa personală, un Mercedes 200 negru. Se înscrise ca turist la hotelul „Ambasador”. În aceeași zi, făcu o vizită preotului Martin Knapp, plecând apoi, însoțit de Manuela, spre Constanța. Luă o singură cameră la hotel, pretextând că sunt tată și fiică. Masa de seară ca și următoarele au fost servite în cameră. După ce-și făcu un duș fata se făcu ghem în patul ei. Cu coada ochiului privea spre celălalt pat de unde se auzea un sforăit rar și prelung. Cu chiu cu vai, ațipi spre ziuă. Rămase în cameră până seara, când Günther o luă cu el. Au mers cu mașina încet pe bulevardul Tomis. În colț cu strada Mangaliei s-a oprit la stop. În câteva clipe apăru Sukmani. Mașina porni cu viteză. La intersecția cu strada Vasile Pârvan, se urcă Dana. Nimeni nu pronunță niciun cuvânt până ce mașina nu opri din nou. Scoțându-și ochelarii, Günther spuse:

— Să facem cunoștință.

Fără a se întinde mâini, se auziră pe rând voci:

— Manuela.

— Dana.

— Sukmani.

— Günther.

Văzând-o pe Manuela, Dana făcu ochii mari, nedumerită. Același lucru se întâmplă și cu Manuela. Dana și Sukmani se găseau pe bancheta din spate. Sukmani era cu ochii numai pe Manuela. Se vedea de departe că fata nu-i displăcea. Simțind acest lucru, ea nu întoarse deloc capul. Înțelegând încordarea ce le stăpânea pe fete, Günther se îndreptă spre Murfatlar. Ajungând în apropiere de comună avu o ezitare: să înainteze spre Cernavodă sau să prefere Cobadinul[15].

Optă pentru ultima variantă. Aproape de Cobadin încetini. În dreapta, la câteva sute de metri, se zărea o mică pădurice. Se opriră la marginea ei. Manuela a fost rugată să rămână în mașină și să supravegheze. Ceilalți trei coborâră, îndepărtându-se câțiva metri. Era nervoasă și oarecum nemulțumită de această sarcină. Discuțiile durară aproape două ore. S-au folosit de o hartă. Din cauza întunericului, fură nevoiți să apeleze la farurile mașinii și la o mică lanternă de buzunar,

---

[15] Cobadin (în trecut Kobadin, Cobadinu) este satul de reședință al comunei cu același nume din județul Constanța, Dobrogea, România. Se află în partea de central-sudică a județului, în Podișul Cobadin, la o distanță de 38 km de Constanța și la 17 km de orașul Medgidia. În perioada 1890-1892 localitatea a fost populată cu coloniști de origine germană, cunoscuți ca germani dobrogeni. Majoritatea au părăsit localitatea în 1940, fiind strămutați cu forța în Germania, sub lozinca „Heim ins Reich” (Acasă în Reich).

proprietate a domnului Sukmani. Păreau satisfăcuți de discuțiile purtate. La întoarcere, Dana și Sukmani au fost abandonați în puncte diferite ale orașului.

Dimineața, Mercedesul porni înapoi spre București. Se opri în fața locuinței preotului Martin Knapp. În prezența Manuelei. Domnul Günther zise:

— O să avem mult de lucru săptămâna viitoare. E nevoie de dumneata și de domnișoara Manuela la Constanța. Pregătiți-vă. Și acum, la revedere.

Günther a părăsit imediat Capitala. În jurul orei 20 trecu prin punctul de frontieră Borș. Manuela fu reținută puțin de preot.

— Cunoști planul? Ați fost la fața locului?

— Nu, nu cunosc nimic.

— Vorbești serios?

— Da.

În timpul acesta apăru Katy, femeia de serviciu. Văzându-i împreună, îi privi urât, trântindu-le ușa în nas.

— Ce-i cu Katy?

— E geloasă pe tine, Manuela.

— Pe mine?! E nebună de-a binelea.

— Nu pretinde oamenilor ce nu au.

— O să termin eu povestea asta.

— La ce te gândești?

— Nu-mi miroase a bine.

— Dincolo... e în schimb raiul adevărat.
— Dincolo... zise Manuela și zâmbi semnificativ.

Domnul Sukmani. După ce a fost abandonat, își văzu cuminte de drum, oprindu-se în port la vasul său. Dana se îndreptă grăbită spre modesta-i locuință, pe care o botezase „căsuța cu zorele”, întrucât mătușa Veturia cultiva frumoasele flori odată cu primele zile ale primăverii.

Ionel Istrate o aștepta nerăbdător. O întâmpină în verandă și o îmbrățișă. Dana nu se putu abține, dând frâu liber lacrimilor. El o înțelese și o lăsă în voia ei.

După aproape două ore, Istrate și Dana părăsiră locuința prin spatele casei, pentru a ieși în strada Vasile Pârvan. O jumătate de oră mai târziu erau în compania colonelului Angelescu, a căpitanului Stoian și a locotenentului major Vidrașcu.

Dana povesti tot ce se petrecuse în seara aceea. Planul lui Sukmani, ingenios și îndrăzneț, cu detalii interesante, dar riscante, fu întors pe toate fețele. Se considera că miza prea mult pe întâmplare. Angelescu se arătă foarte îngândurat. O rugă pe Dana să nu se supere, dar să repete unele detalii. Îi puse mai multe întrebări, la care Dana răspunse prompt, de parcă ea era autoarea planului. Colonelul Angelescu nu-și expuse părerea. Ciocănea numai cu creionul în masă și, din

când în când, nota ceva într-un carnețel.

— Tu, Istrate, ce spui? interveni dintr-o dată.

— După mine e interesant, dar vulnerabil, cu fisuri de care sper să putem profita pe deplin.

— Îți dai seama că e în pericol viața ta?

— Da, dar datoria față de patrie e mai presus.

— Tu, Dana?

— Fac orice mi se cere și este omenește posibil de făcut.

— Bine, vom vedea. Mă bucur însă din tot sufletul văzând cu ce oameni lucrez.

23

Muncind zi și noapte, militarii de sub comanda locotenent-colonelului Vărzaru reușiră să scoată la lumină dispozitivul bateriei. Știrea terminării lucrărilor fu difuzată, în mod intenționat, destul de repede în tot orașul, punându-se capăt zvonurilor despre pericolul unor eventuale explozii.

O școală generală din cartier organiză o vizită la baterie cu scopul de a strânge fier vechi. S-a aflat astfel că accesul spre locul fostei baterii „Tirpitz” devenise liber. Ciobanii au putut din nou să-și împingă turmele de oi peste tot și, mai ales aici, unde iarba grasă nu se uscase încă complet.

În jurul prânzului, «El Hafez» își făcu apariția la orizont. Datorită creșterii traficului maritim, vasele începuseră să facă radă. Zilnic se vedeau în avanport câte opt până la zece nave așteptând să le vină rândul. «El Hafez» ancorase mult în sud. Din locul respectiv se putea studia cu un binoclu foarte bine țărmul, în direcția bateriei. Într-adevăr, militarii de la postul de observație, văzură pe vas câțiva marinari cu binocluri în mână îndreptate spre țărm.

Toate acestea se petreceau într-o luni după-amiază, când Vidrașcu își planificase să meargă la un film. Spre terminarea programului, ieși pe terasă să respire puțin aer curat. Reintră în birou pentru a se pregăti de plecare. Din drumul spre cuier, fu întors de soneria telefonului. Era Bucureștiul. N-apucă să spună decât vreo câteva cuvinte, mai mult ascultă. Încheie cu un „să trăiți” precipitat, puse receptorul în furcă și se așeză în fotoliu. Ordonă, apoi, să iasă mașina și se duse acasă la căpitanul Stoian. Fusese la o ședință la Sfatul popular al orașului, de unde-i telefonase că nu mai trece pe la serviciu. Vidrașcu ajunse cu câteva minute înaintea lui. Stoian, văzând mașina în fața casei, se urcă în ea.

— Tovarășe căpitan, începu să raporteze Vidrașcu, a telefonat tovarășul colonel.

— Bine, mergem la sediu.

— Cred că nu e nevoie. Ne-a anunțat doar că mâine

dimineață sosește la Constanța și că... se înseninează.

— Atunci, Vidrașcule, la odihnă obligatorie. S-ar putea ca de mâine să dormim pe apucate.

Colonelul Angelescu aduse vești bune: după o muncă migăloasă, specialiștii reușiseră, pe baza documentației găsită în arhivă, să refacă textul și schița privind fosta baterie „Tirpitz”. „Camera X”, mai precis laboratorul, se găsea la aproximativ patruzeci de metri de punctul de comandă al bateriei, de care era legat printr-un tunel.

Se putea ajunge acolo fie prin punctul de comandă, fie printr-o nișă amplasată deasupra laboratorului, aflat la douăzeci de metri adâncime față de nivelul mării.

— Deci, trebuie continuate săpăturile, conchise colonelul. Ni s-a indicat să intrăm în laborator prin punctul de comandă.

— Sunt de părere să rămână numai doisprezece militari, tovarășe colonel. Organizăm schimburi de câte trei oameni, propuse căpitanul Istrate.

— De acord, tovarășe Stoian. Vezi cine rămâne și ocupă-te de întărirea pazei. Mărește raza cercului de înștiințare.

— Am înțeles, tovarășe colonel. La cât începe activitatea?

— La ora 22. E bine, tovarășe Istrate?

— Da, tovarășe colonel.

Trecuse de miezul nopții și nu se realizase niciun progres. Se vede că, undeva, schița nu corespundea realității. Maiorul Frânculeanu, care conducea grupul de militari, începu să dea semne de enervare. Preocupat de astuparea găurilor, care se făceau, pentru a nu se observa, pe cât posibil, nimic ziua, se frământa gândindu-se pe unde ar putea fi intrarea în tunel. Ceru pentru a treia oară schița căpitanului Istrate. O privi atent, o orientă față de teren și, după un oftat adânc, exclamă:

— Asta e, tovarășe căpitan. Au fotografiat-o pe dos. Laboratorul nu poate fi în direcția sud-est.

— De ce?

— Păi, la patruzeci de metri de aici, în direcția mării, e nisip și multă apă.

— Și-atunci?

— Logic ar fi să se afle în direcția opusă.

După numai două încercări, dădură peste o ușă de fier. Era încuiată însă nu puse probleme geniștilor. În timp ce militarii, sub supravegherea unui sergent, refăceau aspectul normal al poziției, Frânculeanu și Istrate, înarmați cu lanterne și însoțiți de alt sergent, intrară în tunel. Îi întâmpinară un miros greu de aer stătut, multe pânze de păianjen. În unele locuri, grămezi de pământ desprins din pereți.

La capătul celălalt al tunelului, o altă ușă groasă de fier. Nu era încuiată. O încăpere mică, și din nou o ușă masivă de fier. În fața acesteia sub presiunea timpului, geniștii se văzură nevoiți să folosească exploziv. Împușcată în trei locuri, ușa cedă. Intrară într-o încăpere mai mare, cu înfățișare de adevărat laborator. Instalațiile, aparatele și instrumentele se păstrau destul de bine. Până și becurile erau intacte. În cuier, un halat îngălbenit, pe masă o pereche de ochelari, mai multe vitrine cu diferite eprubete. Totul lăsa impresia că fusese părăsit în grabă sau că se plecase cu convingerea că se va reveni foarte curând.

Căutară febril casele de fier. Nicăieri. Căpitanul Istrate luă probe din mai multe eprubete. Fotografie câteva notițe găsite într-o mapă. La ora stabilită, se retraseră pe același drum.

— Cred că sunt mai multe tuneluri de intrare și ieșire. Probabil și spre mare. O să verificăm noi, explică maiorul Frânculeanu. Mai avem mult de lucru aici.

Reveniră la suprafață după orele trei. La vreo doi kilometri îi aștepta un microbuz. Pe drum, căpitanul Istrate se sui în altă mașină, iar maiorul Frânculeanu merse cu militarii până la cazarmă. După o oră, un avion transporta la București probele luate din eprubetele găsite în laborator.

«El Hafez» intră în port. În cele două zile de radă,

nimeni nu coborâse de pe vas. În aceeași dimineață sosi în Constanța și Mercedesul negru cu domnul Günther, preotul Knapp și Manuela Pandelescu. De data aceasta s-au cerut camere separate la hotel.

Dana, înștiințată telefonic, îi întâlni în colțul bulevardului Lenin. Mercedesul începu să alerge cu viteză spre localitatea Ovidiu, apoi spre Hârșova. În spatele lor apăru un autoturism suspect. Numărul nu spunea nimic. Cerând relații prin radio, Vidrașcu, care-i urmărea, află că mașina aparținea de „Centrocoop[16]", și că trebuia să fie pe litoral și nu pe șoseaua spre Hârșova. Cu multă precauție, își confirmă presupunerea că cel de la volan nu era altul decât Faud, machiat. Acoperea mașina din față. Mercedesul nu opri deloc. Discuțiile se desfășurară numai în mașină, cu voce joasă și cu radioul deschis, din care cauză Dana nu reținu textual totul. Plimbăreții poposiră la Hârșova. Sukmani cumpără o sticlă de coniac de la un bufet și câteva pahare. La întoarcere se bău toată sticla și se fumă mult.

Dana ajunse acasă aproape de ora zece. Pe drum zărise câțiva marinari de pe «El Hafez». Își dădu seama că nu poate comunica decât prin telefon. Se uită prin casă, prin curte bănuitoare. O întrebă și pe mătușa

[16] Uniunea Națională a Cooperației de Consum.

Veturia dacă nu fusese căutată.

În timpul acesta, Vidrașcu se găsea la hotel pentru a se întâlni cu Manuela.

— La unsprezece, în seara asta, mergem cu toții la bateria aia, cum îi zice, „Tiri...”

— „Tirpitz”.

— Domnul Günther, domnul Sukmani, urâciosul ăla, și doamna Dana vor să intre printr-o intrare secretă într-un laborator, de unde să ridice două lăzi de fier, sau mai precis conținutul lor.

— Bine, Manuela, du-te și fii atentă!

— Așa o să fac.

La unitate, Vidrașcu era așteptat de colonelul Angelescu, care îi comunică ordinele primite de la București.

— Întregul grup să fie arestat în noaptea asta. Dacă se poate, să fie surprins în flagrant delict. Deci, urgent! Un plan scurt de acțiune și la treabă!

Dana sunase între timp. Îi informă că grupul se va deplasa în seara aceea la amplasamentul bateriei. Se interesă de căpitanul Istrate. Colonelul Angelescu, care-i răspunse, o liniști, spunându-i că era pe drum spre unitate. Oarecum în glumă, o asigură că va fi în preajma ei. Un amănunt transmis de ea reținu atenția colonelului: Günther îi șoptise că dacă acțiunea va eșua, ea va primi o altă însărcinare, care-i va aduce aceeași

răsplată. Nu-i dăduse însă detalii.

Raportându-se din nou situația, fu revocat ordinul de arestare, urmând a se lua măsuri în funcție de misiunea pe care ar fi primit-o Dana.

Colonelul Angelescu se conformă noii hotărâri.

Vidrașcu ardea de nerăbdare. Voia să știe ce se petrecea la baterie, ce fac Dana, Manuela și ceilalți. Un telefon îl anunța la anumite intervale ce se întâmpla: când au ajuns la baterie, când au intrat, printr-o gură de canal mascată, într-un tunel ce ducea la laborator, când au ieșit afară și au părăsit locul. Ultimul telefon avu darul să-l liniștească cel mai mult. Acum aștepta un semn de la Dana, de la Manuela. Îi era teamă însă că niciuna nu va putea telefona.

Dana reuși, totuși, să ia legătura.

Îi răspunse tot colonelul.

— N-am găsit nimic, spuse ea. Am intrat în galerie eu, Günther și Sukmani. Preotul a stat la intrare. La câteva sute de metri a rămas Mercedesul și o mașină de ocazie, un Ford vechi cu numărul DB.18.20, din care au coborât Faud și încă patru persoane care s-au împrăștiat în jurul intrării în galerie.

— Altceva?

— Negăsind lada, au lăsat un exploziv în laborator.

— Unde l-au pus?

În mijlocul încăperii principale.

— A rămas cineva acolo?

— Nu!

— E greu de ajuns?

— Cam greu. Am trecut prin mai multe galerii întortocheate.

— Ai fost urmărită?

— Nu, dar pe stradă am zărit câțiva indivizi care cred că sunt oamenii lui Sukmani.

— Mai ai ceva de adăugat?

— Da. Günther mi-a spus despre ce este vorba.

— Ce anume?

— Ordin categoric să-l determin pe Ionel Istrate să meargă cu mine în străinătate. Mâine îmi va expune planul, adică astăzi, căci e trecut de miezul nopții.

— Bine, vom vedea. Peste cinci minute ieși în stradă verificându-te bine. Va trece un „Gaz" cu număr civil. Te urci în el din mers. Îmbracă-te gros. Plecăm să ridicăm explozivul. Avem nevoie de intrarea lor.

— Bine.

Mașina condusă de colonelul Angelescu ajunse în strada Vasile Pârvan. Dana se urcă în spate, unde-l găsi pe Ionel. Se îmbrățișară discret. Pe maiorul Frânculeanu îl sculară din somn:

— Intrăm în laborator să ridicăm un exploziv. Ai nevoie de ceva?

— Nimic, e suficientă prezența mea...

Lângă amplasamentul fostei baterii găsiră încă un „Gaz”. Alături, căpitanul Stoian și patru subordonați. Ceasul arăta două și un sfert.

Dana îi conduse la intrarea secretă, cunoscută și folosită de Sukmani. Câteva lopeți și capacul ruginit de pe gura canalului apăru sub fasciculele lanternelor.

— Dana, ai curaj să intri cu noi?

— Da, răspunse hotărât, dar în aceeași clipă o ceață i se puse pe ochi, se îngălbeni, îi veni rău.

— Dana rămâne sus, aveți grijă de ea.

— Ionele, tu nu intra, îl rugă Dana cu glasul stins.

— Rămâi cu ea, Istrate, interveni colonelul Angelescu. Uitați-vă ce palidă e...

— Nu. Vreau să intru.

— Bine. Vidrașcule, du-o pe domnișoara la mașină. Ocupă-te de ea. Dacă nu-și revine, să fie dusă la spital.

În timp ce străbăteau tunelul, maiorul Frânculeanu le explică cum să procedeze în caz de explozie.

Vidrașcu o conduse pe Dana la una din mașini. Era galbenă, tremura de frig, de emoție. O înveli cu o șubă. Își aduse aminte de plosca cu coniac. Insistă să bea. Dana nu refuză. Ceru o țigară. Ochii ei frumoși sclipeau mai puternic în noapte și ridurile fine apărute în jurul lor îi reliefau mai mult. Se simțea mai bine.

— Mi-e teamă pentru Ionel!

— Nu pățește nimic, Dana.

— Grea e viața. Pentru unii, se înțelege. Ce păcate am făcut eu să trag atâtea?

— Ce e cu tine, Dana?

— Sunt slabă, sunt femeie. Am trecut prin prea multe în viață. Odată o să ți le spun pe toate.

— Te-aș asculta și în noaptea asta. Păcat că nu putem face un foc. Am spune la căldura lui povești...

— Viața mea nu a fost o poveste, a fost...

— Dana!

— Știi la ce mă gândesc acum?

— Nu.

— La fata aceasta drăguță, firavă, dar tare cumsecade. Manuela. Prin ce împrejurări a ajuns în mijlocul lor? Pare inteligentă, cuminte.

— Inteligența și înțelegerea scopului pe care-l urmărim au determinat-o să ni se alăture. Ne este de mare folos.

— Cât am lucrat cu ea în teatru nu mi-am dat seama. Abia aseară am înțeles.

— Cum?

— La telefon i-am spus lui Ionel că mergem la baterie, iar el mi-a răspuns, probabil fără să-și dea seama, că știe. De unde? Din câți am fost în mașină, o singură persoană putea fi: Manuela.

— Nu te mai gândi la astfel de treburi. Era vorba să-mi povestești despre tine.

— Acum nu mai pot. Ce s-o fi petrecând acolo, jos?

Grupul înainta încet. Tunelul era îngust și plin de păianjeni. Maiorul Frânculeanu o luă mult înainte. Lângă el, Istrate. Colonelul Angelescu studia pereții, luminându-i cu o lanternă. În urma lui mergea căpitanul Stoian.

— Am ajuns. Iată și explozivul. L-au pus pe scaun. Treceți puțin după nișa aia.

La puțin timp se auzi din nou vocea maiorului.

— Tovarășe colonel, puteți veni. Am oprit mecanismul. Și vă rog să mă ascultați! Eu am spus și rândul trecut că ceea ce vedem noi nu este totul. Ascultați-mă pe mine, aici e începutul!

— Păi, să căutăm restul, tovarășe Frânculeanu.

— Putem da și de surprize, tovarășe colonel. S-ar putea ca bateria să fie minată.

— Te ascultăm.

Pe când ceilalți ciocăneau pereții, maiorul Frânculeanu, cu o lopată în mână, încerca pardoseala și partea de jos a zidurilor. Îndepărtând molozul de lângă ușa pe care intraseră, dădu peste alta ce corespundea cu alt tunel. Voiră să intre cu toții.

— Vă rog să vă opriți, zise maiorul, vă chem eu.

Luminându-și drumul cu lanterna și cercetând atent, genistul înainta prudent.

La capătul tunelului găsi o ușă masivă, neîncuiată.

După ce o deschise, îi chemă pe însoțitorii săi. Cu ajutorul a trei lanterne văzură că abia acum ajunseseră la adevăratul drum ce ducea spre „camera X” care de altfel se găsea sub laborator. Erau deci două încăperi suprapuse. Măsură ingenioasă și bine calculată.

— Meriți felicitări, tovarășe Frânculeanu, rupse tăcerea colonelul Angelescu.

— Tovarășe colonel, propun să repun în funcție mecanismul explozibilului și să-l lăsăm să explodeze de ochii lumii.

— Mă gândisem și eu, dar nu vor sesiza diferența de timp?

— Or s-o dea pe seama unei greșeli în stabilirea indicatorului mecanismului. Se întâmplă.

La câteva minute, din tunel apăru silueta masivă a colonelului Angelescu; apoi ieșiră căpitanul Stoian, Istrate, și ceva mai târziu Frânculeanu.

— Tovarășe Stoian, cheamă repede câțiva militari să ajute la scoaterea caselor de fier. Să nu dureze mai mult de zece minute. După aceea, cu toții la mașini, ordonă colonelul Angelescu.

Spre dimineață, se auzi o explozie în zona fostei baterii „Tirpitz”.

Seara, Dana primi un telefon de la Sukmani. Îi cerea o întâlnire. Conveniră să se vadă la restaurantul „Dobrogea”, peste o jumătate de oră. De fapt, Sukmani telefona chiar de la restaurant. Faud ocupase deja o masă.

— Vine imediat. Până atunci să servim ceva.

— Coniac?

— Coniac.

Punctuală, Dana apăru în local, îmbrăcată în negru: mantou, pantofi, pălărie. Pe dedesubt, o rochie dreaptă gri-petrol și un lănțișor de aur la gât...

— Bună seara, domnișoară, o întâmpină Sukmani. Arăți foarte bine.

— Azi n-a fost spectacol și e și normal să fiu mai odihnită.

— Te rog să iei loc și să-mi spui ce servești.

— Ați comandat ceva?

— Coniac.

— Am să beau și eu puțin.

— Nu vrem să te reținem prea mult, așa că am să intru în subiect. Cum stai cu inginerul?

Câteva clipe de gândire, și Dana răspunse:

— Nu mă simt în stare să-l determin să facă ce-mi cereți.

— Te temi de opoziția lui?

— Mai mult de a mea.

— Foarte bine, și noi ne-am schimbat planurile. Îți cerem să-l lichidezi.

— Ce, sunteți nebuni? țipă aproape Dana. Se sculă repede de pe scaun.

— Stai cuminte. A fost o glumă. Uite că vine chelnerul. Eu zic să și mâncăm ceva. Sunteți de acord?

— Bineînțeles, intră în discuție Faud.

— Nu servesc nimic.

După ce dădu comanda, Sukmani reluă:

— Spune-ne deschis! Ai reușit să-l atragi pe Istrate?

— Da. Vă mai îndoiți, din moment ce mi-a procurat documentația strict secretă?

— Domnul Günther ți-a vorbit de răpirea lui. E necesar acest lucru. Ideea îmi aparține.

— Hai să ne lăudăm.

— Vorbesc serios.

— La ce vă ajută răpirea lui Istrate?

— La ce ne ajută? Deși n-ar trebui, am să-ți spun. Urmărim mai multe scopuri. Să punem mâna pe o sursă informativă bogată, să completăm corpul nostru de ingineri cu un specialist, să arătăm opiniei publice mondiale că un ofițer român a preferat Occidentul, să vă creăm condiții optime de viață, ție și lui, într-o țară unde este asigurată libertatea, ziua de mâine.

— Cam multe scopuri. Unele pentru gloria voastră și, nu-i mai puțin adevărat, altele tentante pentru mine.

Dar, vă repet, chiar dacă aș reuși să trec peste voința mea, nu văd cum aș proceda. V-ați gândit la un plan?

— Deocamdată studiem acest lucru. Până ne hotărâm, dorim altceva.

— Ce anume?

— Ținem să-l cunoaștem. Dacă nu vrea, convinge-l.

— Când, unde, cum?

— Te admir tot mai mult, pentru că, în afară de frumusețe, ai și multă minte.

— Nu mă măguliți. N-am încotro!

— Ce spui e crud, dar adevărat.

— Totuși, cum vom proceda?

— Simplu. Faceți rost de o barcă și mâine, fiind duminică, ieșiți la prânz la pescuit. Îmi spuneți și mie de unde o luați. Voi fi acolo cu Faud și vom pleca împreună.

— Multă naivitate, zău, în capul vostru, dar fie. Dați-mi un telefon mâine dimineață. Mai aveți să-mi spuneți ceva?

— Nu mai stai?

— Nu.

— Te așteaptă cineva?

— Ionel Istrate.

— Unde?

— În colț, la «Miga».

— Bine, du-te. Pe la ora nouă te sun.

— La revedere.

Cei doi comeseni nu observară că fata nu se atinsese de paharul de coniac. Îl dusese numai la gură.

Ionel venise. S-au plimbat mult. Dana refuză propunerea lui de a merge la un local.

— De acolo vin, mi-e pur și simplu silă.

— Bine, Dana, ne plimbăm. Îmi plac aerul, briza mării și... tu.

Au discutat despre ideea lui Sukmani.

Istrate acceptă să-i cunoască, dar ceru și asentimentul căpitanului Stoian.

A doua zi dimineața, Sukmani telefonă Danei. A răspuns mătușa Veturia.

— Dana la telefon?

— Nu, tanti Veturia.

— Vă rog cu Dana.

— Imediat.

— Alo!... da... ascult.

— Ce-ai făcut? Unde mă aștepți?

— În portul turistic, la capătul digului.

— Știu. La ce oră?

— La douăsprezece fix.

— Bine.

— La revedere.

Se îmbrăcă repede, bând ceaiul din mers. Era destul de târziu. În ziua aceea avea și repetiție.

— Unde te duci, Dana?

— La pescuit, tanti, cu Ionel.

— Serios?

— Zău! Nu am mai fost de când eram mică. O să-mi facă multă plăcere.

— Și mie îmi plăcea. Mă ducea de multe ori răposatul.

— Cred. Știi ce mă gândeam adineaori?

— Ce?

— Nu vrei să înalți porumbeii? Sunt curioasă dacă îi văd de pe mare.

— Bine, draga mea.

Istrate făcu rost de o barcă și de unelte de pescuit. Spre norocul lui, se pricepea la acest sport pasionant. Un. Soare strălucitor dădea frumusețe zilei. Marea era liniștită, vântul nu sufla deloc.

Cu tot timpul frumos, Ionel și Dana se îmbrăcară destul de gros. În timp ce-și urcau bagajele în barcă își făcură apariția Sukmani și Faud. Au urmat prezentările.

— Sukmani, secund pe «El Hafez».

— Faud, inginer cu aprovizionarea pe «El Hafez».

— Istrate.

S-au urcat în barcă cu hotărârea de a trece pe rând la rame. Sukmani avea o servietă voluminoasă cu el, iar, Faud o mapă. La rugămintea lui Sukmani ocoliră portul, îndreptându-se spre partea de sud-est a orașului. La rame era Ionel. Dana aruncă de câteva ori

undița, dar fără folos.

La fel procedă și Faud. Trecu la rame Sukmani. Ionel încercă și prinse câțiva lufari[17]. Se bucurară cu toții.

Faud îl antrenă pe Istrate la discuții în limba engleză pe care o cunoșteau bine amândoi. În aparență discuții banale, dar Faud urmărea de fapt o verificare a cunoștințelor inginerești și o tatonare politică. Dana fuma și admira orașul de pe mare. Câțiva porumbei se înălțau sus de tot. Tanti Veturia se ținuse de cuvânt.

— E plăcut azi. Parcă vine primăvara, zise ea.

— Adevărat, dar plăcutul se datorește și oamenilor, dumneavoastră domnișoară și domnului Istrate, răspunse Sukmani.

— Ne măguliți, spuse la rândul său Istrate.

Încet, barca fu îndreptată cât mai aproape de țărm, în direcția fostei baterii „Tirpitz". Sus pe mal o turmă de oi păștea liniștită. Ionel și Dana se prefăcură că nu sesizează manevra, văzându-și în continuare de preocupările lor.

— Peste noapte m-am gândit să folosesc prilejul acesta și pentru altceva, rupse tăcerea Sukmani. Acum doi ani, într-o răzmeriță a marinarilor de pe «El Hafez», comandantul a aruncat în mare o ladă de fier cu documente compromițătoare. A și fost omorât atunci.

---

[17] Pește răpitor marin, cu corpul alungit și turtit lateral, cu dinți pe ambele maxilare și cu carnea fină și gustoasă.

Din ce-am aflat de la marinari, cam pe-aici s-au petrecut lucrurile și m-am gândit să vedem dacă n-o găsim noi.

— Pentru asta ați vrut să mă cunoașteți? O acoperire? De ce nu apelați la autoritățile românești? Sunt specialiști buni, scafandri, interveni Istrate.

— Vă cerem scuze, dar cu dumneavoastră în barcă nu riscăm nimic. Să apelăm la autorități? Mă tem că ne-ar costa prea mult.

— Depinde cât valorează documentele.

— N-avem valută. Mai bine să încercăm noi.

Sukmani aruncă hotărât o sondă în apă și manevră un aparat. Repetă operația de mai multe ori, în mai multe locuri.

— Cred că numai un scafandru ar putea face ceva, reluă discuția Ionel.

— De unde să-l iau?

După o oră de eforturi vădite, nemulțumit de rezultat, Sukmani își strânse aparatul și sonda. Mârâi ceva neinteligibil printre dinți. Faud se uită la el cu părere de rău.

Pentru a schimba atmosfera făcu o invitație, scoțând ceva din mapă:

— Eu zic să începem sticla aceasta. Ne mai încălzim puțin.

— Ai dreptate, răspunse acru Sukmani.

Au servit pe rând, Faud având grijă să umple regulat

paharele.

Dana își manifestă dorința să tragă și ea la rame. Obosi însă repede și o înlocui Ionel.

Pe la două și jumătate, fără alte discuții, se despărțiră. Uitându-se după cei doi, Ionel îi șopti Danei:

— N-au nicio fărâmă de bun simț.

— Cu ăștia se face spionaj, Ionele!

— Totuși, nu înțeleg manevra lor. În prezența mea au sondat marea. Căutau într-adevăr ceva sau simulau?

— Și mie mi se pare curios.

— Cine știe ce le mai trece prin cap!

— Ce facem acum? Mergem să ne odihnim, Ionel?

— Întâi să mâncăm ceva, Dana.

În aceeași seară «El Hafez» ridică ancora. Dana nu primi nicio indicație privind răpirea lui Istrate. Acest lucru îi puse pe gânduri pe Stoian și Vidrașcu.

— Nu ne îndoim de sinceritatea Danei. Presupunem însă o manevră, măsuri noi din partea lui Sukmani. În situația în care ne aflăm, lucrul cel mai bun e așteptarea, se consolă singur căpitanul Stoian.

— Așteptarea asta... zise Vidrașcu.

— Pe urmă înscenarea cu pescuitul mi se pare atât de stupidă, contrară unor principii ale muncii de spionaj. Fie că ne subapreciază, fie că joacă la risc. În fine, vom vedea.

— Mie, răspunse Vidrașcu, mi se pare că totul este

făcut cu cap.

— Ce face Sali? întrebă Stoian, mai mult pentru a schimba discuția.

— În ultimul timp n-a mai apărut.

— Dar Voinea s-a întors?

— Azi-dimineață.

— Și?

— A fost găsită familia lui Sukmani. Îi trăiește mama. O bătrână de șaptezeci de ani, cumsecade și foarte așezată. A povestit de Iohan. A avut numai necazuri cu el. Ar dori totuși să-l vadă măcar o dată. Ultima oară a fost în 1944. A făcut multe demersuri prin Crucea Roșie Internațională, dar fără rezultat. Ar fi aflat de la un consătean că l-a zărit pe fiul ei prin Constanța. Se îndoiește de acest lucru. I s-a spus că este marinar pe «El Hafez». Este hotărâtă să-l caute. În acest sens a trimis o scrisoare Căpităniei portului Constanța.

— Ai vreo părere?

— Da.

— Te ascult.

— Să o ajutăm pe bătrână să-și vadă fiul. Vreau să mă conving că Sukmani este una și aceeași persoană cu Iohan Bergman, născut la 14 aprilie 1915 în satul respectiv. De asemenea, vreau să văd reacția lui Sukmani întâlnind-o pe mama lui.

— Pune la punct detaliile. Susțin propunerea.

— Am înțeles.

— Pentru azi nu-ți mai faci niciun plan.

— De ce?

— Ești invitatul meu. Sărbătoresc treizeci și cinci de ani.

— La mulți ani, tovarășe căpitan.

25

«El Hafez» își făcu din nou apariția. Se verificară discret toate pasurile, documente de bază ale marinarilor care înlocuiesc pașaportul. Căpitanul Stoian remarcă multe nume noi. Vidrașcu, curios, le studia și el. La un moment dat, exclamă:

— A venit și dumnealui!!

— Cine, Vidrașcule?

— Dumnealui, șeful reprezentanței «Ampex».

— Kurt Mayer?

— Exact.

— Sub ce nume?

— Nicolas Ledas!

— S-a făcut grec?

— Negustor. O fi vrând să ne vândă ceva?

— Sau să cumpere.

Chiar în prima zi Sukmani făcu o vizită Floricăi. Se purtă amabil cu ea. O rugă să-i ofere ceva de mâncare,

de băutură. Avea o foame de lup. Florica, pregătită permanent de locotenentul Ionașcu, se arătă foarte serviabilă.

— Ce noutăți mai ai de la „Tirpitz”?

— S-au terminat lucrările. Nu știu dacă ai aflat de încăperea anexă.

— Care?

— S-a surpat un mal. Lucrând la scoaterea pământului, au dat de o ușă ce ducea, printr-o galerie, la o altă încăpere. S-a stabilit că e vorba de un laborator.

— Ce-au găsit acolo?

— N-am aflat. Bănuiesc însă că ceva important. A venit la fața locului un general de la București.

— Ce vorbești?

— Da. Însă s-a terminat rău.

— Cum adică?

— Într-o dimineață, era încă noapte, s-a produs o explozie puternică, care a aruncat încăperea în aer.

— Bravo! Au fost victime?

— Nu.

— Ai putea să afli și să-mi spui cine a descoperit camera aceea, ce s-a găsit acolo și ce s-a aruncat în aer?

— Să încerc.

În același timp domnul Kurt Mayer, alias Ledas, făcea cunoștință cu orașul și împrejurimile. Ieși însoțit de un marinar care nu apăruse încă în acțiune. Se duse până

în Mamaia, pe urmă spre Ovidiu, Năvodari. După masă, își continuă plimbarea prin Murfatlar.

Spre seară intră în frizeria din bulevardul Tomis. Ceru să fie tuns și bărbierit. Un frizer șmecheros, simți omul și-l ținu pe scaun aproape o jumătate de oră. Intuindu-i intenția, locotenentul Ionașcu avu o idee. O propuse lui Vidrașcu, care o consideră bine inspirată. La casă, o fată zâmbitoare, drăguță. Nimeni alta decât Bebi Mezei. Vidrașcu și Ionașcu apărură în frizerie. În timp ce Vidrașcu discuta banalități cu fata, Ionașcu își căuta batista uitată în pardesiu. Discret, scotoci pardesiul domnului Kurt Mayer, aflat lângă al lui pe cuier. Rezultatul destul de interesant. În buzunarul interior din partea dreaptă, un aparat de emisie-recepție. Deci, comunica cu cineva. Fu înregistrată imediat unda pe care funcționa. Îndreptățit, Vidrașcu își puse întrebarea: „Era o scăpare sau o manevră?”

Dimineața, Dana primi un telefon, fiind invitată de Sukmani pe strada Viforului 19. Se verifică adresa. Acolo locuia lustragiul Ali Ahmet. La întâlnire participară Kurt Mayer, Sukmani, Dana și ulterior Ahmet. În stradă patrula de unul singur, nu fără scop, Faud Musli. Își băga mereu capul în pardesiul bej, simulând că îi este frig. În realitate comunica prin radio cu cei din interior.

Kurt Mayer intră direct în subiect, evitând chiar

formulele protocolare.

— Trebuie răpit neapărat iubitul dumitale.

— Era vorba să-l recrutăm.

— După ce-l avem în mâinile noastre. Sukmani și Faud mi-au confirmat buna lui pregătire. Avem absolută nevoie de el.

— Ce pot face eu?

— Ceea ce-ți cerem. Răpirea.

— Mă credeți capabilă de așa ceva?

— Ai putea fi mai explicită?

Dana își dădu seama de interpretarea nefavorabilă ce putea fi dată spuselor ei. Îi venea să le arunce cu ceva în cap. Trebui să se stăpânească. Continuă:

— E voinic, puternic, eu femeie...

— A, la asta te referi?

— Da...

— Ne-am gândit noi. Va fi mai ușor decât te aștepți. Astăzi sosește în port «Amir Denir» și peste trei zile pleacă. Dincolo de orizont, poate avem noroc și de ceață, va întâlni o barcă ieșită la pescuit. Pescarii sunt urcați pe vas, cu sau fără voia lor, iar barca scufundată sau luată ca amintire de căpitanul Istrate și de iubita lui. Ce-ai de spus?

— Ce are de spus Istrate?

— Asta depinde de dumneata!

— De mine, tot de mine?!

— Nu uita! Peste trei zile, la ora 14 se ridică ancora. Asta înseamnă să ieșiți cu barca pe la 12. E clar? Comandantul vasului este Sali Abdulah.

— Da.

— Mai ai ceva de întrebat?

— Pot să fac ceva pregătiri, să vând din lucruri, să scot banii de la CEC?

— Absolut nicio pregătire. Totul ți se va răscumpăra.

— Bine.

Dana părăsise de o oră casa de pe strada Viforului. Cei trei însă continuau să discute. Cu totul întâmplător, dinspre mare apărură trei milițieni cu câini, ce se întorceau de la instrucție. Când îi observă, Faud începu să se agite, își aplecă mult capul spre piept și transmise ceva prin radio. În câteva clipe ieșiră în stradă Sukmani și Kurt Mayer. Speriați se uitară în stânga și grăbiră pasul spre direcția opusă, înaintând aproape în fugă. Se aruncară în primul autobuz ce se opri în stație. Milițienii trecură nepăsători pe lângă Faud și Ali Ahmet, luând-o și ei la dreapta după colț, însă pe strada Fluierului, până la circumscripția de care aparțineau.

Cu privire la răpirea căpitanului Ionel Istrate existau păreri diferite. Cele mai multe se pronunțau împotrivă. Căpitanul Stoian era foarte circumspect. Se temea oare de o măsură mai îndrăzneață sau ținea prea mult la

acest ofițer? Istrate s-ar fi descurcat bine în străinătate. Cunoștea perfect germana și engleza. Dar riscul?

Colonelul Angelescu îi trasă prin telefon căpitanului Stoian noi sarcini.

— Ne sunt necesare unele detalii. Dana și Istrate să se arate îngrijorați, să ceară amănunte. Vrem acum probe materiale, dovezi concludente pentru anchetă.

— Am înțeles, tovarășe colonel.

— Multă prudență, tovarășe Stoian.

— Am înțeles, tovarășe colonel! Să trăiți!

Stoian rămase pe gânduri. Își puse tacticos țigara între buze, aprinse un băț de chibrit și-l ținu să ardă mult timp în mână. Duse bățul aprins la țigară după ce simți arsuri la degete. Minutele se scurgeau anevoios. Vidrașcu își mutase locul de gândire în balcon.

— Ce faci, Vidrașcule? Te uiți după fete? Mă lași numai pe mine să mă frământ?

— Nu văd nimic, tovarășe căpitan.

— Bine, hai să „vedem” împreună. Îi expuse ideea la care se oprise. O măsură îndrăzneață, implicând perspicacitate și iuțeală.

După alte trei ore se raporta colonelului Angelescu:

— Tovarășe colonel, ordinul dumneavoastră a fost executat.

— Bravo Stoiane, eram convins că o să reușiți. Nu uitați de probe. Să mă țineți la curent. Aștept telefon din

trei în trei ore.

Exact la intervalul stabilit, Angelescu fu informat despre următorul dialog:

„— Domnule Mayer, mai avem nevoie de femeie?

— De ce mă întrebi?

— Mă gândeam că dacă ne încurcă cumva, odată cu scufundarea bărcii...

— E o crimă.

— Avem nevoie de ofițer!

— Să ne mai gândim. Să văd ce are să-mi spună domnul Manfred Müller. La ora 19 am o convorbire cu el.”

Colonelul Angelescu mulțumi și atrase atenția îngrijorat asupra pericolului care plana asupra vieții Danei Marinescu.

Curiozitatea cu care Mayer și Sukmani așteptau convorbirea cu Manfred Müller se transmise și lui Stoian și Vidrașcu. În sfârșit, pendula bătu apăsat de șapte ori. Cum era de așteptat, convorbirea se referi la răpirea lui Istrate. Lui Manfred Müller i se făcuse o promisiune: va avea la dispoziție un submarin care se va apropia de țărmul românesc, pescuind din larg o barcă cu doi naufragiați.

La orele 21,00 telefonul sună iar. «El Hafez» era chemat de reprezentanță. Kurt Mayer nu se afla la bord și nici Sukmani. Ofițerul de cart primise dispoziție să ia

legătura prin radio cu reprezentanța. Manfred Müller reveni asupra deciziei anterioare deoarece se întâmpinau greutăți în legătură cu trecerea submarinului prin Bosfor. Ordonă răpirea căpitanului Ionel Istrate, aplicându-se prima variantă, respectiv acostarea bărcii de către nava «Amir Denir». Insistă pe instruirea temeinică a Danei, pentru ca aceasta, la rândul ei, să-l convingă pe ofițer. Ceru multă atenție, și dacă anumite motive făceau contraindicată răpirea, să se renunțe, urmând a fi reluată altădată.

Ionel Istrate trebuia neapărat răpit. Sukmani nu era de acord cu această hotărâre. Tușea nervos și fuma continuu. Ceru o cafea.

— Am spus una, răcni înfuriat (probabil se aduseseră două), răsturnând tava. Marinarul încercă să răspundă, dar nu fu lăsat.

— Ce-i cu tine, Mohamed? Nu te recunosc, interveni Mayer.

— Disciplina e o lege ce trebuie respectată. Și pentru că ai intervenit în discuție, te anunț că Istrate și Dana Marinescu nu vor fi luați la bord. Am ordin să-i lichidez.

— De la cine ai ordinul?

— De la șefii mei.

— Eu sunt șeful tău.

— Greșit. Ești un intermediar de care mă pot lipsi oricând.

— Nu mai bea! Te îmbeți, vorbești prostii. Te rog să-ți retragi cuvintele.

— Eu, Mohamed Sukmani, niciodată!

— Iohan, ridică glasul Mayer.

— Ce vrei?

— Nu te înțeleg, parcă am lucra pentru doi stăpâni.

— Nu se știe!

— Poftim? Te invit pentru a doua oară să te calmezi. Ofițerul și femeia trebuie să fie răpiți.

— Bine, răspunse calmat Sukmani. Vor fi răpiți.

— Mâine dimineață îmi vei da dreptate.

A urmat o liniște prevestitoare de furtună. Pe «El Hafez» nicio mișcare. Câteva lumini palide indicau existența navei ancorate la dana 8. În cealaltă parte a portului, «Amir Denir» dormita și el. Un grănicer veghea la scara vasului.

26

Într-o dimineață răcoroasă de noiembrie, cu un soare fără putere și mare agitată, la poarta portului s-au întâlnit Sukmani, Mayer, Faud și Sali Abdulah. Sukmani vesel, bine dispus. Îi ceru de mai multe ori scuze lui Kurt Mayer, promițând că nu va mai bea niciodată. Numai coniacul, susținea el, îi tulbură mințile, îi întunecă cugetarea.

Închiriară o mașină particulară, un Ford vechi, hodorogit. La volan trecu Faud, lângă el Kurt Mayer. Pe bancheta din spate Sukmani și Sali Abdulah. Au pornit spre Mangalia. Din șosea nu se putea vedea locul fostei baterii „Tirpitz”, dar pasagerii păreau indiferenți de astă dată.

Depășiră vechea așezare tătărască Agigea, cu căsuțele ei mici, înconjurate de garduri solide din piatră, răspândite la întâmplare, apropiindu-se de frumoasa stațiune Eforie Nord. Nu se opriră nici aici. Deși uzată, mașina prinse viteză.

— Ascultă, Sali, cum ne-am conceput planul! Astăzi este miercuri. Nu mâine, poimâine, vineri, la ora 14, tu vei ridica ancora. După ce vei ieși din port, dincolo de orizont, vei face un rondou mare și vei opri motoarele. Un om, sau tu personal, va sta de veghe. Din nord-vest va apărea o barcă, în ea aflându-se un bărbat și o femeie. Îi vei lua la bord. Vor deveni ostateci. Îi vei trata însă cât se poate de civilizat. Eu voi părăsi portul cu «El Hafez» după trei ore. Te voi ajunge din urmă. Reține că barca va pleca din port la ora 12 sub pretext că iese la pescuit. Ai înțeles, Sali?

— Am înțeles, Sukmani.

— O să mai discutăm despre detalii, adăugă Kurt Mayer.

— Am înțeles, repetă Sali Abdulah.

Turismul trecu de bifurcația ce duce la Costinești.

Oprind în centrul Mangaliei începură să caute geamia[18] „Esmahaan Sultan”. Un copil de școală îi conduse până în strada Oituz. Geamia era închisă. Cel mai nemulțumit părea Mayer. Hotărî ca împreună cu Sukmani și Abdulah să se plimbe pe faleză, în timp ce Faud avea să caute la o anumită adresă un cetățean. Dacă putea intra în legătură cu el, urma să-l anunțe că în seara aceea la ora 20,30 era așteptat de Kurt Mayer în restaurantul gării din Constanța.

Faud reveni mai repede decât se așteptau cei trei. Persoana căutată plecase în cursul dimineții într-o croazieră pe Mediterana.

La aflarea acestei vești, Mayer îl luă de braț pe Faud și, înaintând câțiva pași, îi șopti:

— După cum vezi, am venit degeaba în România. Trebuie căutat alt succesor Danei Marinescu.

— Cine se va ocupa de treaba asta?

— Tu, Mohamed. Era bun Zorlescu.

— Ajunsese un declasat. Nu mai făcea doi bani.

— Dacă ajungea la noi, îl dădeam pe brazdă.

— Slabe speranțe, Kurt.

— Rămâne stabilit. Găsești altul.

Făcură cale întoarsă.

---

[18] Geamie se numește o construcție destinată celebrării cultului la musulmani, de obicei mai mare decât o moschee.

Până la Constanța nu se rosti niciun cuvânt. S-a fumat piuit. Păreau preocupați. Sukmani le făcu o invitație. Să servească masa la Mamaia.

Kurt Mayer fu de acord, dar numai pentru cea de seară. Sukmani strâmbă din nas discret și, foarte politicos, răspunse:

— Aveți dreptate. E mai bine diseară. Acum vom merge cu toții la «El Hafez». Vii și tu Sali, mai avem de discutat.

Mașina opri lângă poarta portului. Coborâră și, arătând pasurile, se îndreptară spre navă. În clipa când doreau să se urce pe vas, grănicerul ce veghea la scară întrebă:

— Cine este domnul Sukmani Mohamed?

— Eu, răspunse hotărât Sukmani. S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic. O doamnă dorește să vorbească cu dumneavoastră. Așteptați. Vine imediat.

Scoțând un pachet de țigări, începu să fumeze nervos, încercând să-și păstreze calmul. Au rămas și ceilalți.

Din biroul aflat la câțiva pași, ieși o bătrână îmbrăcată în negru, puțin adusă de spate, cu fața ridată. Era însoțită de un reprezentant al „Navrom”-ului. Sukmani se uita buimăcit. Nu înțelegea nimic.

Bătrâna se apropie. Se uită în ochii lui. Izbucnind în plâns, îl prinse de mâini.

— Iohan, Iohan, ce faci, dragul meu? spuse tânguitor

bătrâna Clara Bergman. Ai rămas neschimbat.

Se desprinse furios:

— Ce e provocarea asta, ce urmăriți?

Bătrâna se retrase cu lacrimi în ochi, murmurând:

— Nu te supăra, Iohan. Sunt de câteva zile la Constanță, Vino pe la mine. Stau la hotel „Unio”, camera 417.

— Protestez. Am să reclam. Este o înscenare grosolană. Kurt Mayer, Musli Faud și Sali Abdulah se uitau surprinși la scena ce se consuma în fața lor. La propunerea lui Sukmani s-au urcat pe vas.

— Era maică-ta, Sukmani? întrebă Kurt Mayer.

— Nu. Mama a murit de mult, iar tata și mai demult. Le-au putrezit oasele în cimitirul din sat. E o provocare a securității și nu înțeleg ce urmăresc.

— Calmează-te, interveni Sali Abdulah. Să mergem să ne odihnim.

— Mai întâi la masă, spuse Kurt Mayer.

— Sali, vrei să te odihnești în cabina mea după aceea? Doresc să punem la punct cele mai mici detalii, zise Sukmani.

De acord.

Seara nu mai ieșiră în oraș. Masa de la Mamaia a fost amânată sine die. Abia a doua zi după-amiază coborâră de pe vas. Era joi. O după-amiază cu soare, plăcută.

Se însera. La Mamaia, într-un apartament elegant, același în care avusese loc prima întrevedere cu Dana, se puneau la punct ultimele amănunte ale acțiunii menită să dejoace planurile urmărite de Sukmani și de acoliții lui. Mult timp plutise incertitudinea privind acceptarea situației cu toate riscurile ei. Cea mai mică greșeală putea fi speculată, iar viața a doi oameni pusă în pericol.

Telefonul colonelului Angelescu îi întrerupse. Căpitanul Stoian primea precizările de ultimă oră. Asculta atent și din când în când spunea hotărât „am înțeles".

— Șeful e bolnav, are o gripă păcătoasă. S-a deplasat totuși la birou să ne transmită indicațiile conducerii. Îi pare rău că nu poate veni mâine personal.

— Nu vine nimeni? întrebă Vidrașcu.

— Nu. Ne descurcăm singuri.

— Și planul?

— Câteva corective. În general a rămas așa cum l-am propus noi.

La un moment dat se auzi o bătaie în ușă.

— Trebuie să fie Dana, spuse Vidrașcu, uitându-se la ceas.

— Poftește-o înăuntru!

Într-adevăr ea era. Purta ochelari cu ramă groasă, un batic negru și un șal mare, ce-i acoperea corpul până la talie. De nerecunoscut!

— Întâi să mă schimb și pe urmă discutăm. Dana vorbea încet, sigură pe ea.

— Desigur, domnișoară, avem timp, răspunse căpitanul Stoian. Se scuză, fiind chemat la telefon în altă încăpere. Au rămas numai Dana și Vidrașcu.

— Aici a fost începutul pentru mine, Mihai. Tot aici va fi oare și sfârșitul?

— De ce ești așa de sceptică?

— Dimpotrivă. Sunt foarte realistă. Orice început are un sfârșit.

— Spune drept, ți-e teamă?

— Să fiu sinceră, nu mi-e teamă. Dacă îmi place la ce mă expun? Categoric nu. Dacă vreau? N-am dreptul să mă întreb. N-aș vrea să mă despart în niciun fel de pământul acesta atât de ospitalier cu mine.

— De ce să vorbim de despărțire tocmai acum, interveni Stoian care intrând în încăpere auzi ultimele cuvinte ale fetei.

— Femeile au un simț în plus față de bărbați, tovarășe căpitan. În anumite momente, de fericire sau, dimpotrivă, de nefericire, văd ceva mai departe.

— Te-aș contrazice, dar să lăsăm viața s-o facă. Dacă te referi la ceea ce bănuiesc, te asigur din parte-mi că e

ultima misiune la care iei parte. Nici tovarășul Istrate nu te-ar mai lăsa cred.

— Da, poate ultima, zise încet Dana, și, de aceea, voi face tot ce-mi cereți.

Au discutat până târziu. Era întuneric de-a binelea. Mamaia era pustie în acea seară de sfârșit de noiembrie.

— Vidrașcule, condu-o până acasă pe domnișoara Marinescu. Ne vedem la unitate.

— Am înțeles, tovarășe căpitan.

— Dar mai întâi să mă fac urâtă, interveni râzând Dana.

— De acord.

Un Moskvici[19] albastru dispăru imediat în noapte, îndreptându-se spre Constanța. În apropiere de piața Soveja fu depășit de o Volgă neagră.

— Mihai, vrei să oprim? Simt nevoia să iau puțin aer. Poate să și vorbesc.

— Bine, Dana.

Au coborât. Braț la braț se îndreptară spre malul mării. O cărăruie șerpuia de sus de la plaja „Tataia” până dincolo de „Trei papuci”. Nu-și spuseră nimic mult timp. Fiecare gândea, admira cerut plin de stele, marea ce se întindea la picioare. Machiată cum era, Dana n-ar fi putut fi recunoscută nici de cel mai mare

---

[19] Moskvitch a fost o marcă auto sovietică / rusă produsă de AZLK din 1946 până în 1991 și de OAO Moskvitch din 1991 până în 2001.

admirator.

— Mihai, ce frumos e în seara asta! Auzi cum vuiește marea? Cum șuieră vântul? Privește puzderia de stele de pe cer.

— Într-adevăr e frumos, Dana.

— Am multe să-ți spun, Mihai.

— Mie?

— Ție, pentru că lui Ionel n-aș putea să-i spun ce ți-aș spune ție.

— Îmi dau seama și cred că bine faci.

— Despre viața mea vreau să-ți vorbesc. Este mai scurtă decât o cunoști tu, probabil din dosare.

— De ce scurtă, Dana? De-abia de-aici încolo începi și tu s-o trăiești. Ești încă atât de tânără.

— Nu despre ce va fi vreau să-ți vorbesc, ci despre ce-a fost. M-am născut într-adevăr în România, însă nu la Tulcea, ci lângă Mediaș, unde am făcut liceul. Părinții mi-au pus numele de Hanelore. Tatăl, de naționalitate germană, Peter Schmidt, s-a născut tot în România. A fost inginer viticol. În anul 1938 a fost arestat în urma unor denunțuri calomnioase și după doi ani a murit în închisoare. Am rămas cu mama. Româncă, învățătoare. În 1943 eram îndrăgostită de un băiat, Student la Sibiu, unde se mutase Universitatea din Cluj. Era în ultimul an. A fost și el arestat. Mai târziu s-a zvonit că a murit tot în închisoare, împușcat de nemți pentru activitate

comunistă în ilegalitate. A urmat o perioadă groaznică pentru mine. Am fost bănuită că l-am trădat. Am suferit mult. Într-o zi, mama a fost găsită împușcată în poarta casei.

— Dana, interveni Vidrașcu.

— Nu știam cine a omorât-o și de ce. Se spunea că ar fi fost răzbunarea tatălui prietenului meu, arestat în ziua înmormântării. La înmormântare a venit și mama prietenului meu. M-a îmbrățișat și printre lacrimi mi-a spus: „Îmi pare tare rău după doamna Elena. A fost o femeie minunată. Ea l-a învățat carte pe Emil. Nemții l-au arestat pe Emil, dar el nu e vinovat și nici tu și nici Pătru, bărbatul meu. Nu Pătru a omorât-o pe doamna Elena. Nemții. Nemții!”

— Dana, la ce bun toate acestea?

— Nu vrei să mă asculți?

— Ba da, dar e prea trist.

— Nu m-a ascultat nimeni până acum, Mihai.

— Iartă-mă, Dana.

— Am întrerupt conservatorul, căutându-mi un serviciu. Nemții au sesizat acest lucru și m-au solicitat ca translatoare. N-am avut ce face. După puțin timp au început să mă folosească și în probleme ale Gestapoului. Nu mi-am dat seama, ba gândindu-mă mai bine, nici nu aveam ce face având în vedere zvonurile cu privire la moartea părinților. A fost pasul cel mare pe drumul

suferințelor și al crimei.

— Dana!

— Am căutat însă întotdeauna să fac cât mai puțin pentru nemți, să lovesc cât mai puțin în țara mea. Nu am avut tăria morală să rup definitiv cu ei, sau poate, n-am putut. Au fost izgoniți. M-au luat și pe mine cu forța. La plecare am aflat din niște hârtii lucruri înfiorătoare. Tatăl meu și alți comuniști fuseseră aruncați în pușcărie în urma unor denunțuri făcute de serviciul de spionaj german. Mama, omorâtă tot de ei.

Începu să plângă. Oftând apoi adânc, își ridică fața spre bolta înstelată. De sus, de pe cer, o stea se desprinse și se îndreptă fulgerător spre adâncurile mării.

— Ai văzut? A căzut o stea. La noi exista o credință. Când cădea o stea, se zicea că moare cineva. A cui stea a fost oare?

— Superstiții, Dana!

— În Germania am fost internată într-un lagăr. Am urmat o școală de spionaj și am fost trimisă de o firmă particulară să lucrez în România, la Ploiești, București și-apoi în Constanța. La puțin timp după ce m-am stabilit aici, am fost „contactată” de un emisar al reprezentanței «Ampex». Îl cunoști, e Sukmani. Sarcina mea era să țin legătura cu trei agenți. Ceea ce nu am spus la timp colonelului Angelescu, îți Spun ție. Toate informațiile culese de mine erau transmise intenționat

eronate pentru derutarea lui Sukmani și a șefilor săi. Probabil Sukmani m-a bănuit la un moment dat, fiindcă a făcut o referire în acest sens. Eu am protestat. Oamenii de legătură, au refuzat să lucreze. Sukmani i-a lichidat pe primii doi, pe Pandelescu și pe Rizea Emilia. Al treilea, un frizer, a murit de bătrânețe.

— Știu!

— Un lucru îi cer colonelului Angelescu. Să nu fie supărat. Nu l-am mințit cu nimic. Adevărat, nu am spus totul atunci. Fac acest lucru în noaptea aceasta. Am uitat să-ți spun încă ceva. Posed o stație de radio. Am îngropat-o în pământ, după ce-am învelit-o bine. E timpul să stea la voi.

— Bine, Dana.

— Și încă ceva. Banda de magnetofon cu convorbirea de la teatru. Eu am făcut înregistrarea și ți-am trimis-o pentru a vă atrage atenția.

— Dana!

— Mihai, să ne mai plimbăm! Ce frumoasă e noaptea asta!

— E într-adevăr frumoasă!

— Mihai!

— Ce e Dana?

— Am o presimțire rea. Steaua care a căzut e steaua mea.

— Dana, cum poți să vorbești așa?

Fata lăsă capul în jos. Era tristă. Mihai, dezorientat, privea nehotărât în jurul său. Noapte. Stele. Apă. Strada pustie.

— Dana! exclamă cu voce tare într-un târziu.

— Mi-e teamă Mihai, de ziua de mâine. Nu cred că voi supraviețui evenimentelor ce mă așteaptă.

— Dana, pentru Dumnezeu, nu plânge!

— Îmi pare rău de Ionel. L-am iubit și îl iubesc din suflet.

— Danaaa!

În câteva clipe, se pierdu ca o nălucă în grădina mătușii Veturia...

Căpitanul Stoian îl aștepta nerăbdător pe Vidrașcu. Când își făcu apariția îl puse imediat la lucru:

— Ai întârziat. Stai lângă telefon. Se vor petrece lucruri deosebite în noaptea aceasta.

— Cred, răspunse îngândurat Vidrașcu.

— Vezi că trebuie să dea telefon Voinea, iar de la restaurantul „Dobrogea” locotenentul Ionașcu. Plec și eu acolo.

Ce se întâmplase? În camera 417 de la hotelul „Unio” pătrunsese discret Sali Abdulah cu un pistol în mână. Intenționa s-o omoare pe mama lui Sukmani, din ordinul acestuia, dar îl găsi în cameră pe Voinea, care-l arestă și interogă pe loc. Abdulah își recunoscu cu o

ușurință greu de înțeles toată activitatea criminală. Inclusiv intenția din seara respectivă.

— Cum ar fi aflat Sukmani de uciderea mamei sale? întrebă Voinea.

— Trebuia să-i dau un telefon în noaptea aceasta, răspunse Sali Abdulah.

— Unde?

— La restaurantul „Dobrogea”.

— Uite telefonul, vorbește cu el!

Sali Abdulah se conformă. Foarte degajat, formă numărul și vorbi cu Sukmani.

— Ce sarcini mai ai de îndeplinit, domnule Sali Abdulah?

— Să ridic ancora mâine la ora 14 și să iau din larg, la bordul vasului «Amir Denir», o barcă cu doi naufragiați, oamenii lui Kurt Mayer și Sukmani.

— Mulțumesc.

De la restaurantul „Dobrogea”, situat la câteva sute de metri de mare, pe cunoscuta stradă Mircea cel Bătrân, sună locotenentul Ionașcu care-l informă pe Vidrașcu de cele petrecute între timp, cu ordin din partea căpitanului Stoian de a fi transmise la București pentru colonelul Angelescu.

„Sukmani și Kurt Mayer veniseră la restaurant de la ora 22. Băuseră mult. Sukmani îi spusese lui Mayer că

așteaptă telefonul lui Sali pentru a-i comunica ultima decizie privind răpirea ofițerului și a femeii. Când a fost chemat, la sugestia lui Sukmani, s-a dus să răspundă Mayer, iar el, aprinzându-și țigara, a scăpat discret dintr-o brichetă o infimă picătură de otravă în ceașca de cafea a celuilalt. S-a îndreptat apoi și el spre telefon. Căpitanul Stoian a reușit să schimbe ceașca otrăvită cu una în care se afla un alt conținut.

La telefon, Sukmani a avut o convorbire scurtă.

— Aici Sali. Gata, se odihnește pe veci.

— A fost greu?

— Nu. Totul a mers rapid.

— Mulțumesc. Mâine ridici ancora, apoi din larg, barca cu mușterii.

— Am înțeles.

— La revedere. Ne vedem aproape de Bosfor.

— Am înțeles.

A revenit la masă, calm și satisfăcut, expresia feței nelăsând să se întrevadă nimic.

— Ai auzit? Sali a pregătit totul. Ești mulțumit, Mayer?

— Da.

— Atunci să plătim și să plecăm.

— De acord.

Sukmani a chemat ospătarul. Lui Kurt Mayer i-a venit rău. S-a dus la toaletă, de unde nu a mai revenit

Sukmani s-a uitat în stânga, în dreapta, și la ceas. S-a sculat, trecând precipitat printre mese.” Ionașcu își încheie mesajul.

28

Căpitanul Stoian ațipise puțin. La ora 6, din ordinul său, fu sculat. Afară, întuneric beznă. O ceață plumburie acoperea orașul și întinderea nesfârșită a mării. Abia se puteau vedea licăririle farului ce stătea de strajă la intrarea în port. Sirenele vaselor sunau întruna. O șalupă patrula în apropierea coastei, pentru a preveni evenimentele deosebite ce puteau avea loc pe un asemenea timp.

— Știți ce a făcut Faud, astă-noapte? întrebă căpitanul Stoian.

— Știm. S-a apropiat tiptil de barca cu care vor ieși azi în larg Istrate și Dana, punând pe fundul ei o cantitate puternică de exploziv, spuse locotenentul major Vidrașcu.

— Foarte bine. Ce face Sukmani?

— A părăsit acum câteva minute nava «El Hafez». Urcă în oraș. Mă iertați, telefonul. Aștept comunicarea... Da. Despre el este vorba. Se apropie de casa Danei.

— Mă țineți la curent.

— Am înțeles.

La mai puțin de o oră, căpitanul Stoian fu solicitat la telefon de colonelul Angelescu.

— Cum merge, Stoiane?

— Bine. Totul decurge conform planului.

— Îmi pare încă o dată rău că nu sunt azi lângă voi. Vă urez succes deplin.

— Vă mulțumesc, tovarășe colonel.

Puse încet receptorul în furcă. Zâmbi, uitându-se la Vidrașcu.

— Totul va ieși bine. Trebuie să iasă. Nu-i așa, Vidrașcule?

— Trebuie, tovarășe căpitan.

— Cum a mers cu Sali Abdulah?

— A făcut destăinuiri complete.

— ...și cum i-ați motivat lipsa de la bord?

— A vorbit la telefon cu secundul lui. I-a spus că doarme în oraș. Îi va mai da un telefon la ora 12 și va cere să pregătească nava de plecare pentru ora 14. La ora 13 va comunica că pleacă cu «El Hafez». Se vor întâlni în larg.

— Foarte bine.

Sukmani, fără prea multă fereală, intră în locuința Danei, care se aștepta la vizita lui matinală.

— Ne-am înțeles. La ora 12 ești în barcă cu Istrate, pregătiți cu uneltele de pescuit. La ora 15, cel târziu, veți

fi luați la bordul navei «Amir Denir». Nu discutați nimic cu cei din echipaj. Se va ocupa în mod special de voi căpitanul vasului, Sali Abdulah.

— Am înțeles, răspunse fără convingere Dana.

— Ține minte! Te așteaptă o vilă pe Coasta de Azur, o mașină la scară și o pensie viageră.

— Am înțeles, spuse glacial Dana.

— Ți-e frică, cumva? Nu crezi ce spun? Dorești ceva?

— Da, mi-e frică. Subordonez totul unei dorințe: să mă pot căsători cu Istrate. Îl iubesc mult.

— Oh! nici vorbă.

— Bine.

— Atunci la revedere și... curaj!

Ieși la fel de degajat. Se uită de mai multe ori înapoi, râzând prostește. Își aprinse o țigară. O aruncă imediat. Părea satisfăcut.

Se plimbă prin oraș fără rost. Servi o gustare, după care intră la cinematograf. La orele 11,30 se plimba prin fața hotelului Palace. Intră în restaurant. Ocupă un loc la o masă aflată sub fereastra enormă ce dădea spre mare. Ceața începu să se ridice. Un soare timid își trimitea razele spre bătrâna teră. În larg se mai zăreau ici-colo pâlcuri de ceață acoperind siluetele navelor. Sukmani fuma liniștit.

Dana rămase la teatru până la ora 11. Apoi, cu pas domol, îmbrăcată într-un pardesiu bleumarin, cu un

batic de mătase la gât, se îndreptă spre port. O adiere de vânt o învălui. Întreaga ei înfățișare degaja finețe, frumusețe, dar și o ușoară stare de neliniște. Vântul se întețí.

Se apropie de faleză, admirând impunătoarea clădire a Cazinoului, forfota din port, frământarea neputincioasă a mării, zborul planat al pescărușilor. O mamă își plimba copilul. Din landoul adânc luceau doi ochișori frumoși. Ajunse în dreptul statuii lui Eminescu. Vântul rece, care bătea dinspre mare, mângâia chipul marelui poet.

La capătul promontoriului, în spatele clădirii masive construite în 1938 prin contribuția voluntară a maiștrilor de marină, aștepta căpitanul Ionel Istrate, îmbrăcat civil. Era nerăbdător. Jos, în port, vântul sufla mai tare, legănând minuscula barcă. Dana se urcă tăcută, îngândurată.

— Ți-e frică, Dana?

— Te iubesc.

— Și eu.

De aceea mi-e frică.

Se îmbrățișară. Dana privi tristă spre cer. Sus de tot, în înaltul cerului, un stol de porumbei. Parcă i-ar cunoaște. Porumbeii se roteau, urcând și coborând din înălțimi. Ionel luă vâslele în mâini și barca se urni din loc. Încet, se îndepărtară de țărm.

Pe terasa restaurantului, Mohamed Sukmani și Musli Faud cercetau marea cu binoclul. Comandară o nouă sticlă de coniac.

— Servește, Musli. Nu se știe când vei mai bea coniac românesc.

— Ai dreptate, Mohamed. Să ridicăm paharul.

În larg, barca înainta ușor. Din port ieși și «Amir Denir» îndepărtându-se sigur de vechiul Tomis.

— Totul merge strună, Musli.

— Văd, răspunse acesta.

O ceață plumburie învălui barca în care se aflau Dana și Ionel Istrate.

Se auzi o explozie. Trombe de apă răscoliră marea. Prin binoclu se vedeau bucățile de scândură smulse.

— Am pus punct, Musli, spuse Mohamed Sukmani.

— Alah ne-a ajutat și tot el ne va ierta greșelile, răspunse Faud.

— Să bem. Să bem Musli. Vreau să plec beat de-aici. Peste două ore «El Hafez» va spune adio acestui blestemat port.

— Sus mâinile, domnilor! Spectacolul nu s-a terminat.

Era vocea căpitanului Stoian. În spatele lui, locotenentul major Voinea cu un pistol îndreptat spre cei doi. Sukmani se răsuci încercând fulgerător să sară în mare peste balustrada terasei.

— Înapoi, domnule Iohan Bergman alias Mohamed

Sukmani. Nu-i pe aici ieșirea, interveni hotărât Vidrașcu, care apăru din spatele balustradei.

Sukmani luă un scaun și-l aruncă spre Vidrașcu. Ofițerul se înclină. Scaunul căzu în gol. Se repezi la Sukmani. Cu mâna dreaptă îl prinse de piept, și cu stânga îi aplică o lovitură sub bărbie. Sukmani se prăbuși sub masă.

— Ionașcule, dezarmează-l, ordonă Vidrașcu. Acesta îi scotoci buzunarele. Găsi, între altele, un pistol și bricheta cu renumita otravă.

Sukmani se ridică anevoios de jos, ținându-se cu mâna de obraz. Faud se lipi de el înmărmurit.

— Jos, domnilor, urmează actul doi!

Sukmani, cu privirea tulbure, clătinându-se, coborî încet, treaptă cu treaptă. Faud se îngălbenise. Picioarele abia îl mai țineau.

Când ajunse în mijlocul scărilor, privind în jos, Sukmani se opri, înmărmurit. La capătul lor, în holul larg, îi aștepta un cordon viu. Duse mâinile la ochi și urlă:

— Nu se poate! Meine mutter, Kurt Mayer, Sali Abdulah... și se opri simțind că se înăbușă. Faud, îndobitocit, continuă apelul:

— Dana Marinescu, Ionel Istrate, Manuela Pandelescu, Ali Ahmet! Alah, Alah, ne-ai trădat!

— Și eu, domnule Faud, răspunse dintr-un colț

plutonierul Calancea. Pe mine nu mă bagi în seamă?

Bătrâna doamnă Bergman se încolăci, așezându-se pe un scaun adus în grabă. Chipul ei era livid, privirea stinsă. Murmură printre dinți:

— Iohan...

În clipa aceea, Sukmani sări două trepte cu intenția de a se repezi spre grupul din hol. Într-o fracțiune de secundă locotenentul-Ahmet scoase pistolul, și-l obligă să se oprească la o jumătate de metru de arma întinsă spre el.

— Domol, domol!

— Ionașcule!

— Ordonați, tovarășe căpitan!

— Pune-le cătușele acestor domni!

— ’nțeles, tovarășe căpitan.

Dana și Ionel se îmbrățișară îndelung. Au urmat calde strângeri de mâini. În larg, «El Hafez» plutea încet fără secund.

În aceeași zi, Vidrașcu, din însărcinarea căpitanului Stoian, raportă prin telefon colonelului Angelescu executarea exemplară a misiunii.

— Tovarășe colonel, misiunea „ALBATROS-31” a fost îndeplinită.

— Felicitări întregului colectiv! Vocea colonelului i se păru puțin tremurată.

— Vă mulțumim, răspunse Vidrașcu.

— Raportează-i căpitanului Stoian că mâine, la ora 13, voi sosi în Constanța cu colonelul Munteanu. Să fie prezenți toți cei ce au concurat la reușita acțiunii.

— Am înțeles. Dumneavoastră cum vă simțiți?

— Bine, sau aproape bine.

— Atunci vă așteptăm.

A doua zi, la sediu, colonelul Munteanu care era la curent* cu acțiunea „ALBATROS-31”, dori să-i cunoască epilogul. Colonelul Angelescu făcu semn lui Stoian să vorbească.

Barca cu Istrate și Dana plecase la ora fixată. Ajunsă în larg mica ambarcațiune fusese învăluită de ceață. La cea naturală, se adăugase și conținutul câtorva grenade fumigene. O vedetă rapidă, făcând un rondou mare, i-a luat pe Istrate și Dana la bord, aducându-i în port. Barca a Sărit în aer exact în momentul stabilit de Sukmani și Faud, însă fără pasageri. Induși în eroare, cei doi, care urmăriseră întreaga scenă de pe terasa restaurantului „Palace”, au jubilat, crezându-se victorioși. Stoian relată, fără a insista prea mult, scena prilejuită de arestarea lui Sukmani și Faud, menționând că fuseseră arestați concomitent și ceilalți complici.

— Deci, conchise colonelul Munteanu, așa s-a încheiat acțiunea de contracarare a intențiilor celor două servicii de spionaj. Dă-mi voie, tovarășe Stoian, ca la felicitările exprimate de tovarășul colonel Angelescu,

să le adaug și pe ale mele împreună cu bucuria de a fi primul care ia contact cu oamenii dumitale după încheierea cu succes a acestei acțiuni patriotice.

— Vă mulțumesc în numele tuturor, tovarășe colonel.

— Puteți să-mi spuneți ce vizau cele două organizații de spionaj? întrebă colonelul Munteanu.

Căpitanul Stoian stătu puțin pe gânduri.

— Multe. În primul rând informații. Apoi îi interesa bateria „Tirpitz”. În „camera X” a funcționat un laborator condus de un savant care a murit imediat după terminarea războiului. El a conceput o instalație denumită „Mortimex”. Se pare că a făcut și un experiment sub apă, obținând un efect de-a dreptul uluitor. Tot aici, în această faimoasă baterie superfortificată, un amiral german și-a adăpostit zestrea de război, mai multe lingouri de aur.

Convinși că atât de periculoasa armă cât și aurul zac sub tonele de pământ, au trecut la răpirea a două persoane, după mine un act necugetat. Ce a urmat, cunoașteți. Acțiunile dușmanului au eșuat. El s-a lovit de cinstea oamenilor, de vigilența noastră. În confruntarea aceasta aspră victoria ne-a surâs și pentru faptul că tot timpul ne-am bucurat de sprijinul militarilor, al tuturor oamenilor, am înțeles să ne facem datoria până la capăt pentru o cauză dreaptă, pentru țară, pentru partid.

Au răsunat câteva aplauze spontane, sincere.

— Personalul este adunat? întrebă colonelul Angelescu.

— Da, tovarășe colonel.

— Să mergem.

În sala de festivități, întregul personal, inclusiv maiorul Frânculeanu și căpitanii Istrate și Voicu, îl întâmpină militărește pe colonelul Munteanu, care era vădit emoționat. Le aduse la cunoștință celor de față ordinul prin care căpitanii Stoian Radu și Istrate Ionel erau înaintați la gradul de maior, iar locotenentul major Vidrașcu Mihai la cel de căpitan. Se conferiră ordine și medalii altor cadre care contribuiseră la desfășurarea acțiunii de dejucare a intențiilor spionajului străin.

După încheierea micii festivități, colonelul Munteanu se adresă maiorului Stoian:

— Mă așteptam s-o găsesc și pe solista ansamblului, Dana Marinescu.

— Am socotit că nu e potrivit să participe la această adunare, mai ales că nu știam prea bine despre ce va fi vorba. Dar, cu permisiunea dumneavoastră, ne vom deplasa la teatru unde o vom găsi și pe ea și unde vă invităm la o masă tovărășească.

— Atunci să ne grăbim, tovarășe Stoian. Spuse zâmbind colonelul.

În anticamera sălii unde se organizase masa, așteptau, nu fără emoție, Dana Marinescu, Manuela Pandelescu, Florica Mezei și alte câteva persoane. Discuțiile se animară. Își făcu apariția colonelul Munteanu însoțit de colonelul Angelescu și de maiorul Stoian.

Vidrașcu prezentă colonelului Munteanu persoanele pe care nu le cunoscuse. Ajungând în dreptul Danei, colonelul se retrase un pas, desfăcu brațele și exclamă uimit:

— Hanelore!

— Milică!

Se îmbrățișară ca niște vechi și apropiate cunoștințe. Cei de față rămăseseră înmărmuriți. Se auzi din nou vocea Danei, stinsă, tot mai stinsă, murmurând: „Milică, Milică...” O simți moale în brațele sale și o așeză pe canapeaua de lângă perete. Ochii frumoși ai artistei erau închiși. Inima i se oprise: un infarct miocardic curmase fulgerător viața zbuciumată a celei ce fusese Hanelore Schmidt, Dana Marinescu...

— Dana! Dana! țipă Ionel Istrate, mângâindu-i obrazul.

Ființa pe care o îndrăgise atât de mult și cu care își făurise atâtea planuri, nu-i mai răspundea. Iar pleoapele, frumoase dar nemiloase, acoperiseră privirea care îi vorbise de atâtea ori fără cuvinte.

Colonelul Munteanu, căruia nu-i venea să creadă cele

petrecute sub ochii lui, ședea zdrobit pe un fotoliu în biroul căpitanului Voicu. Își acoperise fața cu palmele. Într-un târziu, copleșit de durere, cu voce tremurândă începu să explice, adunându-și cu greu gândurile.

— Venisem să sărbătorim un succes al vostru, să comunic maiorului Istrate și Danei Marinescu că au asentimentul celor în drept, să se căsătorească și când colo... Își șterse ochii cu batista și continuă. Dana era una și aceeași persoană cu Hanelore Schmidt, colega și marea mea iubire din liceu. În toamna anului 1944 am plecat voluntar pe front. Când m-am înapoiat n-am mai găsit-o. Am aflat lucruri confuze despre ea și, pentru că mult timp nu a dat niciun semn de viață, am crezut-o moartă. După atâția ani, împrejurările ne-au pus față în față. Inima ei bolnavă probabil, nu a rezistat emoției...

Colonelul Angelescu, care condusese întreaga operațiune, nu se așteptase la acest deznodământ. Fața i se îmbujoră, câteva lacrimi de bărbat se prelinseră fugar.

Afară, un vânt tăios de toamnă sufla de zor. Pescărușii invadaseră străzile din apropierea țărmului. Se apropia iarna.

Vidrașcu simți nevoia să facă o plimbare. Îmbrăcă mantaua și ieși în stradă. Un soare întârziat trimitea câteva raze calde asupra orașului. O luă pe prima stradă la stânga și se opri pe malul plajei „Modern”. Valurile

mării se rostogoleau zgomotos spre țărm, lăsând în urmă o spumă albă.

O adiere îl izbi în față. Își aranjă fularul și privi din nou spre mare. Plaja goală, pustie. Câțiva pescăruși ciuguleau gălăgioși pe malul apei, acolo unde vara copiii construiesc zeci de castele și-și făuresc mii de vise.

-= sfârșit =-

Lei 4,75

SFINX COLECŢIA SFINX COLECŢIA SFINX COLECŢ

COLECŢIA SFINX COLECŢIA SFINX COLECŢIA SFIN

Era a patra noapte în care dragorul de bază 21 patrula la oarecare distanţă de ţărm. Oamenii, vlăguiţi, aveau totuşi privirile agere. Fiecare, la locul stabilit, observa un anume sector din întinderea apei. Presupusul inamic, o navă necunoscută ce transmitea din cînd în cînd, noaptea, scurte mesaje, întîrzia să apară.